

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
**SHERRILYN
KENYON**

**DEATH DOESN'T
BARGAIN**

A DEADMAN'S CROSS NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SCULL 17

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Death Doesn't Bargain

ÈEXYôX

ATOUIDOHRRTAS5OCIATESB00&
NEW YORK

Okumaya Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif Hakkı

Sayfası

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Tom Doherty Associates e-kitap.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz ya da herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Shannon için. Huzur içinde uyu benim kıymetli Simi'm. Seni her gün çok özlüyoruz.

John Stone'a harika olduğu için!

Ve inanılmaz Tor Ekibim için! Claire, Linda, Tom, Alexis, Kristin, Seth ve diğerleri! Hepiniz harikasınız! Yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim! Size ne kadar taptığımı kelimelerle ifade edemem!

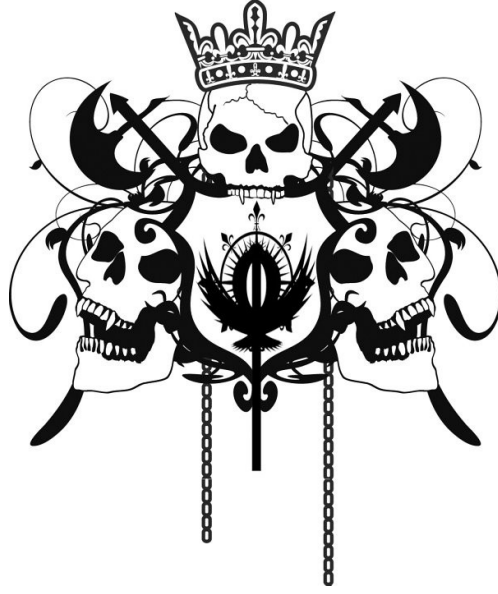
Her zamanki gibi Robert'a tüm sıkı çalışması için! Ve evdeki Kenyon Takımı için! Laura, Paco,

Kerrie, Carl ve ekip, özellikle de kocam, oğullarım ve Kim'lerim!

Son olarak, ama en önemlisi, Menyonlarım ve siz okuyucular, bu kitap sizin için!

PROLOGUE

"Deniz Cadısı'nın mürettebatı için cehenneme kilitlenmiş herhangi bir ruhu sana vereceğimi söylediğimde, bazı sınırlamalar koymam gerektiğini düşünüyorum. Akıl sağlığı en bariz olanı... ve söylemeye bile gerek olmayan bir tanesi."

Bu yorum, Devyl Bane'in bir insanın etini giyerken acımasızca aldığı tüm hayatlar için duyduğu pişmanlık kadar duygu gösteren iblis tarafından sert bir bakışla karşılandı. "Önerdiğin tüm lanetlilerin ruhlarını şikayet etmeden almayı kabul ettim."

ya da tereddüt, Leucious. Şimdi, Myrcian'ı kendi ekibim için istiyorum. Ya onu bu cehennemden kurtarırsınız ya da ben olduğum yerde kalırım, siz de Vine ve ordusuyla bensiz yüzleşirsiniz. Bakalım o zaman kapıları yeniden mühürleme ve lanetlileri geri tutma konusunda ne kadar ilerleyeceksin, ha?"

Devy'l'in nefret ettiği ve yüzyıllar önce kullanmaktan vazgeçtiği bir ismi kullanmakta ısrar etmesine sinirlenen ve neredeyse mantıklı düşünemeyecek kadar öfkelenen Thorn, bir yandan işaret parmağını alt dudağında gezdirirken bir yandan da karşısındaki zorlu savaşçının bağırsaklarını deşmek için duyduğu ani dürtüyle mücadele etti. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Onu öldürmez.

Sadece onu kızdır ve jestine karşılık vermesine neden ol.

Dumnonii'den Dón-Dueli ona karşı kılıç kullanan en sinir bozucu savaş lordu olmuştu.

Ne yazık ki en başarılı olan da oydu ve Thorn'un bu üzücü pazarlığı yapmak için burada olmasının nedeni de buydu.

Karanlık, ölümcül piç kurusuna ihtiyacı vardı. Ve Devyl's Bane, bugünlerde kendisine verdiği isimle, bunu biliyordu. Bu yüzden şeytani gözlerindeki o şeytani, memnun kırmızı parıltı, sırtkan bir alaycılıkla onu buna cesaretlendirdi. Thorn'u mecazi anlamda kısıkvrak yakalamıştı.

Bunu itiraf etmek ona ne kadar acı verse de, Devyl'in yardımı olmadan Vine'ı ve ordusunu yenemezdi. Aslında Devyl, o iblis orospu türünün kapıların ardına hapsolmasının tek sebebiydi ve bu inanılmaz başarıyı o öldükten sonra elde etmişti. Bu da Bane'in ne kadar kurnaz ve becerikli bir canavar olduğu hakkında her şeyi anlatıyordu.

Yine de...

Thorn dikkatini Kalder Dupree'nin Mephistopheles'in en kötü hayvanlarına karşı etkileyici bir kavgaya tutuştuğu çukura çevirdi. Dikenli ve ateşli kırbaçlar kullanarak Myrcialı savaşçıyı hastalıklı bir neşeye dövüyorlardı ve Kalder yine de her şeyiyle onlarla savaştı. Her kanlı kırbaç ve darbeye meydan okuyan bir lanetle karşılık verdi.

psikopatça daha fazlası için yalvardı ve daha sert vurmaları için onları kışkırttı.

Kalder, sanki buradaki herhangi bir iblisin onları fahişe annelerinden kimin ya da neyin doğurduğuna dair bir ipucu varmış gibi ebeveynlerini bile sorguladı.

Kalder'in inatçı isyanında ürkütücü bir güzellik vardı.

Onlardan biri olmadıkça çok az kişinin gerçekten anlayabileceği bir savaşçı kodu. Doğuştan gelen, aldığı kadar iyi verme ihtiyacı. İhtimaller ya da acı ne olursa olsun teslim olmayı reddetme. Gerçekten de, darbe ne kadar sert olursa, kararlılığı da o kadar artıyordu.

Kalkanımla ya da onun üzerinde.

Bu Thorn'un iyi bildiği bir savaşçı kuralıydı. Kendi acımasız akrabaları tarafından yetiştirildiği için kendi başına yaşadığı bir kuraldı.

Hiçbir lanet iblis beni öldürüp yaşayamaz.

İntikam ve tatmin için cehennemden geri dönmek zorunda kalsaydı, ödeme olarak onların boğazlarını alırdı. Ayaklarının üzerinde, yumruklarında kanla ölmek, dizlerinin üzerinde, donunda sidikle ölmekten daha iyiydi. Ve kendi safrasında değil, düşmanlarının etinde boğulacaktı.

Evet, bu iki iblis ruhlu adamı da dolaylı olarak anlıyordu. Bir zamanlar dünya için çok acı bir savaşın karşıt taraflarında savaşmış olsalar bile, benzer düşünen canavarlardı. Şimdi müttefik olmaları ironikti.

Dünya nasıl değişiyor....

Pişman olacağından emin olduğu bu kaçınılmaz kâbusa boyun eğerek Bane'in karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "O senin ilk arkadaşın mı olacak?"

Devyl yüksek sesle güldü; bu onun için nadir bir sestti. Sonra Thorn'un ciddi olduğunu anlayınca kısa kesti. "Ben deliyim ve çoğu gün intihara meyilliyim, aptal değil. Arada büyük fark var."

"Belki de. Ama çoğu zaman üçünü birbirinden ayıran ince bir çizgidir."

"Katılmıyorum. Deliliği yönetmek ve o sizi ele geçirmeden önce ölümden geri çekilmek büyük bir zeka gerektirir. O çizginin her zaman nerede olduğunu bilmeniz gerekir. Sadece aramızdaki en gözlemci ve en bilge kişiler bu çizgiyi iyi ölçüp biçebilir ve ritmini ya da aklını kaybetmeden dans edebilir. Hayır, onlar sevgili değiller, hatta yakın kuzenler bile değiller. Aksine, onlar yabancısıdır ve eğer uzuvlarınıza değer veriyorsanız öyle kalmalıdır." "

Ve Du, adamlarını ve ordusunu olduğu kadar kendisini de sağlam tutmakta her zaman iyiydi. Thorn'un yüzyıllar boyunca savaştığı tüm savaş lordları, tanrılar ve iblisler arasında hiçbirisi onun yanındaki canavardan daha yetenekli ya da kurnaz olmamıştı. Du'nun karısı onun boğazını kesip gırtlığını yarmasaydı, dünyayı ele geçirecek ve herkes bu piçin kılıcına saygılarını sunacaktı.

Onları bugün buraya getiren de tam olarak buydu.

Evet, Devyl'in aşırı dövüş biçimine ihtiyacı vardı. Delilikle yüzleşmek için delilik gerekirdi.

Kötülükle savaşmak için kötülük.

Ve hiç kimse Vine'in deliliğini ya da savaş planlarını Devyl kadar iyi anlayamazdı. Eğer dünya bu sefer kurtarılacaksa, tek umutları bu iblisin ve onun çetesinin ellerindeydi...

Thorn, Bane'in dünya için savaşmak ve onu kurtarmak üzere bir araya getirdiği Ölü Adamları düşününce ürperdi.

Tanrılar hepimize yardım etsin.

Bunun her yerinde felaket yazılıydı ve hepsini Kıyamet'te ön sıradan bir koltuk için imzalamak üzereydi.

Bu felakette kendi payına düşeni yapmak zorunda kalan Thorn başıyla onayladı. "Pazarlık için bir bakayım."

Thorn, Kalder'in ruhu için pazarlık yapmak üzere yanından ayrılırken Devyl dikkatini tekrar dövüşe verdi. Myrcialı fena halde susuz kalmıştı; işkencenin bir parçası olduğuna şüphe yoktu. Bir denizkızı olarak Kalder'in suya normal bir insandan ya da diğer türlerden çok daha fazla ihtiyacı vardı. Ve sanki haftalardır susuz kalmış gibi görünüyordu. Aslına bakılırsa, derisi

Kemiklerine kadar soyuluyordu. Dayanılmaz olması gereken bir şey.

Yine de bu onu hiç yavaşlatmadı.

Şimdiye kadar hiçbir şey böyle olmamıştı ve Devyl'in bu çok daha genç savaşçıda en çok saygı duyduğu şeylerden biri de buydu. O hesaba katılması ve korkulması gereken bir yaratıktı.

"Kaptan?"

Omzunun üzerinden, daha önce yakaladıkları küçük, güçlü Batı Afrikalı şamana baktı. Koyu teni kusursuzdu ve kehribar rengi gözleri adeta parlıyordu. Şu anda paçavralar giymiş olmasına rağmen, kendini asil bir kraliçenin varlığıyla taşıyordu ve ona bir kraliçenin hakkını verdi.

Belle Morte.

Pek çok sırrı olan bir yaratıktı ama onun kalbini de Myrcian'inkini gördüğü kadar net görüyordu. Hesaba katılması ve hayranlık duyulması gereken bir kadındı.

Her zaman güvenilmese

de. "Ne oldu, Leydi

Belle?"

Çenesini Kalder'e doğru salladı. "Neden o?" "Beni mi sorguluyorsun?"

Ellerini kollarının üzerinde ovuşturdu. Bu hareket her iki bileğini kaplayan çok sayıdaki gümüş bileziği titretti. "Kalbinde derin bir karanlık var. Şimdiye kadar seçtiğin diğerleri gibi değil."

Hayır, o diğerlerine hiç benzemiyordu. Kalder her zaman kendine özgü biriydi. Devyl'in onu mürettebatlarının bir parçası olarak istemesinin nedeni de buydu.

"Yani sizce onu burada çürümeye ve kanamaya mı terk etmeliyim?"

Belle dudağını ısırdı ve kaşlarını çattı. "Çoğu kişi beni terk etmeniz gerektiğini söylerdi Kaptan. Tüm yaptıklarım göz önüne alındığında, kurtuluş için bir şansa değmeyeceğimi."

"Sen de onlardan biri misin?"

Cevabını dikkatlice düşünmek için pek çok kişinin acımasızca işkence gördüğü kızgın çukurların etrafına baktı

Thorn'un her birini benzer cehennem çukurlarından çekip çıkardığında ve kutsal anlaşmalarını yaptıklarında bileklerine yerleştirdiği yeni işarete bakmadan önce - kanla mühürlenmiş ve "Ölü Adam" damgasıyla işaretlenmiş bir pazarlık - ortasında bir kafatası olan bir kurdele. Bu eşsiz damga onları Thorn'un Cehennem Avcısı ordusunun bir parçası olarak belirledi ve çürümüş ruhlarını geçici olarak ölümlüler âleminde tuttu, böylece kendi mahkûm ruhlarını insanken kazandıkları lanetten kurtarma şansı için savaşılabildiler.

Bu, çoğunun kendilerini cehennem azabından ve lanetten kurtarmak için sahip oldukları tek şanstı.

Belle başını salladı. "Kimse bana ikinci bir şans vermezken merhamet gösterdiğin için sana minnettarım. Sana asla ihanet etmem."

Ve bu yüzden Thorn'la onun ruhunu bağışlamak için anlaşmıştı. Diğerlerinden daha fazlasını görüyordu. Daha derini. Hiçbir şey ve hiç kimse onun bilge kâhin görüşünden saklanamazdı. "O zaman başka herkes adil bir oyun mu?"

Ağzının bir köşesi çok ince bir şekilde kalktı ve ona karakterini tahmin etmekte haklı olduğunu gösterdi. "Hiçbir şey dikkatinden kaçmıyor, değil mi?"

İblislerin en azılılarından birini yere sererken Myrcian'a bir bakış attı. Kalder cehennem doğumlu bir hırıltıyla canavarın kalbini öyle bir söktü ki, üçü birden ondan korkup geri çekildi. Korkusuzları korkutmak ve peşlerine takmak kolay bir iş değildi. Bu da Kalder'ın yetenekleri ve Devyl'in onu bu görev için neden istediği hakkında her şeyi anlatıyordu.

Lanetlilerle savaşmak ve onları insanların dünyasından uzak tutmak için, onların yaklaşmasından çekinmeyen birine ihtiyacınız vardı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birine.

Dahası, Devyl bir zamanlar adamın babasını tanıyordu. Vahşi, iğrenç bir piçti.

Durdurulamaz. Untamable.

Bütün bir halkı yok ettiği ve binlerce insanın hayatına mal olduğu için öfkeyle doluydu. Acaba

Kalder'in annesi bu hikâyeyi oğluyla hiç paylaşmamıştı. Çünkü bu Myrcialılara özgü bir şeydi.

Onlarla nerede durduğunuzu asla bilemezsiniz.

Sizi içeri çeker, rahat ettirir ve sonra kendi bağırsaklarınızı servis ederlerdi.

Yüzüne gülümserken.

Onların bu yönüne saygı duyuyordu. Kalder'in burada lanetlenmesine neden olan da buydu. Onu büyüten ve besleyen annesi, küçük kardeşinin ölümünden sonra teselli için ona gittiğinde onu öldürmüştü.

Evet, hepsi hain ve kana susamıştı. Soylarının derinliklerinden geliyordu ve genetik yapılarının bir parçasıydı. Ölümünüzü buna bağlayabilirdiniz.

Ve Devyl başka türlüünü istemezdi.

1

Kuzey Bimini, 1717

"Cehenneme hoş geldiniz, Bay Ölüm."

"Deeth!" William alışkanlıkla düzeltti, karanlık ve ölümcül kaptanının adının nasıl telaffuz edileceğini umursamadığını biliyordu. Huysuz tosslington yaptı

Etrafındaki herkesi, özellikle de mürettebatını kızdırmak için yaşıyordu.

Bunun kanıtı, Bane'in şeytani kırmızı gözlerinin derinliklerinde eğlenen, keskin bir parıltı olarak ortaya çıktı.

Yine de, yakın bir tehdit karşısında her zaman pervasız olan Will, Bahamalar'da yağmurdan ıslanmış bir caddenin ortasındaki pis sarı bir binaya yaklaşırlarken, uygun bir şekilde adlandırılmış Devyl Bane'e ve onun tuhaf mizah anlayışına kaşlarını çattı. Ancak doğaüstü varlıklarını gizlemeleri gereken sivillere yaklaştıklarında Devyl gözlerinin rengini kırmızıdan siyaha çevirdi.

"Konuşmaya başlamak için ilginç bir yol, Kaptan. Bunu noktalamak için bir tür şeytani kahkaha atmanız gerektiğini hissediyorum. Bilirsiniz işte. Gösteriş olsun diye."

Yaşlı Scratch'i gururlandıracak hınzır bir sırıtışla Bane onu omzundan alkışladı. "Pek sayılmaz." Sakallı çenesini başlarının üzerindeki şeytan amblemlili taverna tabelasına doğru salladı. "Mekânın adı. Hell's Underbelly. Burada evimizdeymişiz gibi hissettiğimiz için size hoş geldiniz diyorum. Gerçi Thorn'un bizi çıkardığı yere kıyasla burası biraz daha uysal görünüyor."

Gerçekten de öyleydi. İki iri yarı adam tarafından kapıdan fırlatılıp ayaklarının dibine yığılan kaba saba sarhoşa rağmen.

Devyl, hırpalanmış adamın yüzükoyun yatan bedeninin üzerinden rahatça geçip karanlık meyhaneye girerken adımlarını hiç bozmadı. Kaptanın sarhoşun durumunu umursamaması karşısında ne hissettiğinden emin olamayan William, talihsiz adamın yanından dolandı ve kaptanın peşinden içeri girdi.

tiz şenlik sesleri ve iğrenç küfürlerle karşılandı.

Sonra burası hakkında daha önce yaptığı varsayımı tekrar düşündü, çünkü burası bir zamanlar evleri olarak adlandırdıkları sülfürik çukurlarla hemen hemen aynı kokuyordu.

Çürümüş, yıkanmamış insanlar...

Çürümüş, osuran iblisler...

İkisi de aynı ölçüde iğrenç.

Tek fark, insanların aksine iblisleri öldürmek sizi cehenneme mahkum etmiyor, cehennemden kurtarıyordu. Bu yüzden buradaydılar.

Birkaç insan kurtar. Birkaç iblis öldür.

Aynı görev. Farklı bir gün.

Yoksa farklı görev, aynı gün müydü? Son zamanlarda bu ikisini birbirinden ayırmak giderek zorlaşıyordu.

Belki de yine cehennemdeydiler...

Bu tam da Lucifer'in onları cezalandırmak için uydurabileceği türden uğursuz bir tuzak olurdu. Yaşlı Scratch bu konuda çok hain biriydi.

Birdenbire Will'in midesi, bu düşünceyle bir kömür yumağı oluşturacak kadar daraldı.

"Zavallı Will'e şimdi ne yaptınız, Kaptan? Ona Bay Meer'in en iğrenç botlarının başında nöbet tutturmuşsunuz gibi görünüyor."

Cameron Jack yetersiz arkadaşlarına katılırken Will bir adım geri çekildi. Kırmızı keten ceketini ve taba rengi pantolonuyla bir delikanlı gibi giyinmiş olan kadın, sessiz ve saygılı bir zarafete sahipti. Koyu kestane rengi saçları ihtiyatlı bir şekilde arkaya doğru toplanmış ve güzel, köşeli yüz hatlarını vurgulayan keskin siyah bir perçemin altına gizlenmişti. Onu bir erkekle nasıl karıştırdığını bugünlerde anlayamıyordu.

Yine de ilk tanıştıklarında, onun çocuksu kıyafetine ve keskin, net tavırlarına kesinlikle aldanmıştı.

Port Royal meyhanesinin arka odasındaki o geceyi sadece Devyl biliyordu. Suçu loş ışığa atmıştı ama zaten kimse kaptanının gözünden bir şey kaçıramazdı.

"Seni tutan neydi?"

Cameron ona küçük bir paket uzattı. "Leydi Belle bunu size vermemi söyledi. Takas edilecek kişinin buna ihtiyacı olacağını söyledi."

Bu sözleri söylerken gözlerindeki suçluluk duygusu gözden kaçmıyordu ve kimse onu bu konuda suçlayamazdı. Kayıp mürettebatları Kalder Dupree, onu ve kardeşini kurtarmak için yer değiştirdiği için şu anda cehennemde sıkışıp kalmıştı.

O zamandan beri, hepsi onu dışarı çıkarmak için çaresizdi. Aileleri ve dünya tarafından terk edilip ihanete uğradıktan sonra, hiçbiri bunu birbirlerine yapmak istemiyordu.

Ölü Adamlar artık kendi aileleriydi. Mürettebat ya da gemi arkadaşları değil.

Aile. Hepimiz. Kardeşler. Kız kardeşler. Ve tatillerde ve özel günlerde çok fazla içki içmelerini engellemek zorunda oldukları çılgın amcalar. Aynı rahimden doğmuş herhangi birinin başarabileceğinden daha sıkı bir bağla.

Ve yeniden doğuşları da daha az acı verici olmamıştı.

Devyi onun paketini aldı ve kemerinden sarkan deri bir kesenin içine soktu. "Şunu bir görelim. Kardeşimizi eve getirmenin zamanı geldi."

"Anlaştık."

William konuşmadı. Söyleyecek bir şey yoktu, çünkü o da aynı fikirdeydi. Yine de havada ve içinde tam olarak kurtulamadığı bir his vardı. Güvensiz bir tedirginlik duygusu. Sanki biri tekrar mezarına girmiş gibiydi.

Paranoyaklaşıyorsun.

Belki de. Ama bu onlar gibiler için normal bir durumdu. Ve rutin olarak karşılaştıkları kutsal olmayan tehditler göz önüne alındığında, kimse bunda bir hata bulamazdı. Şeytanlar ve iblisler kol gezerken gardınızı düşürmek zordu. Hepsi ruhunuzu çalmak ya da yutmak ve hayatınıza son vermek için dışarıdaydı.

"Kafa! Buraya iyi bir kafa getirin! Büyük kafa. Küçük kafa. Hiç fark etmez! Her bütçeye uygun bir şeyim var, dostlar! Sadece bana zevkinizi söyleyin!"

Tamamen sersemlemiş olan William kısa bir süre geri çekildi. Bağırان adamın elinde bir sepet dolusu büzülmüş kafa olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı.

Kirli adam kibarca onaylamadan kaba bir şekilde onlara sürtündüğünde kaşlarını çatan Devyi, elini büzüşmüş, kösele gibi tekliflerin üzerinde gezdirdi. Bunu yaptığı anda pörsümüş ağızları açıldı.

Gözleri de öyle.

Adam yankılanan bir ılıkla, bir grup Pazar Protestanı gibi akapella ilahiler söylemeye başlayan kelle sepetini yere bıraktı ve kapiya doğru koştu.

William homurdandı. "Sen kötü bir hergelesin, Kaptan."

"Sadece içine Tanrı korkusu saldım, Bay Ölüm. Ayrıca, halka açık bir yerde kelle istemenin cezasını çekiyor. Ben sadece barı çalışkan denizciler için nezih tutmaya çalışıyorum."

Sanki! William kahkaha atarken Cameron onun kullandığı kaba dil karşısında dehşete kapıldı.

"Vay, vay," dedi derin, boğucu bir ses yanlarında. "Yeni evli halinizin sizi yumuşattığı söylentilerinin fazlasıyla abartıldığını görebiliyorum. Hâlâ aynı çürümüş canavarsın, mon cher, hep öyleydin."

Bane'in yüzündeki tüm mizah kayboldu. Çenesinde bir tik başladı. "Menyara. Seni yaşlı deniz cadalozu. Burada ne işin var senin?"

Will gözlerini kırptırdı, sonra bir kez daha kırptırdı ve kendisini aldatıyor olması gereken gözlerini ovuşturdu.

Bane sarhoş değilse, ki Will'in tanık olduğu kadarıyla adam hiç böyle olmamıştı, önlerindeki küçük ada kadınında yaşlı ya da çirkin hiçbir şey yoktu. Gerçekten de karamel teni kusursuzdu. Örgülü saçları pahalı boncuklar ve renkli kurdelelerle örülmüştü. Göğsünün ortasına ancak ulaşmasına rağmen, şehvetli vücudu kesinlikle bir kız olmadığını söylüyordu, ancak hiçbir şekilde kadınsı değildi.

Neyse ki Bane'in hakaretini anlayışla karşıladı. "Eski bir dostu selamlamanın yolu bu mu, tatlım?"

"Arkadaş mı? Beni bıçakladın. Üç kez."

Elini şefkatli bir jestle adamın koluna sürerken utanmadan gülümsedi. "Ne bekliyordun ki? Senin ordun benimkini yok ediyordu. Askerlerimin her birini öldürmeden önce dikkatini dağıtacak bir şey yapmalıydım."

Kaba bir sesle Cameron'a yer açmak için geri çekildi. "İşte bu yüzden masum bir

Genç kız bana? Ceza mı yoksa intikam mı?"

"İkisi de değil. Onu koruyacağını biliyordum."

"Masumların kalpleriyle ziyafet çekmeye olan eğilimim göz önüne alındığında büyük bir kumar."

Menyara başını ona doğru eğdi. "Kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini bildiğim halde değil. Ve haklıydım da. Bayan Cameron'ımızı korudun. Koruyacağınızı biliyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadığınız için teşekkür ederim."

Bane boğazının arkasından hırıltılı bir "heh" sesi çıkardı. "Hâlâ soruma cevap vermedin. Neden buradasın?"

"Seni uyarmak için."

William'a sinirli bir şekilde ne demek istediğimi anladın mı bakışı attı. "Ne hakkında?" diye sordu William cümlesine devam edemeyince.

Ve o zaman bile Menyara cevap vermeden önce bekledi. "Kadar kayıp denizkızınız hakkındaki gerçeği biliyor... Shyamala da öyle."

Bu uğursuz sözler karşısında yüzündeki kan çekildi. "Onu yakaladılar mı?"

"Henüz değil. Ama onlar da senin gibi onu bulmaya çalışıyorlar." "Kadar ve Shyamala kim?" William şaşkınlıkla sordu

tanıdık olmayan isimler. Ve sadece o da değildi. Cameron da bu isimlere ondan daha aşina görünmüyordu.

Devyl dişlerini sıktı. "Sadece hayal edebileceğiniz en derin, en karanlık kötülük. Onlar Cennet Bahçesi'ndeki yılandı, Bay Ölüm. Gece izlendiğinizi düşündüğünüzde omurganızdan aşağı inen ürperti. Onlar iyi insanları yozlaşmanın hayvani tarafına çeken fısıltıdır. İnsanlığı en kötüsünü yapmaya iten o vicdan azabı."

"Oh, eğlenceli! Bizim gibi insanlara benziyor."

Ama Devyl'in yüzündeki acımasız ifade, Will'in alaycılığından hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Aslında onlar bir zamanlar Du'nun halkıydı. Onların davası için uzun süre savaştı ve onlar adına pek çok kişiyi öldürdü."

Bu William'ın ruhundaki mizahı alıp götürdü. "Pardon?"

Menyara başını salladı. "Sevgili kaptanınız bir zamanlar onlar için ordusunu yönetmişti."

"Peki bu bana ne kazandırdı? Boğazıma bir bıçak saplandı ve onlara hizmet etmem için bana ihanet eden kaltağın ayaklarının dibinde kan kaybından öldüm, ta ki onu öldürüp bunun için özel bir cehenneme kapatana kadar."

Bane'in yeni karısı Mara'yı öldürmeye çalıştığı için öldürdüklerinde Vine'ı geri gönderdiklerini umdukları cehennem.

Karya Kapısı.

Geri adım atarken gözleri parladı. "Gelin, Leydi Cameron ve Bay Ölüm, görevimize bakalım."

Uzaklaşmaya başladığında Menyara onu durdurdu. "Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey daha var."

Devyıl elini üç çakmaklı tüfekten oluşan siyah baldricinin üzerine koydu. "Peki bu ne?"

Menyara güzel, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle William'a döndü. Baştan çıkarıcı ve tatlıydı. Tek kelime etmeden yavaşça ona yaklaştı ve kemerine uzandı.

Sersemlemişti, hareket etmedi. Ta ki kadın hançerlerine uzanana kadar. Tek bir akıcı hareketle onları yakaladı, onu geri tekmeledi ve Devyl'e doğru döndü.

Aralarındaki mesafeyi kapattığında, tüm varlığı minyon Menyara'dan uzun boylu, zarif, kızıl saçlı bir güzelliğe dönüştü.

William, yok ettikleri kişinin Devyl'in eski karısı olduğunu anlayınca nefesi kesildi.

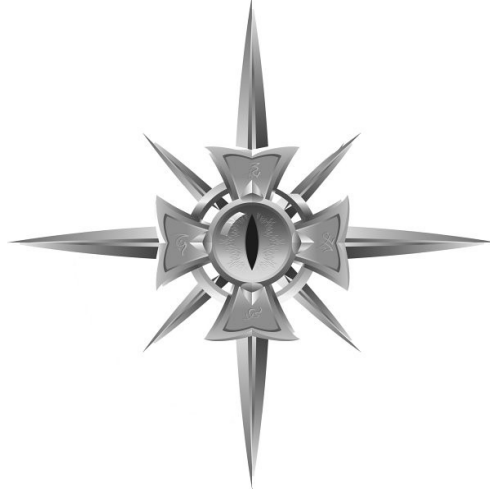
Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorlardı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Karya Kapısı kırılmış olmasına rağmen, nasıl hayata geri dönebilmişti?

Yine de bunun savaştıkları büyücünün ta kendisi olduğunu ve kendisini öldürdükleri için hepsinden intikam almak üzere mezarından geri döndüğünü inkâr etmek mümkün değildi.

Tıslayarak Devyl'e doğru koştu. "Beni sen bitirmedin, seni değersiz piç! Ama yaptığın şey için seni cehenneme geri göndereceğim."

yaptın! Ve o sümüklü küçük Myrcian sürtüğünü de seninle birlikte oraya göndermeyi planlıyorum!"

2

Cameron Jack, Kaptan Bane bardaki insanların önünde güçlerini açıklamak zorunda kaldığında lanet okudu. Thorn tarafından onlara kesinlikle yasaklanmış bir şeydi bu. Cehennem Avcıları ve Ölü Adamlar hiçbir koşulda bir ölümlünün hayata döndürüldüklerini bilmesine izin vermeyecekti. Ne de doğaüstü yeteneklerini halkın önünde sergileyeceklerdi.

Kendi türü olan Nekrodemianları ya da daha yaygın olarak bilinen adıyla Cehennem Avcılarını yöneten yasaları boş verin. Kendisinin ve kardeşinin bağlı olduğu Sarım Konseyi'nin uymaları gereken daha da katı bir davranış kuralları vardı.

En kötü kural, Cehennem Avcılarının kirli dövüşemeyeceğiydi. Herhangi bir sebepten dolayı.

Ya da bir insanın hayatını tehlikeye atabilir veya güçlerini sıradanlara ifşa edebilirler.

Yine de kaptan güçlerini açığa vurmakta başarısız olsaydı, Vine hançerlerin arkasından fırlattığı kutsal olmayan ateşiyle onları tüketecekti.

Ama kaptan ateşini serbest bırakarak, kendi ateşiyle onunkini savuşturdu. İnsanlar çığlık atarak saklanmak için kaçtılar.

Daha akıllı olanlar, kapıya.

Söylemesi üzücü ama Cameron o kadar akıllı değildi. Doğasında olduğu gibi kalıp savaşmayı seçti. Ama bildiği tek şey buydu. Savaşmak onun Kelt kanında vardı. Ve Necrodemian soyunda iki kat daha derindi. Bu yüzden kılıcını kınından çıkardı ve Vine'ın müttefikleri onlara doğru ilerlerken William'la birlikte iyi kaptanın sırtını korumaya hazırlandı.

"Şey," dedi William ona. "Bu işe gönüllü olduğum için çok memnunum, değil mi? Bart, Kat, Simon ve diğerleriyle birlikte gemide kalabilirdim. Ama hayır. Ayağımı yemlere sokmak zorunda kaldım. "Arkanı kolluyorum Kaptan" demek zorunda kaldım. Evet, aptal olduğumdan eminim. Bir dahaki sefere konuşursam, Bayan Jack, beni ezip geçmekten çekinmeyin ve bu şeytanları bu zahmetten kurtarın."

İliklerine kadar sadık olduğu ve hiçbir şey kastetmediği gerçeğini yalanlayan asık suratlı ses tonuna gülerek, kendisine ulaşan ilk iblisle savuşturdu ve canavardan uzaklaştı. "Eğer bir dahaki sefere Bay Ölüm. Bunu başarabileceğimizden pek emin değilim." Bir sonraki iblis dişlerini omzuna geçirmeye çalışırken onu güçlkle yakaladı. Neyse ki canavar kanını emmeden ve onu kim bilir neye dönüştürmeden önce kafasını kesti.

Ardından, seyyar satıcının geride bıraktığı terk edilmiş kafaları tekmeleyerek, ısırıklarının acısıyla çığlık atan otuzbirciye dişlerini geçirmelerine izin verdi.

Kaptan Bane eski sevgilisiyle kavga etmeye devam ederken "Bundan nasıl kurtulacağımıza dair iyi bir fikri olan var mı?" diye sordu.

Karısı. Ve eğer evliyken böyle kavga ettilerse, evliliklerinin nasıl cinayetle sonuçlandığını görmek kolaydı.

Birden çok kez.

William rakibini ateşin içine düşürdü. İblis çığlık attı ve sonra alevler içinde patladı. Üzerlerine küller yağdı ve barı ateşe vermekle tehdit etti. "Yeni bir ekibe katılalım derim. Tercihen cehennemın her fırsatta öldürmeye çalışmadığı bir insana. Bu hayatta kalma şansımızı katlanarak artıracaktır."

Onun şaka yaptığını anlayınca homurdandı. "Evet, ama bu senin ruhunu kurtarmayacak, değil mi?"

Onun ve kaptanın aksine, Will Deniz Cadısı'nın mürettebatından ayrılmakta özgür değildi. Bileğindeki Ölü Adam'ın işareti onu büyülu gruba sıkı sıkıya bağıyor ve Thorn'un pazarlığından özgürlüğünü geri kazanana kadar yeni bir arkadaş aramasını engelliyordu. Bunun bir önemi yoktu.

Deniz Cadısı'nda yelken açan Ölü Adamlar söz konusu olduğunda, ne olursa olsun birbirlerini terk edecek değillerdi. İyi günde, kötü günde ve iblislerin bolluğunda, onlar birleşmiş çılgın bir aileydi.

En azından önündeki iblis, boğulmasına ve nefesinin kesilmesine neden olacak kadar kötü bir kokuyla parçalanana kadar böyle düşünüyordu. Ugh! Daha önce hiç bu kadar iğrenç bir koku almamıştı ve aileleri onları yetim bıraktıktan sonra kardeşiyle birlikte sığındıkları barakalar düşünöldüğünde bu çok şey ifade ediyordu.

"Ne diyordunuz, Bayan Jack?" Will, kılıcını omzuna dayarken onunla alay etti. Elini burnuna bastırarak, onun pis kokudan duyduğu tiksintiyi yansıttığından emin olduğu bir yüz ifadesi takındı. "Son zamanlarda burası ile cehennem arasında pek bir fark göremiyorum."

Dürüstçe mi? O da değildi.

Ve gerçekten de iblisleri insanlardan ayırmak zaman zaman daha da zorlaşıyordu. Bu da görevlerini merak etmesine neden oldu. Neden bir iblisi kurtarmak için uğraşıyorlardı?

Kendisini kurtarmaya çalıştıkları şeyin suretine büründürmeye kararlı görünen bir dünya mı?

Unutmayın, şu anda dünya için savaşmıyorsunuz....

Doğru. Şu anda, hayatını onunkiyle takas eden adam için savaşıyordu. Ve bu iyi, özverili hareketin karşılığının ihanetle değil, nezaketle ödenmesi gerekiyordu.

Kalder kurtarılmayı hak ediyordu, terk edilmeyi değil. Herkesin yaptığını ona yapmayacaktı.

Sana verdiğim sözü tutacağım, Kalder. Seni bulacağız.

Kalder'i eve getirmek için cehennemi yarması ve Lucifer'le savaşması gerekse bile bunu yapardı.

Ve böylece Cameron düşmanlarına karşı savaşını yeniledi, böylece başka bir masum insan hayatına veya ruhuna el koymadan önce son üç iblisin kafasını çabucak kesebildiler.

Ya da çok masum olmayanlarından birini.

Geriye sadece Vine kalıyor.

Nefes nefese kalan Titian saçlı iblis dudaklarını bükerek onlara baktı. Vine harika bir güzeldi, Cameron ona hak veriyordu. Kaptanın onunla evlenmek için neden kandırıldığını anlamak kolaydı.

Evliliklerinde, kadının onu öldürebileceği kadar uzun süre gardını düşürecek kadar nasıl körleştğini görmek daha da kolaydı.

Ama Devyl Bane artık onun büyüğü altında değildi ve artık onun cazibesine ya da büyülerine kanmıyordu.

"Küçük su hayvanını her zaman kayırdın. Ve Kalder bu geceki meydan okumanın bedelini çok ağır ödeyecek, Duel. Bu konuda için rahat olsun. Ve onu Karanlık Güçlere kendim yem ettiğimde buna kimin sebep olduğunu bilmesini sağlayacağım." Sonra son bir çığlık atarak ortadan kayboldu.

Kaptan Bane geri çekilirken küfretti. "Geri dön ve benimle yüzleş, seni değersiz orospu çocuğu!"

Artık çok geçti. O gitmişti.

"Peşinden gideyim mi,

Kaptan?"

William'a alaycı bir bakış fırlattı ve tam bir alaycılıkla dolu bir ses tonuyla cevap verdi. "Elbette, Bay Ölüm. I

seni göreve davet ediyorum. Yoluna git, delikanlı. İşte kapı. Şimdi gidin. Oyalanmaya gerek yok."

"Yalnız demek istemedim. O kadar da aptal değilim, efendim."

Kılıcını kınına sokarak William'a ters ters baktı. "Son zamanlarda çok arsız bir piçsin Bay Ölüm. Bilmesem Kimmeryalı düşmanlarımızın seni çoktan dişlediğini ve ordularına kattıklarını düşünürdüm."

Cameron iblislerin yerde bıraktığı kanı incelerken onları görmezden geldi. Gerçekten de garip bir karışımdı. Çoğu kanın yaptığı gibi ahşabı lekelemek yerine, bu biraz farklı bir şekilde birikiyordu. Sanki kendi başına hareket etmeye çalışan canlı bir yaratık gibiydi.

Gerçekten de yerçekimine meydan okuyor ve bir böcek gibi kayıyor gibiydi. "Söylesenize Kaptan? Hiç böyle bir şey gördünüz mü?"

İnceleyebilmek için onun yanında durmak üzere hareket etti.

İlk başta hayal gördüğünü düşündü. Kavga sırasında kafasına aldığı darbeler göz önüne alındığında, görüşünün bozulmuş olması pek de ihtimal dışı değildi.

Ya da akı.

Ama yapışkanı daha iyi incelemek için eğildiğinde, durumun böyle olmadığını anladı.

Yakışıklı yüzündeki çatık kaşlar ona tam olarak gördüğünü sandığı şeyi gördüğünü söylüyordu.

Bu yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, iyi kalpli kaptan kanın tadına bakmak için bir parça kanı dudaklarına götürdüğünde ortaya çıktı. Ew!

Cameron tiksintiyle yüzünü buruşturdu ve kendini tutamayıp bağırma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Sormalı mıyız?" William gözle görülür bir şekilde titredi. "Yoksa sizi ziyafetiniz için yalnız mı bırakalım Kaptan?"

Kaptan ona daha da sinirli bir bakış fırlattı. Ayağa kalkıp parmaklarını yalayarak temizledi. "Bu iğrenç bir gece, ölçülebilecek en iğrenç birayı servis ediyoruz." Onların bakışlarıyla teker teker karşılaştığında yüz hatları soldu. "Gemiye dönmeli ve diğerlerini uyarmalıyız. Mara ve mürettebatın geri kalanı için geliyor olacaklar."

"Onlar mı?" Cameron sordu.

"Henüz bulamadığımız plat-gözler. Ve Vine'ın işkence ettiği ruhlar."

Onun sözleri karşısında kalbi sıkıştı. Plat-gözler kurbanlarının bedenlerini ele geçiren ve onları başkalarına saldırmak için kullanan acımasız şekil değiştiricilerdi. Mutlak ruhsuz ölüm makineleri olan bu yaratıklar, asıl kurbanlarının cesetleri bulunup uygun bir şekilde gömülene kadar doymak bilmez sakatlamalarına son vermiyorlardı. Kan ve ruhla besleniyorlardı.

Ve tıpkı kaptanın yeni evlendiği karısı Mara için korktuğu gibi, Cameron da kayıp arkadaşları için endişeleniyordu. "Bay Dupree'den ne haber?"

"Korkmanıza gerek yok, Bayan Jack. Onu geri getireceğiz, size söz veriyorum. Tıpkı ona söz verdiğim gibi."

Boğazı midesinden bile daha fazla sıkışarak başını salladı. Ve onun haklı olması için dua etti. Kalder'in cehennemde kesinlikle gerekli olandan daha uzun bir dakika bile geçirmemesi için.

Çünkü onun orada olması tamamen benim hatam.

En kötüsü de Kalder'e ne yaptıklarını çok iyi biliyor olmasıydı.

Onların zalimliklerini ve bunu yaparken attıkları kahkahaları hatırlayınca istemsizce irkildi. Şeytani piçler, aralarında bulunduğu süre boyunca onu kardeşiyle karşı karşıya getirmişlerdi. Yaptıkları iğrenç işkencelerden zevk almışlardı. Yaşayanlar diyarına döndüğünden beri doğru dürüst uyumasını engelleyen ağza alınmayacak şeyler yapmışlardı.

Artık kendini hiç güvende hissetmiyordu. Her gölge, onu çukurlarına geri sürüklemek için bekleyen onlardan birini barındırdığı için onu dehşete düşürdü. Her kahkaha sadistçe geliyordu.

Bir daha doğru ya da normal hissedip hissetmeyeceğinden emin değildi. Her köşe bucağın kendisi için tehlike barındırdığı hissinden kurtulup kurtulamayacağından.

Cameron çocukluğunun onu travmatik ve savunmacı bir hale getirdiğini düşünmüştü, ama bu onun için hiçbir şeydi.

düşmanlarının şefkatli, sevgi dolu bakımının son dehşetine. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceği bir kabustu. Ve kesinlikle Bay Dupree gibi düzgün biri için de.

Özellikle de Thorn'un boğazını kesmesine izin verdikten ve onu ve kardeşi Paden'ı düşmanlarının acımasız zulmünden kurtarmak için kendini kesilmiş bir kuzu gibi feda ettikten sonra.

Cameron, onun güven içinde yuvarlandığı her dakika için, kendisinin cehennem azabı çektiği gerçeğinin acımasızca farkındaydı.

Neden, Bay
Dupree? Neden
mi?

Ama o zaman cevabı biliyordu. Öz kardeşinin cinayetinden kendisini sorumlu tutuyordu. Bu tek olay onu ruhunun en acı derinliklerine kadar yaralamıştı. Ve hiç şüphesiz, kendi suçu olmamasına rağmen, onun gözetimi altında düşmanları tarafından kaçırılmasından da aynı derecede suçluydu. Şu anki bitmek bilmeyen kâbuslarının kaynağı olan o gece onu hiç kimse kurtaramazdı ve o, yüzgeçleri içinde başkalarının bile deneyemeyeceği kadar çok çabalamıştı.

Yüzünü buruşturarak, fırtına sırasında su perileri onu gemilerinden denize sürüklerken attığı acı dolu çığlıkları hâlâ duyabiliyordu. Yüzündeki ıstırap dolu ifadeyi görebiliyordu. Ona doğru hamle yapmış, onu onların elinden kurtarmak için elinden geleni yapmıştı.

Azgın denizde onun elini tutmuş ve bir anlığına kurtulduğunu düşünmüştü. Her şeyin yeniden yoluna gireceğini düşünmüştü.

Adamın tutuşu o kadar sıkı ve kararlıydı ki, kadın kendini imkânsıza inandırmıştı.

Buzlu suda güvende olduğunu.

"Gitmene izin vermeyeceğim, Cameron! Bu yüzden bana yardım et!"

Ta ki düşmanları onu alt edip elini kızın elinden çekene kadar. O zaman bile, onlara karşı daha önce hiç görmediği bir öfkeyle savaşmıştı.

"Hayır! Hayır!" Onu bulmak için umutsuzca yüzerken solgun gözlerindeki delilik, gördüğü son şey olmuştu. Onu ararken attığı acı dolu çığlıklar, gittiği her dakika aklından çıkmamıştı.

Kaptanın yokluğunda saklaması için ona verdiği kolyeyi tutarken gözyaşlarına boğuldu.

Ona kardeşimin ruhu için dua etmesini söyle.

Onun değil. Kendini kefaret için fazla lanetli görüyordu.

Bazı günler Cameron da öyle. Çünkü Kalder'in içinde Kaptan Bane'inkiyle alay eden bir karanlık vardı. Onu savaştıkları Kimmer güçlerine karşı sonsuza dek kaybetmenin çok da zor olmayacağını söyleyen derin, ruhu burkan bir karanlık. Ama ona yaptıklarını kimse hak etmiyordu. Ve kesinlikle bir başkası için iyilik yaptıktan sonra değil.

Asla borçlu olma. Ailesi ve ağabeyi onu böyle yetiştirmişti. Hayatını buna göre yaşadı. Ve Kalder'e asla tam olarak geri ödenemeyecek bir borcu vardı. Çünkü Kalder onu sadece özgür bırakmamış, kardeşini de ona geri vermişti.

Gözlerini kapattığında, Kalder'in onları özgürleştirmek için öldüğü günkü bedenini hâlâ görebiliyordu.

İşkence ve delilik yüzünden Paden ona sırtını dönmüştü. Elleri boğazına dolanmıştı ki birden Kalder orada belirdi ve onu geri çekti.

İlk başta rüya gördüğünü sanmıştı.

Ta ki bakışları dünyalar arasındaki sisli berzah âleminde kilitlenene kadar.

Orada, aydınlık ve karanlığın birbirine karıştığı o karanlık, boş yerde -ne gündüz ne gece, ne iyi ne de kötü olan yerde- Kalder ona uzanmıştı. Ve en ufak bir saniye için neredeyse dokunmuşlardı.

Ama eli tenine değdiği anda, fısıltılı bir bulanıklık gibi ulaşamayacağı bir yerde kayboldu; yanından o kadar hızlı ayrılmıştı ki durduramadı.

Bu dünyaya geri döndüğünde onu ayaklarının dibinde, kendi havuzunun içinde cansız ve soğuk bir halde bulmuştu.

Thorn'un, ölülerin cehennem salonundaki yerini alması için onu yaşayanlar diyarından çalmak üzere boğazını kesmesine izin verdiği kan.

Onun için. Hayatını bağışlamak ve ruhunu kurtarmak için. Hem de en büyük korkusu yalnız ölmek ve kimsenin yasını tutmaması olmasına rağmen.

Tekrar.

Ama şimdi onun yasını tutmayı reddetti, çünkü onun kendi yerine orada azap içinde kalmasına izin vermeyi reddetti.

Senin için geliyoruz, Kalder. Dayan....

Cehennem ya da yüksek su. Seni bizim gözetimimizde kimse tutamaz.

* * *

Vine, Karanlık Seraph'a, evlerini oluşturan iğrenç kafese döner dönmez saldırdı. "Beni neden geri çağırdın? Onları yakalamıştım!"

Antik kan kırmızısı zırhına bürünmüş olan Gadreyal onun yüzüne güldü. Dudaklarında Vine'in kanının tadını hayal ettiğini söyleyen çarpık bir ifadeyle Vine'in üzerinde yükselirken, gözlerindeki öfkeyi vurgulamak için kanatlarını açtı. "O senin sıska kığını tekmeliyordu, Deruvyalı fahişe. Bu konuda hata yapma. Bir dakika daha geçseydi senden geriye kalan tek şey yerdeki bir leke olacaktı. Kokuşmuş hayatını kurtardığım için bana teşekkür etmelisin."

"Her şey kontrolüm altındaydı."

"Ta ki kibrinin seni ele geçirmesine izin verip kendini ona ifşa edene kadar. Biz bunu kendi yararımıza kullanmayı planlarken neden ona yaşadığını söyledin? Neden?"

"Onu sarsmak için."

"Çıngırdatmak mı? Delirdin mi sen? O canavarı hiçbir şey sarsamaz. O hiçbir şey hissetmez. Tüm yaratıklar arasında bunu sizin bilmeniz gerekir."

Bu sözler yerini buldu ve Vine'in kalbine beklenmedik bir acı dalgası getirdi. Bunun için o değersiz fahişeye lanet olsun! Ve onca yıl boyunca ona bunu hatırlattığı için

O kara kalpli pile evlendikten sonra Bane'in kendisini sevmesini asla sağlayamamıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın ya da hangi büyüü kullanırsa kullansın, canavar sonsuza dek kız kardeşine bağlı kalmıştı.

Kız kardeşi!

Asla o değil.

Karısı. Vahşet ve kurnazlık konusunda ona denk olan kişi oydu.

Ve güzellik.

Mara değil, süt çocuğu. Duel onu diğerlerinden daha çok sevmeliydi.

Bunun yerine, Mara-the-hag onun sevgisinde ilk sırada yer almıştı. Bunun için ikisine de lanet olsun!

Ondan daha güzel, daha zarif ve daha zeki olmasına rağmen Vine'ın onu asla kazanamamış olması hiç adil değildi. Onun yatağında ve bedenindeyken bile Mara'ya zlem duymuştu. Ve Vine'ın isteyeceği son şey başarısızlıklarının hatırlatılmasıydı. Geçmiş hayatında.

Ve özellikle de bu!

ığlık atarak Irin'i patlattı ve onu geriye savurdu.

Gadreyal bu darbeye kendi darbesiyle karşılık verdi ve Vine'ı yüzünün ortasından yakalayıp tüm yanağı acıyarak yerde bıraktı. Gözleri zar zor görene kadar yaşardı.

"Devam etmek ister misin?" diye alay etti, kollarını iki yana açarak.

Pek sayılmaz. Özellikle de darbenin tüm varlığını ne kadar yaktığı ve acıttığı düşünöldüğünde. Vine, Irin sürtüğünün yüzündeki sırtışı silmeyi daha çok istiyordu. Ama Gadreyal ne demek istediğini anlatmıştı. Yüzyıllar boyunca Sarim ve Kalosum ordusundaki Işık Seraflarıyla savaşmış bir savaşçıydı.

Vine değildi.

Hiçbir zaman bir savaşçı olmamıştı. Bane'le bu yüzden evlenmişti. Bane onun saldırı köpeğiydi ve ne zaman onu rahatsız etseler başkalarının üzerine salıyordu. Ve ondan önce, ilk kocasına ve onun

Kız kardeşi bu tür tatsızlıklar için uygun değildi, çünkü onlar kavgada ondan çok daha hırçın ve başarılıydılar.

Hayır, o tercih edilen a çok daha fazla zarif anlamına gelir intikam.

Aldatma ve ihanet. İhanet.

Zehir.

Bu yüzden düşmanın yüzüne gülümsedi ve geri çekildi. "Birbirimizle kavga etmemeliyiz. Endişelenmemiz gereken bir başkası varken olmaz."

Düşmanın gözlerinde derin bir şüphe vardı ve Vine'a Gadreyal'in ona güvenmediğini gösteriyordu. Ama sonra, Gadreyal'in kendi türü içinde Sephirii'ye karşı gelen ve onları kendi kardeşlerine ihanet ederek düşmanlarının eline teslim etmeye teşvik eden ilk kişi olduğu, dolayısıyla artık gerçek bir Seraph değil de bir Irin olarak bilindiği düşünöldüğünde, bu mantıklı geliyordu. Gadreyal ihanetin ne kadar çabuk geldiğini biliyordu. Ve bunun kaynağının ne kadar olası ve olası olmadığını da.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak bakışlarını Vine'a dikti. Bu sürtüğü zamanında geri getirecekti. Sabırla ve kendi şartlarıyla. "Şimdi tetikte olacaklar. Yenmek on kat daha zor olacak."

"Evet, ama istedikleri şey hâlâ bizde." Her ikisinin de almak için hayatlarını tehlikeye attıkları madalyonu tutan zinciri boynundan çıkardı. "Ve hakkında tek kelime etmediğim bir sır daha."

Paden Jack'in Seraph madalyonu. Vine'ın Cameron'dan çaldığı bir şeydi. Ne Paden ne de kız kardeşi onun bu madalyona sahip olduğunu bilmiyordu.

Onun karşılığında neyi takas ettiğini de bilmiyorlardı - Paden Jack büyüü aile kılıcını onlara karşı kullanmaya kalkışırsa bu büyük bir sürpriz olacaktı.

Ve Jacks'in atasının ruhu onun elindeydi.

-Michael'la olan doğrudan bağlantısı sayesinde ikisini de kontrol edebilirdi. Artık onları çok daha kolay bozabilirdi.

Evet, Duel'in mürettebatının başına geleceklerden haberi yoktu. Ama o biliyordu ve işler eğlenceli bir hal almak üzereydi.

Vine, Gadreyal'a gülümsedi. "Görmemiz gereken yaşlı bir büyücü var."

"Anlamıyorum."

Vine gülerek madalyonu avucunun içinde daha sıkı kavradı. "Tabii ki bilmiyorsun. Sen bizim dünyamızda doğmadın. Ama Duel ve Myrcialılar arasında bir tarih var. Sana hiç anlatılmamış Tintagel efsaneleri. Bana yaptıkları için onu ve kaltak kardeşimi alacağım. Efendilerimiz hapishane diyarlarından serbest bırakılmadan önce, istediğimi alacağım ve bu sefer kimse beni durduramayacak." İsteddiği her şeye sahip olmaya bu kadar yakinken olmazdı.

Hayır, hiç yok.

Ölümün kendisini engellememiş ve tüm düşmanlarına şimdi başarısız olmaları için meydan okumamıştı.

Gadreyal ve efendileri onu bastırdıklarını düşünmüş olabilirler ama onun kararlılığını ya da güçlerinin kaynağını bilmiyorlardı.

Ne de yaptığı pazarlık...

Çeyrekliğe geç, sevgilim. Senin için geliyorum ve bu sefer mezarının üzerinde dans edeceğim.

Ve hepsinden alacağı mükemmel intikamı biliyordu. Düello'nun geldiğini asla göremeyeceği ve kudretli Thorn'un bile engelleyemeyeceği bir intikam...

3

İman yolunda dikkatli olun.
Rahatsız ediyor. Korkutuyor.
En önemlisi, ihanet ediyor ...

"Kal?"

Zayıf ve ağrıyan Kalder, bir daha duymayı hiç düşünmediği bir ses karşısında donakaldı.

Hayır... bu mümkün değildi. Bu sadece o kadar uzun zamandır etini acımasızca parçalayan piçler tarafından yapılan daha fazla işkenceydi ki artık tüm zaman kavramını yitirmişti. Tüm mantık kavramlarını. Onların zalimliği yüzünden annesi acıya, ceza da onun tek besinine dönüşmüştü.

Başını sallayarak temizledi ve kendini dengelemek için uzandı.

Biri elini tuttu.

İrkilerek onlara saldırmak için yumruğunu sıktı, ta ki bakışları önündeki adamın yüzüne odaklanana kadar. Ama orada bir adam görmüyordu. Bir çocuk gördü. Bir zamanlar deniz mavisini gözlerinde sadece küçük bir kardeşin verebileceği türden derin bir hayranlıkla onun peşinden koşan bir çocuk.

Kal! Kal! Kal! Beni bekle! Seninle gelebilir miyim? Lütfen, kardeşim! Lütfen!

Ve o tek kalp atışında, gömmek ve unutmak için elinden geleni yaptığı anıların saldırısı karşısında zihinsel olarak parçalandığını hissetti. "Muerig?"

Kardeşi başıyla onaylarken elini daha sıkı kavradı.

Yine de Kalder ona inanmadı. Nasıl inanabilirdi ki? "Sen öldün."

"Sen de öylesin."

"Evet, ama lanetlendim ve unutuldum."

Muerig değildi. Onun aksine, kardeşi her zaman iyi ve düzgün bir adam olmuştu. Onurlu. Onun iyiliğine mazhar olan herkes tarafından sevilirdi. Asla fahişelik yapmamıştı. Asla yalan söylememiş ya da hile yapmamıştı. Asla kumar oynamadı.

Ya da annelerinin kalbini kırdılar.

Kalder hayatı boyunca entrikalar çevirip içki içerken, Muerig çok çalışmış ve emek vermişti. Her zaman ayık ve ciddiye. Her şeyde, özellikle de kalbinde ve iltifatlarında daima cömertti.

Kalder hakaretleri ve küçümsemeleriyle sadece cömert davranmıştı.

Ve Muerig ölmüştü çünkü Kalder değersiz bir tırpan parçasıydı.

Bükülmüş bir iblis onu yakalayıp uçup gitmeden bir an önce hüznün kardeşinin bakışlarını fırtınaya çevirdi.

"Hayır!" Kalder ayağa fırladı ama durdurmak için onlara ulaşamadı. Ya da kardeşini iblisin pençelerinden kurtaramadı.

Etrafında kadınsı kahkahalar çınladı. "Demek bir şeyi seviyorsun...."

Az önce ne yaptığını anladığında içini bir korku kapladı. Kendine bir kez daha ihanet etmişti.

Daha da kötüsü, kardeşine ihanet etmişti. Yine. Ama bu dehşetin yerini, ona oynadıkları oyun karşısında büyük bir öfke aldı.

"Lanet olsun sana, Vine!"

Adam ona saldırmak için döndüğünde, kadın kıkırdadı. "Bana vurursan kardeşinin kanı hayal bile edemeyeceğin şekilde akar."

O konuda yanıliyordu. Çünkü başkalarına acı çektirmenin yolları söz konusu olduğunda oldukça geniş bir hayal gücüne sahipti. Bu konuda o büyük orospuya bile taş çıkartırdı.

Evet, lanetlenmesinin iyi ve sağlam nedenleri vardı.

Her iki yumruğuyla da şeytanın tahtına giden yolu dövüşerek kazanmıştı. Gurur kaynağı değil. Sadece bir gerçeğin ifadesiydi. Onu bu konuda eğitmeye fazlasıyla hevesli ve istekliydi.

Yine de onun uyarıcı sözleri elini herhangi bir saldırının yapabileceğinden daha iyi tuttu. Çünkü Muerig hayatında önem verdiği istisnai birkaç şeyden biriydi. Korumaya ve uğruna kan dökmeye istekli olduğu son derece nadir şeylerden biriydi. "Ne demek istiyorsun?"

Bir an için yakıcı, cehennemi bir çukurdaydı ve bir an sonra ikisi de yanmış, kanayan, lekeli bir deliğin dışındaydı. Buradaki koku, iblislerin onu kovaladığı Hadean çukurlarından bile daha kötüydü. Etraflarındaki duvarlar nefes alıyor gibiydi ve sadece kan olabilecek yapışkan bir madde sızıyordu.

"Kal?"

Muerig'in zayıf, gözyaşı dolu sesini duydu ve bu ton öfkelerini dindirdi. Kendisi öfkeli ve tahammülsüz bir kavgacı olarak doğmuş olsa da, kardeşi hiçbir zaman herhangi bir türden bir savaşçı olmamıştı.

Ve o kalp atışında, her şeyin basitçe karmaşık olduğu bir zamana ve yere geri götürüldü. Muerig'in hırpalanmış, cansız bedenini bulduğu ve hayatının tüm günahları, sertleşmiş damarlarına sadece zehir pompalamaya yarayan en hayati organına bir kazık saplamak için acımasızca eve döndüğünde her şeyin tek bir yankılanan acıya dönüştüğü o unutulmaz kâbusun dehşetine geri döndü.

Bu... bu kendini gerçekte olduğu gibi görmekten çok daha kötüydü.

Onu yaptıkları şey için.

Kalder'in başının üzerinde, onun ulaşamayacağı bir yerde tutulan Muerig, dar bir çıkıntıya bağlanmıştı. Derisi susuzluktan soyulmuştu. Almaya çabaladığı her kesik kesik nefeste acısı kanıyordu. Ama kendisinininkine çok benzeyen o gözlerdeki azaptan daha kötüsü, orada asılı duran derin teslimiyetti.

Acılarına son vermek için ölümün dile getirilmemiş dileği.

Kalder'in yakından tanıdığı sessiz, yankılanan bir çığlıktı. Talihsiz doğumundan bu yana kendi ruhunun haykırdığı ve kaltak Mercy'nin hiçbir zaman yerine getirme nezaketini göstermediği bir çığlık. Aslında, her geçen yıl daha fazla acı çekmesine izin vererek hastalıklı bir sapkınlık yaptı.

Kalder öfkeli bir savaş çığlığıyla kardeşini kurtarmak için dik volkanik kayaya tırmanmaya çalıştı ama kaygan, kanlı yüzeyden aşağı kayarak ellerini kesti ve harap olmasına neden oldu.

Muerig haykırdı.

Kalder, kardeşinin sinir uçlarının bir şekilde etrafındaki toprak ve kayaların yüzeyine bağlı olduğunu çok geç fark etti. Ve attığı her adım ya da yaptığı her hareket

kardeşinin daha fazla acı çekmesine neden oldu. Tüm bunların dehşetiyle ürperdi. "Affet beni, Muerig."

Muerig daha da yüksek sesle inledi.

Kardeşine daha fazla zarar vermemek için hareket etmekten korkan Kalder, onu hapishaneden kurtarmanın yollarını düşünürken nefesini tuttu. Yine de her ağırlık değişimi Muerig'in bedenine daha fazla acı veriyordu. Burası en iğrenç canavarlar tarafından inşa edilmiş manyakça bir sığınaktı.

Zalimlikleri için Kimmer ordusuna lanet olsun! Bunu çok iyi düşünmüşlerdi. Kardeşine daha fazla zarar vermemek için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Ve bunların hiçbiri zaten ölmüş olan bir adamı öldüremezdi. Yani Muerig için hiçbir şekilde serbest bırakılma yoktu.

Mide bulandırıcıydı. Muerig'in bedenini saran yabancı otlar büyümüş ve onu Kalder'in başının üzerindeki çıkıntının alt tarafına dikmişti. Daha da kötüsü onu tutan şeytani ellerdi, özellikle de Kalder ne zaman yaklaşırsa sıkılan boğazındaki el.

"Kimin hayatına daha çok değer veriyorsun?"

Kalder, sessiz ve kalpsiz bir fahişeden gelen bu ani soru karşısında gerildi. "Ne?"

"Beni duydun, denizkızı. Buraya gelmek için kendi yaşam gücünü Cameron'inkiyle takas ettin. Söyle bana, kimin hayatını kardeşininkine değiştirdin?"

"Benim."

Gadreyal, Muerig'in tünediği yerin yakınında havada asılı durmak için cisimlenmeden önce güldü. Kanatları bir zamanlar iyiliğin tarafında olduğu zamanların hatırasıyla çırpındı.

Ama bu asırlar önceydi.

Şimdi, mutlak kötülüğün ruhsuz, acımasız bir yaratığıydı. "Sana bu kadar kolay davranacağımızı mı sanıyorsun? Hayır, küçük balık. Asla. Ayrıca, sen zaten elimizdesin. Aradığımız şey senin değersiz pullu postundan çok daha önemli."

Vine onun arkasında cisimlendi. Tıpkı bir Deruvian canavarı gibi, dikenli dallarını Kalder'in etrafına sardı.

ve hareket edemesin diye sıktılar. Etini derinden ısırıp kanını çekiyorlardı. Kısıtlamalara karşı mücadele ederken kolları ve bacakları daha da zonkluyordu. Vine'ın da bunun bir parçası olacağını bilmeliydi. Onun türü topraktan yetişmişti. Ağaçtan yapılmış olan sylph ataları, insanlığı koruyan koruyucular olmayı bıraktıklarında büyülu varlıkların en kötü türüydü. Solmuş kalpleri Kışlama hastalığıyla karardı ve insan kanı ve ruhuyla beslenen yırtıcılara dönüştüler....

Yani ondan merhamet dilemek, bir kütüğü sağıarak beslenmeye çalışmak kadar faydasızdı. Ve ona karşı savaşmak daha da faydasız olurdu. Ona sahipti ve daha fazla kan akıtmaktan başka yapabileceğı bir şey yoktu. Hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştii. Ya da daha zayıf.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Muerig'i bu şekilde tuzağı düşürmüş olmalılar. Ve ona sonsuza dek işkence etmeyi planlıyorlardı. Onu kol ve bacaklarından yere bağlayarak beslenmesini, kardeşinin acı çekmesini izlemesini ve buna kendisinin sebep olduğunu bilmesini sağlamayı.

Bundan daha kötü bir cehennem olamazdı. "Vine! Bırak onu. Şimdi!"

Kalder, Thorn'un gök gürültüsünü andıran sesinin aralarındaki havayı yarararak geçtiğini duyunca nefesi kesildi. Burası bunaltıcı olsa da, bu ses tonu vücudunu ürpertti.

Bu vahşet Vine'ın hemen bırakıp geri adım atmasına yetti. Ama sadece bir anlığına. Sonra kendini toparladı ve onu tekrar kavradı. "Bana hükmedemezsin, seni orospu çocuğı!"

Thorn tam önlerinde belirdi ve yüzünde, ona meydan okumak için nefes almış en aptal yaratık olması gerektiğini söyleyen bir ifade vardı. "Ah, iğrenç sürtükington, lütfen... içinde bulunduğum ruh halinde, bu konuyu gerçekten zorlamak istemezsin." Sırıttı. "Belki de istiyorsundur. Lütfen"-yüzüne soğuk bir şekilde gülümsedi- "bana

yap. Senin için kanla beslenmeye hazırım. Sonuçlar lanetlensin."

Yeşil gözleri kırmızıya döndü.

Vine son bir kez daha bıraktı ve geri çekildi. Gadreyal ileri atılmaya başladı ama Thorn kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadan onun ilerleyişini durdurdu. Gerçekten etkileyici bir başarı.

Yine de Irin başını salladı. "Burada hiçbir yetkin yok iblis. O bize ait."

"Orada yanılırsınız. Serbest bırakılmayı hak etti. Ona daha fazla zarar vererseniz, bunu sizin derilerinizden almaktan memnuniyet duyarım." Bakışlarını Gadreyal'a çevirmeden önce Vine'a soğuk bir bakış fırlattı. "Sabrımı daha fazla zorlamak ister misin?"

Gadreyal yere inip Thorn'un gözlerinin içine bakacak kadar yaklaştığında nefes alış veriş i yoğunlaştı. "Efendilerimizle ne gibi tuhaf bir ilişkiniz olduğunu ya da burada hangi güçleri kullandığınızı bilmiyorum ama gün gelecek elim o kadar kolay tutulmayacak."

"Benimki de öyle. Ama unutma Gaddy, o zaman geldiğinde sırtını korumuyor olacağım. Boğazını kesiyor olacağım." Kalder'i almak için onun etrafından dolandı.

Kalder, Thorn'un onu tekrar özgürlüğüne kavuşturmak için burada olduğuna inanamıyordu. Kaptan Bane'in mürettebatına hizmet etmesi için onu bir kez serbest bırakan iblis.

Cameron ve kardeşinin yerine geçip bu cehennemde lanetlenebilsin diye boğazını açıp kanını akıtan aynı iblis.

Vine öfkeyle tükürdü. "Ne? Ciddi misiniz siz? Bu yalaka öyle diyor diye onu gerçekten serbest mi bırakacağız?"

Gadreyal başını salladı. "Denizkızı piçini bırak gitsin. Güven bana. Bunu kazanamazsın."

Vine küfrederek geri çekildi, sonra da Kalder'e tısladı. "Bu iş daha bitmedi, orospu çocuğu. Kemiklerinden etimi alacağım."

Thorn homurdandı. "Görünüşüne ve kokusuna bakılırsa, çoktan sahip olduğunu söyleyebilirim."

Bu gereksiz hakaret karşısında tamamen gücenen Kalder, ağzı açık kaldı. "Bakalım onlardan sonra nasıl kokacaksın ve

nasıl görüneceksin?

sana işkence etti."

Thorn şeytani bir sırıtış attı. "Kan, sidik ve bok gibi. Çünkü bu girişimlerinin bedelini onlarınkiyle öderdim. Ve tüm bunların şiddetinden zevk alırdım."

Evet, o hasta bir piçti. Büyük ihtimalle de öyle olacaktı.

Thorn uzaklaşmaya başladığında Kalder onu durdurdu. "Kardeşim burada. Onsuz gitmeyeceğim!"

Thorn onun bakışlarını takip ederek Muerig'in uçurumdaki işkence görmüş bedenini gördü. Dehşet verici manzara karşısında yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm delikanlı. Seni sadece buradan götürebilirim. Onu değil. O benim anlaşılmamın bir parçası değil."

"O zaman sende kalabilir. Onu burada böyle acı çekerken bırakmayacağım."

"Başka seçeneğin yok."

Kalder'e hayatı boyunca bu söylenmişti ve artık bundan bıkmıştı. "Hayır! O kalıyor. Ben kalıyorum."

Bu sözleri daha yeni bitirmişti ki kendini yabancı bir sahilin kıyısında buldu. Şok olmuş ve tiksiniş bir halde kendi etrafında dönerek kardeşini görmeye çalıştı. "Bu da ne böyle?"

Thorn derin bir iç çekti. "Sana söyledim, başka seçeneğimiz yoktu. Sana borçlu oldukları şeyi güvence altına aldığım için şanslıydım. Ve hiç kuşkunuz olmasın, üçüncü bir sefer olmayacak, bu yüzden lütfen özgürlüğünüzle ilgili başka aptalca bir şey yapmayın."

Kalder ancak o zaman Thorn'un içinde bulunduğu durumu gördü. Daha doğrusu, saklandığı durumu. Solgun ve iblisi hiç görmediği kadar zayıf olan Thorn kendi başına zar zor ayakta durabiliyordu. Gerçekten de her an düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Sana ne yaptılar?"

Thorn doğrulurken gözleri tekrar kırmızıya döndü. O kaya gibi sert bakışların derinliklerinde kutsal olmayan bir ateş yanıyordu. Kalder'i yırtık gömleğinden yakaladı ve öne doğru itti. "Özgürlüğünü kazanmış olsan da bunun bedelinin ağır olduğunu bil. Onu çarçur etme." Ve bu sözlerle Kalder'i geri fırlattı.

Kalder kumsala inmeyi bekliyordu.

Bunun yerine, hiçbir özü ya da şekli olmayan bir karanlığın içine düşmeye devam etti. Soğuk ve boş olan sonsuz bir gece. Kardeşini geride bırakmanın adaletsizliğini düzeltmelerini isteyen ruhu kadar yoksundu.

Kalder sonunda durduğunda, sert bir tahtaya çarpmıştı. Beklenmedik darbe ciğerlerindeki havayı boşalttı ve onu soluk soluğa ve sersemlemiş bir halde bıraktı; görüşünde neredeyse kör edecek kadar yıldızlar dans ediyordu.

Sersemlemiş bir halde yan tarafına yuvarlandı, net görememesine rağmen savaşımaya hazırды. Ama dans eden görüntüler odak noktasına geldiğinde, bunların tanıdığı iblisler olduğunu fark etti.

Ailem dediği iblisler. Ve onları görmek, dökülmemiş gözyaşları onu boğarken kalbini hafifletti.

"Bart?" Kalder gözlerini kırptırdı, gözlerine güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Ya da bu Vine'in onun kararlılığını zayıflatmak için kullandığı başka bir kötü numara olabilir miydi?

Simeon Büyücüsü'nün uzun kahverengi saçları, neşeli mavi gözleri rahatlamış bir şekilde parıldarken sırasından çözülmüştü. "Kalder!" Ona omuz verip ayağa kalkmasına yardım etmek için öne çıktı. "Cehennem seni bütün olarak yutmuş ve tekrar dışarı atmış gibi görünüyorsun."

"Öyle olduğuna eminim, dostum." Ve Kalder hâlâ bu gemiyi evi olarak gören çılgın mürettebatın arasına geri döndüğüne inanamıyordu. Bunun gerçek olduğuna ve tekrar burada onunla birlikte olduklarına.

Nasıl olabilir ki?

Her şeyin yok olmasını bekleyip durdu. Ama her saniye geçtikçe ve o kaldıkça, her mürettebat üyesi onun dönüşünü karşılamak için öne çıktıkça, bunun bir rüya olmadığını biliyordu.

Özellikle de Bane'i tüm karanlık ve zehirli ihtişamıyla gördüğünde. Evet, bu kadar uğursuz gücü kaçırmak mümkün değildi. Havayı kalınlaştırıyor, boynundaki ve kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir elektrikle cızırdıyordu. Hiç kimse bu yaratığın sahip olduğu kutsal olmayan otoriteye ya da güce sahip değildi.

Bane tek kelime etmeden onu öne doğru çekerek sıkı bir kucaklamaya aldı ve sırtına öyle sert vurdu ki, bu da ciğerlerindeki rüzgârı yok etti.

Bane onu serbest bırakıp yanında beliren Thorn'u selamlamak için kenara çekildiğinde Kalder çenesinin düştüğünü hissetti. Tüm zayıflık belirtileri artık maskelenmişti. Şeytani piç her zamanki gibi dinç ve canlı görünüyordu. Yine de Kalder bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu.

Bane başını Thorn'a doğru eğdiğinde zorlukla yutkundu. "Teşekkür ederdim ama minnettarlıktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Thorn, Bane'e ilkel bir tavırla homurdandı. "Sana onu geri getireceğimi söylemiştim."

"Ve yapacağına güvenmiştim. Hırçın olabilirsin ama her zaman sözünün eri oldun."

"Bu bir iltifat mı?"

Bane alay etti. "Asla. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum."

Bane'in karısı Mara güvertede onlara katıldığında Thorn sırtarak gözlerini devirdi. Bir Deruvian olarak -ve Vine'in kız kardeşi olarak- bir ağaç sylph ırkından doğmuştu ve üzerinde yelken açtıkları büyümlü geminin ta kendisiydi. Yine de Vine'in aksine, kız kardeşinin ruhunu ve akıl sağlığını çalan Kışlama hastalığına yakalanmamıştı. Hâlâ İnsan için bir koruyucuydu ve ruhu bozulmamıştı. Deruvian yeminleri onun için kutsaldı, tıpkı gövdesinde barındırdığı her insanın güvenliği gibi.

Tıpkı Kalder'in kardeşinin toprağa bağlanmış olması gibi, Mara da geminin bir parçasıydı ve gemide olan her şeyi biliyordu. Her bir tahta parçası, tıpkı toprağın Muerig'e bağlandığı gibi ona bağlanmıştı. Okyanus suyunun her vuruşunu ya da ayaklarının tahtalara her basışını hissedebiliyordu. Hepsi onun bedeninin ve varlığının bir parçasıydı.

Saf buz beyazı tellerle bolca bağlanmış altın sarısı saçlarıyla kıvrak ve melek gibiydi.

Kalder'in şimdiye kadar gördüğü tüm kadınlardan daha zarif ve güzeldi.

Şu anda belirgin bir şekilde kayıp olan biri hariç.

Thorn yüzünü buruşturarak mürettebatı tararken, Mara Bane'in yanında durmak için hareket etti. "Ve bununla birlikte, Karya Kapısı'nın kısa bir süre önce tamamen açıldığı konusunda sizi uyarmalıyım. Michael ve Gabriel de dahil olmak üzere tüm Sarim Konseyi ordularıyla savaş hattını ellerinden geldiğince koruyor ama..."

"Kıyamet mi kopuyor?"

Bane ve Thorn, Will'e istemeden yaptığı yorumdan dolayı alaycı bir bakış fırlattılar ve bu da mürettebatın yarısının kötü şaka yüzünden yüksek sesle inlemesine neden oldu.

Bartholomew Meers ya da çoğu kişinin bildiği adıyla Kara Yürek Bart, Will'i öne doğru itti. "Sen her zaman kötü zamanlaması olan aptal bir serserisin. Odayı oku, dostum. Onu sizin için denize atayım mı, Kaptan? Hepimize bir iyilik yapar mısın?"

"Belki daha sonra. Eğlence işimize yarayabilir."

Kalder, arkasında çıplak tenini okşayan ılık güneş ışığına benzer bir varlık hissedince donup kaldı. Sıcak ve kışkırtıcıydı.

Ve bu onu nefessiz bıraktı.

İçgüdüsel olarak onun Cameron olduğunu anlayan adam, kapağın gölgesinde onu görmek için döndü. İnançsızlıkla genişleyen bir çift soluk deniz rengi gözde yaşlar parlıyordu. Sallanan gemide dengede durabilmek için kollarını kapının iki yanına dayamış, nefes almakta zorlanırken dudağının altını çiğniyordu. Gerginliğin verdiği bu alışkanlığı kesinlikle çekici buluyordu.

Hâlâ bir çocuğun pantolonunu ve tuniğini giymiş olsa da, onun için dünyanın en güzel kadınıydı ve aksini söyleyenin canına okurdu. Özellikle de güvertede ona doğru koşar adımlarla ilerlediğinde.

Kahkahası bir şarkı gibi çınladı.

Onu kollarının arasında yakalayan adam, onun saldırısının şiddetine tamamen hazırlıksızdı. Kız ona sarıldı ve tüm vücudunu kendi vücuduyla sardı. Daha önce hiç kimse onu böylesine pervasızca ve coşkuyla karşılamamıştı. Ve böylesine iyi ve dürüst bir karaktere ve doğaya sahip bir kadından böyle bir eve dönüş alacağını hiç düşünmemişti. Genelde insanlar onu uğurlarken ancak bu kadar mutlu olurdu.

Kalder, kızın teninin badem kokusu ona sertçe çarptığında nefes alamadı ve elini kızın ipeksi kestane rengi saç tellerine doladı. "Sanırım beni özledin, genç kız?"

Cameron bu soru yüzünden onu dövmek istedi. Ama onu bu şekilde tuzağa düşürdüğü için bunu hak etmiş olsa bile, geri döndüğü için çok minnettardı. "Senin gibi düşüncesiz birini nasıl özleyebilirim ki?" diye alay etti. "Sen beceriksiz bir canavarsın. İlk nefesinden son nefesine kadar değersizsin!"

Ona çekici bir sırıtış fırlattı. "Boğazımı sıkıttığın o Herkülvari ölümcül pençeyi gevşetme konusundaki isteksizliğinden de anlaşılacağı gibi."

Cameron onun ne kadar haklı olduğunu anladığında yanaklarının acıdığını hissetti. Onu sıkıca kavradığı için kolları ağrıyordu. "Çünkü ne zaman gözümün önünden ayrılmanıza izin versem, Bay Dupree, başınızı her türlü belaya sokuyorsunuz."

İsteksizce onu serbest bıraktı ve geri çekilerek, fırtınalı pewteresque renklerini isimlendirme yeteneğine meydan okuyan o gözlere baktı. Ve onun ne kadar yakışıklı olduğunu nasıl unutabilirdi? Ya da uzun boylu olduğunu?

Ya da bir erkeğe göre ne kadar iri ve zarif! Sadece Kaptan Bane daha iriydi.

Kalder yara bere içinde bile olsa, hayatında gördüğü en yakışıklı yaratıktı. Onu karşısında görünce nefesi kesildi ve gerçekten de yasadışı olması gereken ve muhtemelen çoğu kolonide de öyle olan bir şekilde ateşlendi. Doğrusu, onun kendisini bu kadar etkilemesinden nefret ediyordu ve bunu denemiyordu bile. İşin en kötü yanı da buydu. Aklına gelen tatsız düşünceler için kendisinden başka suçlayabileceği kimse yoktu.

Ve eğer kalbi çarpmayı bırakmazsa, yakında göğsünden fırlayacak ve güvertede ayaklarının dibinde kaymaya başlayacaktı. Huysuz bir erkeğin boğazını temizlerken çıkardığı ses, Kalder'in güzelliğini takdir etmesini yarıda kesti. Ağabeyinin şu anda gemilerinde olduğunu ve mürettebatla birlikte yol aldığını çok geç hatırladı.

Ve aleni bakışlarından dolayı bariz bir öfke içinde onlara bakıyordu. Aleni sarkıntılığı boş ver.

Yüzü daha da ısındı.

Kalder'den uzaklaşarak, kendisi gibi esmer olan erkek kardeşine döndü. "Paden... seni Bay Kalder Dupree ile tanıştırmabilir miyim?"

Paden'in çenesinde bir tik başladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ne zaman bir erkek yaklaşıp yaptığı duruşu aldı. "Onunla sadece arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz."

Hâlâ Kalder'in elinin içinde tuttuğu eline doğru attığı kızgın kaşlar onu yalan söylemekle suçluyordu.

Böyle bir şeye cüret etmesinden rahatsız olan kadın kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bile yapma, evlat. Zavallı Letty'ye yaşattıklarına bakılırsa, senin gibi zavallılardan ders alacak değilim. Ve en son yelkenlerini indirdiğinde onu nasıl bıraktığını. Bana davranışlarım konusunda ders vermeyi düşünecek kadar iyi birisin, Patrick Michel Alister Jack!"

Bu kez Paden'in yanakları, Williamsburg'da dönüşlerini bekleyen hamile nişanlısından söz edilince pembeleşti. Evet, zavallı Lettice onun düşüncesizliği yüzünden zor durumdaydı. Tek yaptığı Kalder'le uzun sohbetler etmekken, kibirli davranmaya hakkı yoktu.

En kamusal oda ve alanlarda.

Tanıklarla dolu!

Doğrusu bu. İkisi bir kez bile yalnız kalmadı. Dürüst olmak gerekirse, onun bir parçası

arkadaşlıktan biraz daha fazlasıydı ve bu kısım onu korkutuyordu. Çünkü ne zaman gardını indirse Bay Dupree'nin doğasının karanlık tarafını görmüştü. Ve yine de, onun neler yapabileceğini bilse de -içinde yaşayan karanlığı bilse de- onu şimdiye kadar tanıştığı tüm erkeklerden daha çekici buluyordu.

O bir erkek değil, Cam. Bunu biliyorsun.

Kalder tamamen başka bir canavardı. Tehlikeli bir su kelpiydi. Onu kolayca içine çekebilecek türden.

Sonsuza kadar.

Bunu düşünmemeye çalışan Cameron bakışlarını indirdi, sonra bir şey fark edince dondu kaldı.

Nefes nefese Kalder'in elini tuttu ve ön koluna daha iyi bakabilmek için kirli kolunu biraz geriye çekti.

"Hey!" Paden, onun Kalder'i pençelemesine öfkeyle karşılık verdi.

En mucizevi şeyi gördüğünde onu tamamen görmezden geldi.

Kalder'in izi gitmişti.

"Ölü Adamın Haç Kurdelesini nerede?"

Bart ve Will onunla birlikte koluna bakmak için öne çıktılar. Sonra hep birlikte dönüp Thorn'a baktılar ve onun yokluğuyla ilgili bir açıklama beklediler.

Omuz silkti. "Siz ve kardeşiniz için ruhunu takas ettiğinde, Bayan Jack, kendini affettirdi." Thorn çenesini Kalder'in bileğine doğru salladı. "Yani tekrar ölebilirsin, Dupree. Şimdi gerçekten. Dikkatli ol ve kendine iyi bak. Kefaretini ödedikten sonra tek bir diriliş yapabiliyorum. Bundan sonra senin için umut yok."

Gözlerinde şok ifadesi belirdi. "Neden bana söylemedin?" "Sadece söyledim."

"Onu böyle mi serbest bıraktın?"

Thorn, Devyl'in sivri sorusuna doğrudan cevap vermekten kaçındı ama bu normaldi. Bu herif asla

cevap vermeyi pek sevmezdi. "Asla bilemeyeceksin, dostum. Şeytanın oğlu gizemli yollarla çalışır."

Sancha Dolorosa onun bu yaygın deyimini kullanması karşısında nefesini sertçe içine çekti. "Bu küfürdür!"

Geminin pilotuna alaycı bir bakış fırlattı. Uzun boylu ve zayıf olan kadın, koyu renk asilzade yüz hatlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran uzun, kıvrıkcık siyah bir peruk takıyordu. "Gerçekten mi? Bunun için beni azarlayacak mısın?"

Onlar buna hakkı olup olmadığı konusunda yorum yapamadan, geminin gövdesine bir şey çarptı. Sert ve geminin savrulmasına neden olacak bir şiddetle. Mara gövdesine gelen darbenin acısıyla solgunlaştı, sendeledi ve Kaptan Bane onu kendi tarafına çekti.

"Leydim?"

"Suda bir lusca var." Deniz canavarının onlara saldırdığı yerden güverteye hücum eden dalgalar ona daha fazla darbe indirdikçe nefes alış verişini düzensizleştirdi.

Hem Cameron hem de kardeşi anında "insan" görünümülerinden Nekrodeymya bedenlerine geçtiler - gerçek kötülük onlara kötü niyetle yaklaştığında olan bir şeydi bu. Saçları Mara'nın ve Sancha'nın kıvrıkcık siyah peruğunun altında sakladığı gerçek saçları kadar beyazlaştı ve ciltleri hayalet gibi, ışıltılı bir solgunluğa dönüştü. Aynı şekilde, kanatları genişledi ve çırpındı.

Gerçi bu ürkütücü geçişin neden Paden Vine'in gözetiminden döndükten sonra gerçekleştiğini Cameron bir türlü anlayamıyordu. Paden annelerinin kılıcını, güçlerini ve çağrısını miras alan kişiydi. Ona değil. Teknik olarak, serbest bırakıldıklarında normale dönmesi gerekirdi. Ancak daha önce tavernada Vine ve yordakçılarıyla karşılaştıklarında değişmemişken Cameron'ın bu kez neden kötülüğün etrafında değiştiğini hayal bile edemiyordu.

Paden gibi, onun da değişen formları üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Hiçbir uyarı olmadan üzerine geldi.

Kaptan Bane, Mara'nın bakımını ve korunmasını Will'e devretti. "Onu iyi koruyun Bay Ölüm!"

Mara kocasına alaycı bir bakış fırlattı ama konuşmadı çünkü konu karısının güvenliği olduğunda kocasının aşırı korumacı tavrına herkes alışkındı.

Kalder yan korkuluklara doğru gitmeye başladı ama kaptan onu durdurdu.

"Artık eski halinize döndünüz Bay Dupree. Gemide kalın ve kendinizi riske atmayın."

Kalder onun emriyle alay etti. "Bu mürettebata yönelik bir tehdit varken olmaz, Kaptan. Hayatım benim için hiç önemli değil, bunu biliyorsun. Bir kavga ve suda kan istiyorlarsa, bunu verecek havamdayım."

Cameron ona doğru koşmaya başladı ama Kalder, Cameron onu bu pervasızlığından vazgeçiremeden yan yatmış ve azgın deniz suyuna gömülmüştü.

Paden büyülü Seraph'ın kılıcını kınından çıkardı ve mürettebatın geri kalanıyla birlikte yerini almaya gitti. Cameron onlara katılmak için yöneldiğinde, Thorn onun dirseğini tuttu.

"Seni ellerindeyken kanla mı beslediler?"

Cameron onun sorusu karşısında tereddüt etti.

"Pardon?"

"Vine'in elindeyken kan içtin mi, genç kız?"

Aklına Vine ve onun şekilsiz yandaşlarından oluşan kutsal olmayan ittifakının elinden kurtulduğu kâbuslar gelince istemsizce yüzünü buruşturdu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, tüm bunların yarattığı travmayı silemiyordu. "Boğazımdan aşağı döktüler. Evet. Paden'inkini de."

Bunu yaptıklarında onun hissettiği kadar hasta görünüyordu.

Adamın ağzından çıkan lanet, kadının midesinin bulanmasına neden oldu. "Neden, Lord Thorn? Bize ne yaptılar?"

"Sana bağlandılar." Paden'a doğru bir bakış attı. "Ve şüphesiz kardeşinle de. Bunu düşünmeliydim."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gözleri yanardöner su gibi yansıyan derin, akıcı bir yeşile dönerken yakışıklı çenesinde bir tik başladı. "Kimin kanını kullandıklarına bağlı... ve bağlama

büyü." Thorn sanki az önce bir kâbus görmüş gibi yüzünü buruşturdu.

"Ne söylemiyorsunuz lordum?"

"Damarlarında Michael'ın kanı var, kızım. Diğerleri güçlü olsa da, o en güçlülerinden biridir. Onun kanı doğrudan Kaynak'tan geliyor. Böyle bir bağın nelere yol açabileceğini kimse bilemez. Sadece sana ve kardeşine değil, tüm dünyaya zarar verebilir."

Onun sözlerini düşünürken omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Beni korkutuyorsun."

"Güzel, genç kız. Korkman gerek. Daha da ötesi, uyanık olmalısın. Çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık sadece ışıktan doğan bir koruyucu değilsin. Sana yaptıklarıyla, sen de artık karanlığın bir yaratığısın, tıpkı geri kalanımız gibi. Ve daha önce hiç bilmediğiniz bir açlıkla o çukura doğru çekileceksiniz. Bizim için ne kadar kötü olursa olsun, senin gibi onun cazibesini daha önce hiç bilmeyen biri için olacaklarla kıyaslanamaz bile. Tanrılar sana yardım etsin, ufaklık. O alevler tarafından lanetlenmemiş bir ruhla henüz karşılaşmadım."

4

Kalder okyanus suyuna girdi ve solungaçları nihayet açılıp haftalardır ilk kez gerçek bir nefes alabildiğinde rahat bir nefes aldı.

Belki de aylardır. Tekrar
suya batmak...

Gerçek bir orgazmdan sonra ikinci sıradaydı.

Gerçi bunlardan birini en son içtiğinden beri o kadar uzun zaman geçmişti ki, aslında aynı hissi veriyor olabilirlerdi. Dürüst olmak gerekirse, artık hatırlayamıyordu.

Beklenmedik ve yüce his o kadar ani ve yoğundu ki, ne yaptığını içtenlikle unuttu. Aslında okyanusun ortasındaydılar ve şiddetli bir saldırı altındaydılar.

Ta ki deniz canavarı ayağa kalkıp sümüksü, iğrenç bir dokunaçla ona sert bir tokat atana kadar. Bu yakıcı darbe onu sersemlikten kurtardı ve yaklaşan tehdidi hatırlattı.

Ve dünyadaki kendi yerini.

Öldürmek için buradaydı.

Yumruklarını dalgalara vurarak güçlerini çağırdı ve onların lav gibi vücudundan akıp gittiğini hissetti. Kalın ve sıcak. Soğuk deniz suyuyla keskin bir tezat oluşturuyorlardı.

Köpekbalığı benzeri devasa ahtapot, Kalder'e tam cepheden saldırmak için gemiden uzaklaşırken ona dışlarını gösterdi. Evet, şimdi onun çirkin dikkatini çekmişti. Tamamen. Tam ve mutlak.

Kokusu, haftalarca güneşin altında kalmış çürümüş bir cesetle eşdeğerdi. Canavar başka bir saldırı için yaklaşırken havada asılı kaldı ve onu boğdu.

"İşte bu, benim kokulu arkadaşım. Gel de biraz al."

Yaratığa ateş püskürterek onu yüzünden yakaladı. Yaratık ateşten geri çekildi ve dalgaların altına daldı. Deniz Cadısı suyun içinde dönerek onlara doğru yöneldi ve ona destek oldu. Aeromage'ları saldırı için çabalarken, uzun dokuzluları yerlerine yuvarlandı. Tahtaya sürtünen metalin sesi okyanusun üzerinde gök gürültüsü gibi yuvarlandı ve Kalder'in kanının savaş kokusundan zevk alarak çarpmasına neden oldu. Bu kararmış dünyada en çok sevdiği şey buydu.

Kavga. Kan.

Katliam.

Bir şey hariç.

Eskiden top oynamak, kavgadan daha fazla katıldığı tek etkinlikti. O kadar ki, ailesi, kendini hafifmeşrep insan kadınlardan uzak tutmayı öğrenmezse onu yatak odasının duvarına zıpkınla asmakla tehdit etmişti. Halkının kadınlarının ölümlü erkekleri kendi sonlarına çekmek için gönderilmiş baştan çıkarıcılar olduğu sık sık söylense de, o insan kadınlarının şimdiye kadar doğmuş tüm deniz kızlarından çok daha çekici olduğunu savunurdu. Çünkü normalde en güzel Myrcialıları bile geri çevirebilirdi.

Önüne insan bir kadın koyun.

Pantolonu sanki sihirle kontrol ediliyormuş gibi ayak bileklerine kadar inmişti. Hayal edilebilecek tüm fahişelerden daha şehvetliydi. Yine de tüm o kadınlarla birlikte gerçek arzuyu ya da açlığı hiç tatmamıştı.

Cameron Jack'e kadar.

Onu diğerleriyle birlikte güvertede dururken gördüğünde, bu yüzden buraya geri dönmemesi gerektiğini fark etti ve bu kavgada ona zarar gelebileceği düşüncesiyle paniğinin arttığını hissetti.

Ya da daha kötüsü, düşmanları tarafından tekrar kaçırılması. Sevdiğim her şeyi öldürüyorum.

Tıpkı babası gibi. Kalder'i geçmişte ailesinin lanetinden kurtaran tek şey, babasının onu hiç sevmemiş olmasıydı.

Önemli olduğundan değil. Kalder hiçbir şey ya da hiç kimse hakkında özellikle duygusal olmamıştı.

Ve şu anda bu dövüşe odaklanması gerekiyordu, çünkü lusca şu anda kışını tekmeliyordu ve onu izleyen genç kızdan kafasını kaldırıp yapması gereken dövüşe geri dönmezse onu öldürecekti.

Canavar denizin içinde havalandı ve muazzam bir çığlık attı.

Kalder üzerine başka bir saldırı yağmasını bekleyerek geri çekildi. Bunun yerine, bir top güllesinin yarattığın iğrenç boynuna tam isabet ettiğini gördü. Bunu iki güçlü atış daha izledi. Yarattığın ve kendisinin üzerine kan ve sinirler fışkırdı. Bu konuda kendini iyi hissediyordu.

Bir dakika kadar.

Sonra patladı ve vücudunu kaplayan ve solungaçlarını tıkayan her türlü iğrençliği gönderdi.

Yüzünü ekşiterek, tezahürat yapan ekibin her bir üyesine sessizce küfretti.

Ta ki yakınında suda çırpınan birinin sesini duyana kadar.

İlk başta Ölü Adamlardan birinin denize düştüğünü ve boğulmakta olduğunu düşündü. Birçoğu insan yaşamları boyunca derin sulara hiç yaklaşmadıkları için yüzme bilmediklerinden, savaşta bu yeterince normal bir olaydı. Hatta kokularına bakılırsa, çoğu mütevazı bir banyonun bile yakınından geçmemişti.

Bane'in onu mürettebatına katmak istemesinin başlıca nedeninin bu olduğunu düşünmüştü hep. Kalder genellikle savaş sırasında onları bulup gemiye geri getirdiği için mantıklı geliyordu.

Ancak suda debelenen adama yaklaştığında, gümüşü teni ve koyu renk saçlarıyla insandan başka bir şey olduğunu belli eden eşsiz görüntüsü karşısında durakladı.

Hem de hiç Ölü Adam değil.

Bu bir Myrcian'dı.

Ve herhangi bir Myrcian değil... "Muerig?"

Kardeşi yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi öksürdü ve hırıldadı. "Kal!"

Şok olmuş, şaşırmış ve gördüklerine inanabileceğinden emin olamayan Kalder onu suyun içinde yakaladı ve göğsüne doğru çekti. "Ne yapıyorsun burada?"

"Bilmiyorum. Neredeyim ben?"

Şaşkınlık içindeki Kalder buna bir anlam vermeye çalıştı. "Yaşayanların dünyasına geri döndün."

Ağırlığını Kalder'e teslim eden kardeşi, şaşkınlıkla etrafına bakınırken kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

O da bilmiyordu. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Sadece ikisini de gemiye geri götürmek önemliydi. "Haydi." Heyecan ve şaşkınlıkla bir kolunu kardeşinin koltuk altlarına doladı ve onunla birlikte Deniz Cadısı'na doğru yüzdü.

Kalder yan tarafa tırmandı ve önce kardeşini kenardan kaldırdı, sonra da kendisi güverteye çıktı.

Bane onu öfkeli, kötü niyetli bir yumrukla yakaladı ve Kalder'in muazzam cüssesi, kas ağırlığı ve doygunluğu göz önüne alındığında rahatsız edici bir kolaylıkla kaldırdı. Hiçbir erkek bu kadar güçlü olmamalıydı. "Ne düşünüyordun, seni küçük aptal balık?"

Kalder, Bane'in kendisi için bulduğu yeni hakaret karşısında gözlerini kırptırdı. "Suda birine ihtiyacın olduğunu."

"Emirlerime karşı geldin!"

Peki yeni olan neydi? Bane sanki daha önce hiç böyle bir şey yapmamış gibi davranıyordu ve Kalder bunu yüksek sesle söyleyebilirdi ama kaptanının yüzündeki öfkeye bakılırsa o kadar da intihara meyilli değildi. O da bunu anlayamadı. Daha önce de belirtildiği gibi, kimsenin emirlerine uymasıyla tanınmıyordu. Bane'in bile. Bu yüzden kaptanın onun itaatsizliğine neden şaşırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir kereliğine dilini tuttu ve Bane'in huysuzluğu karşısında kaşlarını çatmakla yetindi.

Daha ziyade Muerig'i işaret etti. "Kardeşimle tanıştınız mı Kaptan?"

Bu en azından Bane'in ölümcül pençesini Kalder'in tekrar nefes alabileceği kadar gevşetmesini sağladı.

"Pardon?"

Kalder abartılı bir yüz buruşturmayla gömleğinin son parçasını da Bane'in elinden kurtarıırken boğazını temizledi. "Kardeşim Muerig." Onu kontrol edebilmek için kardeşinin yanında diz çökmek üzere hareket etti.

Kalder onunla ilgilenirken, Thorn ve Belle yardıma geldi. Gerçi Thorn'un yüzündeki ifade, ikisini de tekrar denize atmayı ve onları alması için başka bir lusca çağırmayı düşünecek kadar şüpheli olduğunu gösteriyordu.

Thorn bakışlarını Muerig'e dikti. "Nasıl kurtuldun?" Evet, bu ses tonunda saf bir zehir vardı.

Muerig titreyen elini çenesine sildi. "Gitmeme izin verdiler."

Thorn, Bane'in aynı derecede şüpheli bakışlarıyla karşılaşmadan önce acı acı güldü. "Gadreyal kimsenin gitmesine izin vermez."

"Doğrusu bu." Bane bir adım öne çıktı. "Tabii kötü bir niyeti yoksa. Ya da onunla işbirliği yapıyorlarsa."

Bu işin nereye varacağının farkında olan Kalder, kardeşini savunmak için ayağa kalktı ve bunun ne kadar aptalca olduğunu bilse de bu konudaki tavrını değiştirmede. Akrobalarına zarar vermeyeceklerdi. Hele ki bunu durdurmak için orada olduğu sürece. "O benim küçük kardeşim, Kaptan."

Thorn ve Bane, aralarında taşlarını biraz buruşturan bir bakış geçti, çünkü akıl sağlığını sorguladıklarından ve onu iğdiş edip etmeyeceklerini, kardeşini ve taşlarını köpekbalıklarına atıp atmayacaklarını tartıştıklarından hiç şüphesi yoktu.

Ancak uzun bir duraksamadan sonra kaptan derin bir iç çekti. "Gözünüzü dört açın Bay Dupree. İnsanlar, hatta sevgili kardeşler bile değişir. Nadiren daha iyiye doğru. Genellikle en kötüye doğru." Bane, Bane'in düşmanlarının ellerinde öldükten sonra kendisine geri dönen küçük kız kardeşine baktı. "Ama en değer verdiğin şeyi kaybetmenin acısını bilirim ve seni aileden mahrum bırakmayacağım. Sadece ihanetin ilk kuralını hatırla."

Asla bir yabancıya ya da düşmanın elinden çıkmaz.

Sadece güvendiğiniz kişiler size ihanet edebilir.

Bu, Kalder'in onu doğuran fahişenin memesinden süten kesilmeden önce öğrendiği bir dersti.

"Emredersiniz Kaptan." Kalder'in bakışları Cameron'a kaydı ve şimdi kaybedecek daha çok şeyi olduğunu anlayınca midesi bulandı.

Bu sefer önemsediydi.

"Tetikte olacağım."

Thorn'un yanağındaki tik hızlandı. "Seni serbest bıraktıklarında ne dediler?"

Muerig omuz silkti. "Hiçbir şey. Sadece gitmeme izin verdiler."

Elini uzatan Thorn onun ayağa kalkmasına yardım etti. İfadesini temkinli tuttu.

"Onu aşağıya götürün Bay Dupree. Yerleşmesini sağlayın." Bane, Thorn'a doğru bir adım attı. "Ve Ölü Adamlar'a hoş geldiniz."

Kalder bu sözlerdeki buz gibi tonu fark etmemişti. Onu suçladığından değil. Bane kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ya da sadakatini. Ama öğrenecekti ...

Thorn, Kalder'in kardeşini götürmesini ve Ölü Adamlar'ın normale dönmesini izledi. Ya da en azından bu haylazlar çetesinin başarabildiği kadar normale.

Dürüst olmak gerekirse, artık teknik olarak Ölü Adam olmayan mürettebat üyeleri de vardı.

Kalder, tabii ki.

Devyi ve kız kardeşi Elyzabel de Mara gibi kadim bir büyücü Deruvian'dı. Elyzabel uzun kahverengi saçları ve kehribar rengi gözleri olan ince bir kadındı ve kardeşi Devyi'nin en acımasız doğası için bir merhemdi. Kardeşinin gösterdiği özen ve fedakârlık sayesinde Elyzabel halkının karanlık tarafına asla teslim olmamıştı. Mara gibi o da saf ışıktan bir yaratıktı ve kardeşi sayesinde sonsuza dek öyle kalacaktı.

Yine de Thorn hepsinin bakışlarında Muerig'le ilgili kendisinde var olan şüphenin aynısını gördü. "Sen de ona güvenmiyorsun."

Devyi başını salladı. "Onda doğru olmayan bir şeyler var. Bunu içimdeki her içgüdüyle hissedebiliyorum."

"Evet," diye onayladı Elyzabel. "Gaddy kötü bir nedeni olmadan onu asla serbest bırakmaz. Güven sana ne kadar yabancıysa nezaket de ona o kadar yabancı."

Onların peşinden gitmeye başladığında, Devyi kız kardeşini yanında tutmak için nazikçe koluna girdi. "Onlardan her zaman uzak duracaksın."

Kardeşini azarladı. "Duey-"

"Ciddiyim, Elf!" Sesi kırılgan ve keskindi. "Seni bir kez kaybettim. Sana yan gözle baktıkları için onları ateşe verdirtme bana. Özellikle de Kalder'i. Seni korumak için burada durduğum kadar eminim ki onun da bağırsaklarını deşeceğim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Peki, ama sırf benden kibarca rica ettiğiniz için." Alaycılığı oldukça etkileyiciydi. Omzunun üzerinden Mara'ya baktı. "Ancak, sevgili kardeşim, artık gizli bir silahım olduğunu unutmaman konusunda seni uyarmak isterim."

Devyi kaşlarını kaldırdı. "Ve bu?"

Çenesini karısına doğru salladı. "Asla hayır diyemeyeceğin tek şey." Bu sözlerle ona küstahça bir gülümseme fırlattı ve Belle'e katılmak üzere hızla uzaklaştı.

Thorn güldü.

Kocasına gülümsemeden önce Mara da öyle yaptı. "Kız kardeşini ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin Du? Günün uzunluğu kadar değerli."

Thorn'a alaycı bir bakış atarken öfkeli bir nefes verdi. "İkisinin bana karşı birleştiği güne lanet ediyorum. O günden beri bir an bile huzur bulamadım."

Thorn onun korkunç ses tonuna homurdandı. Ama gerçeği biliyordu. Devyl o kadınların yanında olduğu her dakikayı seviyordu. "Sözlerindeki yalanı duyuyorum ve seni buna çağırıyorum."

Gök gürültüsü tepemizde şakırdayarak onun sözlerini noktaladı.

"Fırtına geliyor," diye seslendi Blake Landry karga yuvasından.

"Zekice gözlemleriniz için teşekkürler Kaptan Apaçık!" Will onlara yaklaşırken homurdandı. "Bizim için nöbet tutmasına çok sevindim. Ufukta daha yetkin bir çift göz olsaydı ne yapardık, sorarım size?"

Thorn onları görmezden gelerek Devyl ile konuşmasına geri döndü. "Kalder'i serbest bıraktığımda, kardeşine işkence ediyor ve Myrcian'a izletiyorlardı."

"Vine'a benziyor."

"Evet, ama onu kalbinin iyiliğinden dolayı serbest bırakmak öyle değil."

Kapüşonlu ifadesine bakılırsa, Devyl bunun üzerine aşırı derecede iğneleyici bir karşılık vermek zorunda kaldı. "Bay Ölüm'ün hakaretini sizin için ödünç almayı düşünüyorum, Kaptan Apaçık."

Thorn neşesiz bir sırtıtışla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Vine'ı herkesten daha iyi tanıyorsun, Duel. Onu serbest bıraktığında kafasının nerede olduğunu söyle bana."

Kıçından. Bunu kesinlikle biliyordu. En iğrenç yaramazlığı yapmak üzereydi ve her zamanki gibi hedef oydu. Üzücü olan, zavallı Kalder'in bu kez tuzağa düşmüş olmasıydı ve bunun için gerçekten sinirliydi. "Uzun zaman öncesinden kalan bir borcum var. Kutsal tutmaya söz verdiğim bir borç."

"Ve?"

"Ve ben başarısız oldum. Vine bunun kaynağını biliyor, çünkü aramızda pazarlık yapılırken o da oradaydı." Devyl onu o zaman öldürmeliydi. Ne yazık ki o sırada onunla evliydi ve ailesini bir arada tutmayı düşünmüştü. Duygusal olduğu için aptaldı.

"Beni bilgilendirmek ister misin?"

Pek sayılmaz. Devyl, Thorn'a sır vermek istemiyordu. Uzun zaman önce birbirlerinin en azılı düşmanları olmuşlardı. Bunu aşmak zordu. Bir zamanlar katletmek için yıllarını harcadığı birine güvenmek zordu.

Ama artık müttefiklerdi.

Bundan da öte, Thorn'a hayatını borçluydu. Şu anki evliliğini.

Ve akıl sağlığını.

Eğer o piç onu kurtarmasaydı, hâlâ cehennemde olacaktı ve sevdiği tek kadınla evli olmayacaktı. Bu yüzden belki de Thorn tüm kötülüklerin oğlu olsa bile canavara biraz olsun inanabilirdi.

Böylece Devyl küçük bir adım atmaya karar verdi. "Kalder'in babasının kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir Myrcialı, tabii ki."

Küçük piç bu alaycı tavırla onu durduğu yerde deşmemek için kendini zor tuttu. Onu tokatlamamak daha da zordu. Brakadalı Akantheus Leucious, Devyl'in az da olsa sabrını fena halde zorlamıştı. Ve o yeşil gözlerdeki kendini beğenmiş parıltı, alay etmekten fazlasıyla zevk aldığını gösteriyordu. Eski adını bırakıp yerine Thorn demeye başlamasına şaşmamalı. Bu kesinlikle yerinde bir karardı, çünkü adam kesinlikle herkesin kışına batan bir dikendi.

İğrenmiş bir "heh" sesi çıkaran Devyl başını salladı. "Kral Daven."

O karanlık, eğlence dolu günlerdeki Leucious'un aksine Daven, Devyl'in arkadaşlarından ve müttefiklerinden biriydi. Güvenebileceği bir avuç insandan biriydi.

Belki de "arkadaş" biraz fazla oldu, çünkü ikisi de tam olarak arkadaş canlısı değildi. Ama birlikte içmişler ve

kavga etmeden samimi bir zaman.

Bu, ikisinin de başarabileceği kadar arkadaşlığa yakındı.

Daven Dupree'nin etrafındakilerle kendi zihinsel sorunları vardı. Myrcialılar doğaları gereği savaşı bir topluluktur. Hain ve iftiracıydılar. Ve kendi ailesi de onu Romalı düşmanlarına satmakta acele etmişti. Hatta onları yok etmek isteyen fey piçlerine ihanet etmekte daha da hızlı davranmışlardı.

Böylece ikisi de savaş lordları olarak sınırlarını güvence altına almak, topraklarını ve halklarını ailelerinden ve düşmanlarından korumak için ittifak kurmuşlardı.

Daha da iyisi, Daven Leucious'un kibirli ordusuna karşı savaşmak için güçlerini Devyl'inkilerle birleştirmişti. Ve ihanet eski müttefikinin hayatına son vermemiş olsaydı, Daven Leucious'u Devyl'in sefaletinden sonsuza dek kurtarmayı başarabilirdi.

Her neyse, Daven'in adının anılması en azından o kendini beğenmiş herifin üzerindeki ukalalığı almayı başarmıştı. Gerçekten de Thorn'un boğazı düğümlendi. "Şaka yapmıyorsun değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Onu tanımamana şaşırdım. Kalder tıpkı babasına benziyor."

Leucious nefesinin altından küfretti. "Yüzyıllar boyunca o kadar çok düşmanım oldu ki... hepsini takip etmek zor."

"Doğru. Er ya da geç hepimiz seni öldürmek istiyoruz." Thorn ona ters ters baktı.

"Ne?" diye sordu masumca. Sanki bu onun suçu değildi. Leucious Thorn'un hemen herkesin ölüm listesine girme gibi bir huyu vardı. Ve bir zamanlar Devyl'in listesinin en tepesindeydi.

Bazı günler hala öyleydi.

Thorn sinirli bir nefes vererek başını salladı ve konuşmalarına devam etti. "Demek ki onu öldüren Kraliçe Bron'du. Kendi çocuğunu öldürmesine çok şaşırdım."

Devyl acı acı güldü. "Onu öldüren orospu annesi değil."

Devyl'in ne demek istediğini anlaması Thorn'un bir anını aldı. Anladığında da ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Evet, beni duydun. Bron Myrcian kraliçesi ve Daven'in karısıydı ama Kalder'i o doğurmadı. Onu sadece babasının emriyle büyüttü ve çocuğu annesi olduğuna inandırdı. Kalder hiçbir zaman aksini bilmedi - babasının emirleri dışında. Babası öldükten sonra ve ben yaşadığım sürece, onun elini çocuktan uzak tutan tehdit bendim. Ona yapabileceklerimden korktuğu için ona zarar vermeye cesaret edemedi."

Trajik bir şekilde, Vine Devyl'i öldürdüğünde Kalder'i koruyucusuz bırakmıştı. Bron onu yasal olarak öldürmenin bir yolunu bulana kadar çocuk bir yıl bile dayanamamıştı. Devyl'in, Bron'un sırf Kalder'ı cezasız bir şekilde katletmek için kendi oğlunu tehlikeye atıp atmadığını merak ettiği çok gün olmuştu. Bunu ona hiç yakıştıramazdı.

Kadınlar bu konuda çok hainlerdi ve hiçbiri Daven'in seçtiği kraliçeden daha hain olamazdı.

Vine'la bu konuda pek çok ortak noktaları vardı.

"Eğer Bron onun annesi değilse, o zaman kim?"

Tüm bunların gerçek nedeni buydu. Ve Kalder'in güçlerinin gerçek kaynağı.

Ve Bron'un gerçek korkuları. "Melusine."

Thorn, Devyl'in beklemediğini bildiği bir isim karşısında yine tıkanıp kaldı. "Nehir tanrıçası gibi mi?"

"Evet. Bir ve aynı." "Peki"

Kalder'in hiçbir fikri yok mu?"

Devyl başını salladı. "Hem de hiç." "Vine biliyor mu?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak omuz silkti. "Bu günün sorusu olurdu, değil mi?"

Evet, öyle. Çünkü eğer biliyorsa... "Gerçek öz annesini biliyorsa neden gitmesine izin versin ki?"

"Gerçekten de öyle." Devyl ona tüm bunların ciddiyetini düşünmesi için zaman tanımak amacıyla durakladı.

"Kalder'e sahip olan kişi"

En eski ve en ölümcül kadim güçlerden birine doğrudan bir hat. Vine'ın sadece seni değil, beni ve bildiğimiz tüm dünyayı yok etmek için kullanabileceği bir güç."

Thorn lanet okudu. "Eğer Kalder bu oyunda ne kadar kritik bir parça olduğunu bilmiyorsa, o zaman Vine'ın bildiğini ve kardeşinin onu perdenin kendi tarafına çekmek için kullandığı bir yem olduğunu varsaymalıyız."

"Sana daha iyisini yapacağım."

Thorn kaşlarını çatı. "O da ne?"

"Kardeşi, bizim Bayan Jack'i onların yanına götürmek için burada, böylece Kalder'i boynunda bir yayla onlara teslim edebilecek."

Thorn böyle bir planın sinsiliği karşısında alçak sesle homurdanarak onay verdi. "Çifte tehlike."

Devyl başını salladı. "Vine'ın uzmanlık alanı. Her iki durumda da o kazanır ve Kalder kaybeder."

5

"Yani tamamen samandan yapılmış bir bebek mi?"

Kalder, Muerig'in Valynda Moore'un insanlık dışı halini ve acı durumunu aşırı basitleştirmesiyle alay etti. Kadınla ilk karşılaştığında ve onun pıtırıcık gibi görünüşünü gördüğünde bu sonuca varmak çok kolaydı. "Tam olarak değil. O, kendisine aşık olan ve onu kendisini sevmeye zorlamak isteyen bir adam tarafından kuşatılmış bir kadındı. Yaptığı büyüü anlamadığı için, ruhu yanlışlıkla bedeninden çekildi ve bedeni onu geri alamadan yok oldu. Şimdilik, ölmesini engellemek için, ruhu şu anki saman formuna yerleştirilerek güvende tutuldu, ancak kendini affettirirse, hayatını tekrar yaşayan bir kadın olarak yaşayabilmesi için ete bürünmüş haline geri döndürülecek."

Muerig bu kavramı kavrayamıyor gibi görünüyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Herhalde bunun tüm mantığa aykırı olduğunu görebiliyorsunuzdur!"

Kardeşinin uzun zaman önce öldüğünde bu âleme geri gönderilmesinden daha fazla değil.

Ya da Kalder'in bir değil, iki kez ölümden geri getirilmesi. Kabul edin, onların dünyasında hiçbir anlam ifade etmeyen pek çok şey vardı. O kimdi ki Valynda'nın şu anki halinin mantığını tartışacaktı? Muerig'in şüpheci rolü oynamasını boş verin.

Bu noktada Kalder hemen her şeye inanmaya hazırды.

Noel Baba ve uçan ren geyiklerinde bile.

Valynda, Muerig'in kardeşinin şaşkın ifadesine güldü. "Bu uzun bir hikâye, sevgili Muerig. Ve biz bu gemide o tür sorular sormayız. Sadece burada her şeyin alışılmadık olduğunu kabul et ve gayet iyi anlaşıacaksın." Koluna şakacı bir şekilde vurarak odadan çıktı ve Belle ile Janice'in genellikle ateş, bolca küfür ve kaptanı Ölü Adamlar'ın gerçek kan kaybından ölmediğine şükrettirecek kadar kan dökülmesini içeren düzenli şans oyunlarına katılabildi.

Ve bu, mürettebatlarındaki kadınlardan geliyordu.

Ailelerini oluşturan erkekler buna kıyasla çok daha uysaldı.

Muerig şaşkınlıkla Kalder'e baktı, o da umursamazca omuz silkti. "Kendini bu konuda strese sokma küçük kardeşim. Her şey yolunda."

"Tüm bunlar kafamı çok karıştırıyor. Tam da gemideki hiç kimsenin daha garip olamayacağını düşündüğüm anda, başka bir tuhafılık hikayesiyle beni şaşırtıyorlar."

"Dedi su soluyan ve baloncuklar osuran çocuk. Sallie ile tanışana kadar bekle. Ruhunu bir rom şişesinde saklıyor."

Muerig ağzı açık kaldı. "Sen ciddi misin?"

"Oldukça." Kardeşine çapkın bir sırıtış fırlattı. "Ve ne yaparsan yap, o şişeyi sakın açma. Söz konusu ruhu serbest bırakırsın ki bu da isteyeceğin son şey olur. Bu hepimizin başına kötü bir bela açacaktır."

çıldırıldı." Kalder ona göz kırptı. "Bizim Ölü Adamlar'ımızı daha önce karşılaştığın hiçbir ekibe benzemez bulacaksın. Rengarenk bir grup olduğu kesin ama bu bizim işimize geliyor. Çoğu gün."

"Hepinizin deli olduğunu düşünüyorum."

"Bunu inkâr etmek mümkün değil." Kalder, Muerig'in ranzada uzanışını ve cennetteymiş gibi iç çekişini izledi. "Sen iyi misin?"

"Sadece o dişi sürtüklerden uzakta olduğum için minnettarım. Ve özellikle de pençelerinden."

Bunu kesinlikle anlıyordu. "Seni orada bırakmak istemediğimi biliyorsun. Kalmak için elimden geleni yaptım."

"Biliyorum."

İçini acı bir suçluluk dalgası kaplarken Kalder sertçe yutkundu. "Bunun için benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Muerig kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Buna hakkın var. Seni öldürttüm. Ve işkence gördüm. Başına gelenlerin hepsi benim suçum. O zaman da şimdi de." Kardeşinin cesedi, onu o çıkıntıda bulduğu zamanki haliyle aklından geçerken irkilmemek için kendini zor tuttu. Muerig'e onun yüzünden çektirdikleri acıyı hâlâ hayal bile edemiyordu. "Nasıl oldu da onların eline düştün?"

"Doğrusu, bilmiyorum. Cennetteydim ve bir de baktım ki beni orada kıstırmışlar. Korkunçtu."

"Artık güvendesin." Kalder bunu kimin yararına söylediğinden emin değildi; onun mu yoksa Muerig'in mi? "Seni tekrar almalarına izin vermeyeceğim. Yemin ederim."

"Bu iyi bir şey. Ben kendi adıma bundan kesinlikle memnun olurum kardeşim."

Onun alaycılığını görmezden gelen Kalder, içinden milyonlarca farklı duygu geçerken tereddüt etti. Kendisinden büyük kardeşleriyle hiçbir zaman iyi geçinememiş olsa da Muerig farklıydı. Yeni doğan bebeği ilk gördüğü andan beri onu korumaya çalışıyordu. Muerig'in onu ilk gören kişi olmasından başka bir nedeni yoktu.

ona gerçekten gülümsemek. Ona rahatsız edici bir sıkıntıdan daha fazlası olarak bakabilmek için.

Ve o olmuştur ve sadece bir Kalder vardı asla sabrını kaybetmişti. Kalder'in oyuncaklarını kırdığında ya da onu ailesine i s p i y o n l a d ı ğ ı n d a bile. Muerig bunu sık sık yapmıyordu. Sadece babaları onu köşeye sıkıştırdığında yapmıştı ve Kalder bunun için onu suçlayamazdı. Daven Dupree sert mizacı ve devasa cüssesiyle ünlü bir Myrcialıydı. Tecrübeli savaşçılar bile babalarının korkunç varlığı karşısında a l t l a r ı n a işemişlerdi. Sadece Kalder onun karşısında durabilmişti.

ve bu durum babasını çok eğlendirmişti. "En azından benden kesilmiş cesur bir oğlum var ve kemikler." Babası onları yalnız bıraktıktan sonra, Kalder'in ağabeylerini sık sık küçümser ve bu övgüler yüzünden daha sonra üzerine cehennem yağmasına neden olurdu. Ama birlikteyken babasının altın gözleri onun için gururla parlardı. Sonuçları ne olursa olsun, bu nadir görülen bir şeydi. "Halkımızı zafere götüreceğini ve düşmanlarımız karşısında sinmeyeceğini bildiğim kişi sensin. Sana güvenebilirim, Kal. Ne korkacaksın ne de bocalayacaksın. Tanrılar, o süt çocuğu kardeşlerin arkandayken bize yardım etsin."

"Daven!" diye azarlardı annesi, ne zaman onlara sataşmaya başlasa. "Oğullarını bu kadar azarlamana gerek yok. Hepsi de iyi birer savaşçı ve seni gururlandıracaklar. Göreceksin."

Ama babası haklıydı. Kardeşleri babaları yaklaştığında kaçışırken, Kalder onu gözünü kırpmadan karşıladı. Onu dövdüğünde bile, daha fazla ve daha sert vurması için ona yalvarırdı. Bu onun aykırı doğasıydı.

Acı gösterme. Kimse kırıldığını görmesin.

Tıpkı babası gibi.

Daven'in, savaş alanında bağırsaklarını deşerken düşmanlarının yüzüne gülerek öldüğünü söylediler. Kalder de böyle ölmek istiyordu.

Sonsuza kadar güçlü.

Kalder bunu düşünmemeye çalışarak elini alnına götürdü

ve kardeşine odaklandı. "Sen

Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"O zaman sana bir şeyler getireyim." Onu ranzada bıraktı ve geminin diğer ucundaki mutfağa yöneldi.

Kalder fazla uzaklaşmadan Cameron'la sıkışık güvertenin altında, kadınların kamarasına doğru ilerlerken karşılaştı.

Adam umutsuzca söyleyecek bir şeyler ararken aralarında garip bir sessizlik oluştu. Aynı kaldıkları haftalar boyunca zihninde onunla yaptığı tüm konuşmalar göz önüne alındığında, bu kolay olmalıydı. Cehennemdeyken tek yaptığı onu hayal etmektir.

Onun hayalleri, tek başına, onu akıllı başında tutmuştu. En acı işkencelerinin mutlak çılgınlığında ona teselli vermişti. En acımasız cezaları sırasında bildiği tek yardımcıydı. Ve bu dünyada özlediği tek şeydi. Bu zayıflığı yüzünden kendini aptal olarak nitelendiriyordu. Yine de elinden bir şey gelmiyordu.

Cameron onun akıl sağlığı için tek tılsımı haline gelmişti.

Tek yapması gereken kızın ona nasıl baktığını hatırlamaktı. -Şu anda yaptığı gibi, vücuduna en kötüsünü yapabilirlerdi. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hiçbiri onun içinde uyandırdığı duygularla kıyaslanamazdı. Çünkü onun gözünde, o buna layıktı.

Kahramanca.

Arzulanan ve özel.

Ona baktığında, üzgün bir bok parçası görmüyordu. İşte bu yüzden onu kucaklayamıyordu. Neden ona dokunarak kirletmeye cesaret edemiyordu. Çünkü o çok iyi ve saygın bir soylu hanımefendiydi ve onun gibi pis bir adam için yaratılmamıştı.

Nazik ve kibar bir gülümsemeyle elini ona doğru uzattı ve açtı. "Bu kardeşinizin kolyesi, Bay Dupree. Geri döndüğüne göre ona geri vermek isteyeceğinizi düşünüyorum."

Dürüst olmak gerekirse, onda kalmasını tercih ederdi. Eğer onun olsaydı, ısrar ederdi. Kendisine ait çok az şeyi vardı ve güzel şeyleri hak ediyordu. Avucundaki gümüş parçasından çok daha değerli şeyleri. Ağabeyinin onun için daha iyisini sağlamamış olması çok yazıktı. Gerçek şu ki, Paden'in onu en güzel ipeklerle ve kadınların tercih ettiği her türlü zarif dantel ve tuvalet malzemesiyle yıkamak yerine bir delikanlı gibi giyinmeye zorlaması onu kızdırmıştı. Gerçekten de, bakışlarının bazen Leydi Marcelina'nın elbiselerinde nasıl oyalandığını görmüştü. Kıskançlıkla değil, bu kadar kadınsı bir şeye sahip olmak istediğini söyleyen acılı bir açlıkla.

Ya da ne zaman ona yakın dursalar elinin Belle ve Sancha'nın elbiselerindeki ince kadifeyle nasıl boş boş oynadığını. Cameron hiçbir zaman şikâyet ya da kıskançlıkla tek kelime etmemiş olsa da, bu tür lüksleri sevdiği ve kendi bedeninde de olmasını istediği çok açıktı. Cameron da onu böyle şık giysiler içinde görmeyi çok isterdi. Zarif güzelliğiyle hepsini gölgede bırakacağına hiç şüphe yoktu.

Yine de o kolye Muerig için kutsaldı, bu yüzden onu kardeşine geri götürmek onun için bir onurdu. "Teşekkür ederim."

Ona yaklaşıp parçayı eline tutuştururken yanakları parlak bir pembeye dönüştü. Kadının etinin sıcaklığı adamı yaktı ve kolunda vücudunu elektriklendiren ve onu sertleştiren ve ihtiyaç duyduğu bir açlıkla ağrıyan bir çatlak açtı, özellikle de tatlı kokusu duyularını doldurduğunda.

Cameron ona kendine özgü o tatlı, değerli gülümsemesini verdi. Kahretsin, ama ona öyle bir bakışı vardı ki tarif edilemezdi. Eli onun elinin üzerinde kaldı. "Sizi özledim Bay Dupree. Ait olduğunuz yere sağ salim döndüğünüz için mutluyum."

"Eminim geri döndüğü için mutludur."

Omzunun arkasından bakınca ağabeyinin yine onları kınayan bakışlarla süzdüğünü gördü ve bunun için o sinir bozucu piçi yumruklamak istedi. Sanki Paden kız kardeşini yargılamış ve onu ahlaktan ya da karakterden yoksun bulmuştu. Ve bu

öfkесinin artmasına neden oldu. Paden ondan şüphelendiği için değil, Kalder'in düşünceleri kadın söz konusu olduğunda gerçekten müstehcen olduğu için şüphelenmekte haklıydı. Onun kendisini ne kadar baştan çıkardığını inkâr edemezdi. Ama Paden, Cameron gibi zarif ve asil, son derece namuslu bir kadının erdeminden asla şüphe etmemeliydi.

Bu yüzden, ona saygı duyarak, yumrukları yerine sözleriyle piçi biraz geri çekmeye karar verdi. "Pek sayılmaz. Aksine, dayak yemek hoşuma gidiyor. Beni canlı hissettiriyor. Kan dolaşımını devam ettiriyor. Anlıyor musun?"

Cameron, Paden'in Kalder'in beklenmedik cevabı karşısındaki şaşkın ifadesi karşısında kahkahalara boğuldu. Myrcian'la ilgili tek şey buydu. Nadiren herkesin beklediği şekilde tepki verirdi.

Herhangi bir durumda.

Ve böylece onları geçip gitti. "İzninizle, kardeşimi görmem gerekiyor."

Cameron'ın kalbi, ses tonundaki sertlik ve bunun altında yatan incinmişlik karşısında sızladı. Ve buna kendi kardeşinin sebep olması onu öfkелendirmişti.

"Onu bu kadar kışkırtmamalısın, Paddy. Özellikle de ona olan borcumuz düşünüldüğünde."

"Sana bakışı umurumda değil."

Ne kadar garip, bunu arzuladığı düşünülürse. Hatta buna değer veriyordu. Özellikle de Kalder onun bir eş ya da çirkin bir cadı değil de bir kadın olduğunu fark etmiş gibi görünen tek erkek olduğu için. "Ve ben yetişkin bir kadınlm, çocuk değil."

"Hâlâ bana karşı sorumlusun."

Bu sözler kadının öfkесini alevlendirdi ve sanki onun efendisiymiş gibi kendisine böyle bir şey söylemeye cüret eden adamın yüzüne gülmesine neden oldu. "Ben kimseye hesap vermem, Patrick Jack. Aklını başına toplasan iyi edersin, evlat. Bu konuda hata yapma. Uzun zaman önce denize açıldınız, evinizi umursamadan gezip tozdunuz ve beni kendi başımın çaresine bakmam için geride bıraktınız. Eğer beni çizmelerinin altında tutmak isteseydin, beni terk etmemeliydin.

Williamsburg benim için kendi anlamı. O yüzden bir an bile geri dönüp, sahip olduğun ve komşularının sabırla dönüşünü beklediği yaşlı bir dırdırcı gibi bana eyer vuracağını düşünme. Böyle bir şey olmayacak, sevgili kardeşim."

"Ne diyorsun sen?"

"Ne söylüyorsam onu söylüyorum. Her hecesini duymak için kulaklarınızı açsanız iyi edersiniz."

Öfke yanaklarını karartıp mavi gözlerini buza çevirirken sertleşti. "Ve seni seven benim, Cameron Amelia Maire Jack. Hayatımız boyunca sana baktım. Senin varlığın boyunca, sabahları aklıma gelen ilk düşüncenin senin iyiliğin, uykunun beni unutkanlığa sürüklemekten önce fısıldadığım duanın da senin güvenliğin olduğu tek bir gün bile olmadı. Bu yüzden şimdi o cadaloz tavrını takınma ve bu konuda bana küstahlık yapma. O balık adamın seni sevdiğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün. Onun tipini bilirim. Gerçekten tanıyorum. Tek gördüğü verimli, sürülmemiş bir tarladır ve bir an önce kendi tohumunu ekip bırakmak ister. Ve o bir başkasıyla mutlu mesut yoluna devam ederken ve sen onun için çoktan unutulmuşken, sana gözyaşlarını kurutmak için kalan kişi ben olacağım."

Bu sözler çok acı vericiydi. Yine de Kalder'in karakterine yönelik suçlamalarından çok, ağabeyinin onun zekâsı hakkındaki düşük düşünceleri yüzünden. Ya da kadınsı kurnazlığı. "Belki söylediklerin doğrudur, ama bir parça süs için kendi boğazlarının kesilmesine izin verecek çok az budala vardır. Bakire, doğurgan ya da başka bir şey. İnan bana kardeşim, ben o kadar aptal değilim ve kendimi hiçbir erkek için bu kadar değerli sanmıyorum. Senin için bile. Özellikle de bir erkeğin henüz tadına bakmadığı bir hizmetçi için. Senin cinsini daha iyi tanıyorum. Türümüzün en güzelleri dışında hiçbir kadına bu kadar saygı gösterilmez ve ne zaman baksam yalan söylemez. Kim ve ne olduğumu ve gerçek değerimin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Büyük bir

Herhangi bir ölçüye ya da bira içmeye göre güzellik. Nadiren fena bile sayılmam. Ve Tanrı biliyor ki ne biradan süt salgılıyorum ne de rahmimin duvarları altınla kaplı. Bu yüzden onun ya da başka bir erkek türünün herhangi bir kurnazlığı tarafından kör edileceğimden korkmayın. Hiçbir erkeğin tatlı sözleriyle başım dönmedi. Ama o adama ne borçlu olduğumu ve hiçbir nedeni yokken benim için neleri feda ettiğini biliyorum ve bunun için minnettarım ve her zaman öyle olacağım."

Ve bunu söyledikten sonra kardeşinin etrafından dolaştı ve karakterine yönelik geri alınamayacak sözler söylemeden önce aralarına mesafe koymak için yukarıya yöneldi. Ya da daha kötüsü, güzel bir genç kız olmadığını hatırlatarak ona verdiği acı için onu tokatladı. Erkeklerle onun yanında kendilerini unutmaları için ilham vermediğini yeterince iyi biliyordu.

Aksine, onları kapıya ya da daha çekici bir göğsün kollarına doğru koşmaya teşvik etti.

Bir meyhanede itibarsız tırmıkçılar ve alçaklarla çalışmasına rağmen hâlâ bakire olmasının nedeni buydu. Bu yüzden kendini kolayca bir erkek gibi gösterebiliyordu. Erkeklerin uğruna soneler yazacağı ya da kendilerini unutmalarını sağlayacak türden bir kadın değildi, kadehlerine gömüldüklerinde bile.

Ne yazık ki, donuna girmeye çalışan erkeklerden çok daha fazla kadın onun peşinden koşmuş ve onu umut vaat eden bir erkek olarak görmüştü. Tavernasındaki bazı oğlanların bile erkeklerin peşinden koşma konusunda ondan daha iyi bir sicili vardı ve bu gerçekten egosuna bir darbe oldu.

Evet, Cameron Jack kelimenin tam anlamıyla baş döndürücü biri değildi.

Hiç olmadı. Asla da olmayacaktı.

Ama Kalder...

Olağanüstü biriydi. Bu gemide aynı fikirde olmayan tek bir kadın bile yoktu.

Ve bu konuda birkaç erkek de. Günlerce arkası vardı. Eğer bir ilham perisi erkek olmak için doğmuşsa.

onun yüzünü taşıyacaktı.

Her parçası erkek güzelliğinin mükemmelliğiydi. Erkeksi ve güçlü, zarif bir zarafet ve güvenle dalgalanıyordu. Çalımlarla.

Ve o lirik aksanı.

Bütün gün dinleyebilirdi. Bir geminin manifestosunu okuyabilir ve şiir gibi seslendirebilirdi. Mırıldandığında ya da alçak sesle mürettebatın şarkılarını söylediğinde sesinin nasıl taşındığını boş verin.

Keşke daha güzel olsaydı.

Lanet olsun sana, Paden! Çürümüş postun doğrudan soyunma odasına gitsin!

"İyi misiniz Bayan Cameron?"

Neşesini yerine getirmekte asla başarısız olmayan diğer görkemli aksan karşısında durakladı. Sadece bu aksan tatlı ve anaçtı.

Belle güvertede onun yanına inmek için direk donanımından aşağı atladı.

Cameron onun çevik zarafetine kaşlarını çatı. "Boynunu ya da bacağını kırmadan bunu nasıl yapıyorsun kadın?"

Belle güldü. Bir makinist olarak, mürettebat arasında sahip oldukları en iyilerden biriydi. "Hiçbir şey düşünmüyorum. Nefes almak gibi bir şey. Bir ara sen de denemelisin."

Cameron ayağının takılıp düşerek öldüğünü hayal ederken burnunu kırıştırdı; üstelik bunu sadece normal güvertede yürürken yapmıştı. "Hayır. Beni dikiş dikmeye çalışırken hiç görmedin. Yelkenleri birbirine karıştırdım ve sonra kaptan beni..." Başını kaldırıp baktığında sözleri kesildi ve kulaklarında garip bir fısıltı duyuldu. Acele ateş gibi. Kanatları sırtından açılırken aynı anda saçları sırasından kurtuldu ve bembeyaz oldu.

Beklenmedik saldırı karşısında kıvranarak acı içinde haykırdı. Normalde ne zaman Seraphim kanı devreye girse canı yanmazdı ama bu dayanılmazdı. İstirap vericiydi. Sanki cehennemin alevleri onu sarıyormuş gibi hissediyordu.

Daha da kötüsü, merhamet için yalvaran lanetlilerin çığlıklarını duyabiliyordu. Onlara günahlarıyla işkence edenlerin sesleri, yaptıkları kötülükleri hatırlatıyordu. En gürültülüsü de onlarla alay eden iblislerdi ve daha fazla kurban peşinde olanlar, ruhlarını satarlarsa onlara dünyayı vaat ediyorlardı.

Bu, kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Yumruklarını gözlerine bastırarak korkunç görüntüleri silmeye çalıştı. Gördüklerini yok etmek için gözlerini oymak istedi. Duyduklarını. Kulak zarlarını bıçaklamak. Durdurmak için her şeyi yapabilirdi.

Yakınlardaki biri çığlık attı ve bağırdı.

Birdenbire biri onu güçlü kollarıyla tuttu ve saçlarını okşarken başını çenesinin altına sıkıştırarak onu bir bebek gibi salladı. Adamın kalp atışları yanağına çarpıyor, onu rahatlatıyor ve daha önce hiç duymadığı bir dilde yatıştırıcı bir ninni mırıldanırken sesleri bastırıyordu. Gözlerini kapatarak, Kalder'e özgü deniz tuzu ve sıcak derinin rahatlatıcı kokusunu içine çekti.

Cameron nasıl görüneceklerini düşününce titredi. Seraph formunda, beyaz kanatları ahşap güvertenin üzerinde gevşekçe sarkarken, Kalder'in kucağında yayılmış yatıyordu.

Skandaldı.

Ama diğerleri etraflarında bir çember oluştururken onu tutarken tek kelime etmedi. Su cadısı Strixa bile insan formunda oradaydı.

"Daha iyi misin, yavrum?" Kalder en nazik ses tonuyla sordu.

"Kim çığlık atıyordu?"

"Sen."

Sersemlemiş bir halde başını kaldırıp açıklığa kavuşturması için ona baktı. "Ne?"

"Evet." Yüzünü sıcak eliyle kavradı ve başparmağını çenesinin üzerinde gezdirdi. "Seni parçaladıklarını söylemiştin.

ayrı."

"Anlamıyorum. Saldırı altında mıyız?"

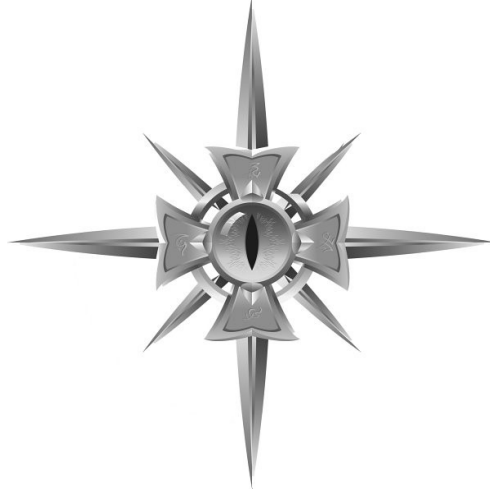
Kalder başını salladı, sonra da ona bakmak için dışarı çıkmış olan Thorn'a baktı. "Kardeşi hiç değişmemişken o neden bu formda?"

Thorn'un yüz hatları soldu. "Cevabın hoşuna gideceğinden emin değilim. En çok da yanılmış olmak için dua ediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kalder henüz onu tutuşunu gevşetmemişti.

"Tüm bunlar için aklıma gelen tek bir neden var." Thorn kaptana doğru baktı. "Eğer yanıldığımı düşünüyorsanız beni düzeltebilirsiniz. Vine'ı benden daha iyi tanıyorsunuz. Ama birden aklıma Kalder'in kardeşini neden serbest bırakıp buraya gönderdiği geldi. İhtimal vermem gerekirse, Muerig'in kanını Jack'lere yedirdiğini ve onları burada tutan bir bağlama büyüü olduğunu söyleyebilirim. İkisinin de perdenin bu tarafında kalmasına izin vermeyecek bir büyüü."

Thorn Kalder'e sert ve haşın bir bakış attı. "Bahse girerim Bay Dupree, sizden kimi ona geri göndereceğiniz konusunda bir seçim yapmanızı isteyecek. Bayan Jack ya da kardeşiniz."

6

Kalder, içini öfke kaplarken Thorn'a ters ters baktı. "Bu seçimi yapamam!"

Kardeşini ya da Cameron'ı Vine'ın ellerinde acı çekmeye nasıl gönderebilirdi?

Thorn içini çekti. "Biliyorum delikanlı. O şimdiye kadar tuzak kurmuş en kötü şirret trol ve sen de onun tuzağına düştün. Bunun için üzgünüm. En iğrenç sefalet onun ticaretini yaptığı şeydir. Ve sen de onun başlıca müşterisisin."

Paden nefesinin altından küfretti. "Bunların hepsi benim suçum. Onun eline düşmemiş olsaydım Cameron'dan asla haberi olmayacaktı."

Thorn güldü. "Kötülük hepimiz için gelir. Er ya da geç. Nasıl ya da ne yaptığımızın bir önemi yok. Kimsenin bağışıklığı yok."

O yüzden çarmıhı bırak kardeşim. Birilerinin oduna ihtiyacı var." "Bu konuda haklı." Devyl sert bir iç geçirdi. "Odun kapılar aşağı iniyor. Malachai yükseliyor. Asma adet görüyor."

"Du!" Mara kocasına sertçe çıkıştı. "Bunu söylediğine inanamıyorum!"

"O senin kız kardeşin. Bunu inkâr mı edeceksin?" "Kışlamak bununla aynı şey değil."

"Sen öyle diyorsun. Bir cadı ile evli olduğum için aynı fikirde değilim. İkisi arasındaki farkı asla anlayamadım. Her iki durum da aynı derecede şirretliğe ve istilaya yol açıyor. Ayrıca, o çoğu kadının tam tersidir. Ayın sadece beş günü naziktir... o da eğer öyleyse."

Mara gözlerini devirerek boğazını temizledi ve Paden'a döndü. "Her neyse, kocamın söylemeye çalıştığı şey, suçun hiçbirini üstlenmediğinizdir. Kız kardeşimin ruh hali kendisine ait ve bunun için Vine dışında suçlanacak kimse yok. Malachai için de aynı şey geçerli. Kapılar kırıldığından beri dünya alt üst oldu. Bu yüzden hepimiz bu görevde bir araya getirildik."

Thorn başıyla onayladı. "Atalarınız doğmadan önce de şeytanın peşindeydim. Ondan önce de ordumu onun için yönetiyordum. Size söyleyebileceğim tek şey, karanlıkla dans ettiğinizde er ya da geç ona yenik düşeceğinizdir."

"Yani hepsi benim suçum mu?" Kalder'in sesi buz gibi ve ölümcüldü.

"Bunu da söylemiyorum. Bu suçlamayla ilgili değil. Hayatta kalmakla ilgili. Riske attığım şeyleri ya da çektiğim acıları hiçbirinizin savaşımadan yenildiğini görmek için göze almadım. Sen ikisini de elinde tutmak istiyorsun, ben de Vine'ın gününü mahvetmek istiyorum. Bence birini kazanmanın zamanı geldi. Kim benimle?"

Mürettebat toparlanmak yerine homurdanmaya başladı.

Thorn onların tepkisine şaşırmış gibi etrafına bakındı. "Gerçekten mi? Kimse meydan okumama karşı çıkmayacak mı?"

Devyl alay etti. "Hiçbir zaman güçlerini bir araya getirmeyi beceremedin. Hatırladığım kadarıyla sadece tehdit ediyordun. Sen bir isyana sebep olmadan önce geri çekil ve bırak da tecrübeli olanlarımız liderlik yapsın dostum."

"Özür dilerim. Benim yaptığımdan çok daha fazla tehdit ettiniz.... ve hatırladığım kadarıyla öldürdünüz de. Emirlerinize uymayan askerlerinizin kanını içtiğinizden bahsetmiyorum bile."

Bakışları pişmanlık duymayan Devyl sırttı. "Onları hizada tuttum demek istiyorsun."

Thorn gözlerini devirdi.

Onu görmezden gelen Devyl, Ölü Adamlara doğru döndü. "Kaltak kanımızı istiyor. Daha da ötesi, artık özgürlüğünü kazanmış olan kardeşimizin kan bağıını istiyor. Ona ve değer verdiği şeylere sahip olmasına izin verirsek, hepimizin peşine düşecektir, hem de iki kat daha sert bir şekilde. Ona ve Kimmer güçlerine sevdiklerimizi alamayacaklarını gösterme zamanı. Bizim gözetimimizde olmaz. Ve ozanların yüzyıllar boyunca masallarını yazacağı kadar acımasız bir savaş olmadan olmaz. Sadece kulaklarında değil, kemiklerinin derinliklerinde de çınlayacak ve atalarının da hissedeceği bir dersle onlara hadlerini bildireceğiz. Benimle misiniz, beyler?"

Bu kez mürettebat aynı fikirde olduğunu haykırdı.

Thorn sert bir kaş çatmayla Cameron'a baktı. "Bunu nasıl yapıyor?"

Cevap veren Will'di. "Kaptan Ölü Adam'ı konuşuyor. Siz Aptalca konuşuyorsunuz lordum. Arada büyük fark var."

Ve Paden insan olarak kalırken Cameron hâlâ Seraph'ın bedenindeydi. Sadece bu bile tüylerini diken diken ediyordu. Buna neden olacak ne tür bir kötülük vardı? Bu hiç mantıklı değildi ve bildikleri her şeye meydan okuyordu. Onlara söylenen her şeye.

"Neden böyleyim?" diye sordu Thorn'a.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Seni kanla beslemiş olsa bile, bu hiç mantıklı değil."

Cameron, Thorn'un çelikleşmiş ifadesinin ardına gizlemeye çalıştığı endişeyi gözden kaçırmadı. Bu da onu daha da

daha gergin. Ona ne yapmışlardı? "Seni güvende tutacağım, Cammy."

Kalder, Paden'ın teklifiyle alay etti. "Bana öyle geliyor ki onu bu işe bulaştıran sensin dostum. Belki de onu öldürtmeden önce kenara çekilmelisin."

"Ve sen de kendi işine bakmalısın. O benim akrabam, senin değil."

"İkinizin uğruna kavga edeceği bir kız da değil." Sancha onları dirsekleyerek ayırdı ve Cameron'ı ayağa kaldırdı. "Kadının kendine ait bir aklı vardır. Siz ikiniz erkeklik taslarken bunu sakın unutmayın. Bu yüzden onu zarar görmekten koruyacak olan biz olacağız."

Cameron yorum yapamadan Valynda kolunu Cameron'ın sağ dirseğine doladı, Belle de sol pazusunu tuttu ve ikisi birlikte onu adamlardan uzaklaştırıp güverteden Janice'in bilmiş bir sırtısla beklediği odalarına götürdüler.

Trini Kara Dişi onları görür görmez tısladı. "Her şeyi tahtaların arasından duydum. Beni uykumdan uyandırdı. Lanet olsun, hepsi utanç verici."

Sancha kapıyı arkalarından kapattıktan sonra bembeyaz saçlarını serbest bırakmak için koyu renk peruğunu saçından çekti. Sadece kızının ölümüyle solan ve kaybettiği çocuğunu hatırlatan saçlarından nefret ettiği için taktığı bir şeydi bu. "Sana ne düşünmen gerektiğini söyleme cüretine inanabiliyor musun?"

"Evet," dediler hep bir ağızdan.

Valynda derin bir iç geçirdi. "Ben kendi adıma, onun onlar tarafından itilip kakılmasına izin vermeyeceğim. Böyle bir erkek kavgasının bana nelere mal olduğunu gördükten sonra olmaz." Umutsuz bir çaresizlik içinde saman ellerini havaya kaldırdı. Cam gibi gözlerindeki ıstırap elle tutulur gibiydi ve Cameron'ın boğazına bir yumru oturmasına neden oldu. "Neden bize böyle davranıyorlar?"

"Korku." Belle kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini lomboza doğru salladı. "Bu dünyanın acımasızlığını ve hepimizi yutmak için nelerin beklediğini biliyorlar. Mesela

Çok sevdiği bir oyuncacı olan bir çocuk gibi, kendilerini rahatlatan şeylere tutunmaya çalışırlar, ellerinden tutup korumalarının karanlığına itmenin bize ne kadar zarar verdiğini asla fark etmezler. Anneler olarak, bazen bize acı verse de, koşmayı öğrenirken dizinin derisini yüzmek zorunda kalan bir çocuk gibi, büyüebilmeleri için sert dersler almaları amacıyla sevdiklerimizin zarar görmesini izlememiz gerektiğini biliriz. Birini sevmenin bir parçası da mutlu olabilmeleri için onu bırakmaktır. Biz bunun için eğitildik. Onlar değil."

Belle Cameron'a bir adım daha yaklaştı. "Kaptan Kalder'i mürettebatımıza katılması için lanetinden kurtardığında, bu seçiminden dolayı onun deli olduğunu düşünmüştüm."

Bu onu şok etti. "Neden?"

"O çocuğun içinde öylesine yoğun bir nefret var ki, sanki yaşayan, nefes alan ve önüne çıkan her şeyi yiyip bitirmek için bekleyen bir yaratık gibi. İlk karşılaştığımda bunun dünyaya yönelik olduğunu düşünmüştüm. Ancak onu tanıdıktan sonra nefret ettiği şeyin dünya olmadığını anladım. Aksine, kendisidir."

Kendine bir içki koyan Sancha başını salladı. "Çoğumuz gibi o da kendini yok etme yolunda ilerliyor."

Cameron Sancha'nın içten konuştuğunu biliyordu, çünkü arkadaşlarıyla eğlenirken duygusuz kocasının ellerinde ölen küçük kızı için kendini suçluyordu. Kadın o güne kadar suçluluk duygusundan hiç kurtulamamış ve bu duyguyu içebildiği kadar romla bastırmaya çalışmıştı. Özellikle de kocasını, çocuğunu sırf annesinin yokluğuna ağladığı için ölümüne sarsan kocası yüzünden öldürdüğünden beri.

Belle'in karanlığının kaynağını kimse bilmiyordu. Sadece hissedebiliyorlardı. Gözlerinin arkasında sürekli bir yoldaş gibi duran o hüznü.

Aynı şey Janice için de geçerliydi. Acılarını gizli ve özel tutuyorlardı, sanki acılarından bahsetmek bile onları mahvedebilirmiş gibi korkuyorlardı. Onlarla paylaşmamaları Cameron'a acı veriyordu. Çünkü bunu yapmayacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Yargıç. Bu gemide bunu yaşamamış tek bir kişi bile yoktu. Hayalet sefillerin hepsi.

Ayrıca, kalbinde böyle bir şey yoktu. Bu kadınların gerçek yüzünü görmüştü ve geçmişlerine bakmaksızın onları seviyordu. Lanetlenmelerine neden olan suçları ne olursa olsun. Ya da belki de onları geçmişleri onları oldukları kişi yaptığı ve bu yüzden bu hale geldikleri için seviyordu.

Cameron ...

Kulağına gelen garip sesle kaskatı kesildi. Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen boğuk ve derin bir tını. Ne erkek ne de kadın, karşı konulması neredeyse imkânsız bir çağrıydı bu.

Gözlerini kırptırarak diğerlerine baktı ve hiçbirinin bunu duymadığını gördü. Ya da duymuşlarsa bile hiçbir ipucu vermemişlerdi. Aksine, sadece onun kulaklarına gelen çağrıdan habersiz, kendi aralarında sohbet etmeye devam ettiler.

Cesareti kırılmış ve ürkmüş olan Cameron bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Sesin şiddeti giderek arttı. Yoğunluğu arttı. Daha yüksek ve daha yüksek. Tüm varlığında yankılanan gümbür gümbür bir kalp atışı.

Belle onunla yüzleşmek için döndü, sonra da ağzı açık kaldı. "Çocuk..." "Ne?"

"Yüce Tanrım!" Janice istavroz çıkardı.

Sözsüzce bakan Sancha ve Valynda da öyle.

Onların paniğini kendi paniği olarak gören Cameron, onları bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak arkasını döndü. "Ne oldu?"

Belle onu köşede duran ve saçlarını süslemek için kullandıkları küçük aynaya doğru sürükledi. Orada, loş ışıktaki, Cameron hepsinin solgun ve titrek olmasına neden olan şeyi gördü.

Saçları artık beyaz değildi.

Artık gümüş rengindeydi ve gölgelerin içinde parılıyordu. Tanrı'nın annesinin kutsallığı, gerçekten!

MICHAEL'S
KEY

7

Kalder Muerig'i ranzada dinlenmesi için bıraktı ve kirli tabakları mutfağa geri götürdü. Yine de, boğazının derinliklerinde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair hissettiği tuhaf duygudan kurtulamıyordu. Ayın gökyüzünde mükemmel görünmesi ya da mürettebatın işlerine devam ederken olabildiğince normal davranması önemli değildi. Ya da hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu.

Huzursuzluğu inkâr edilemezdi.

Saçmalıyorsun.

Artık özgürdü. Kardeşi tekrar hayattaydı ve Cameron ait olduğu yere geri dönmüştü. Daha ne isteyebilirdi ki?

Ve tüm bunlar olurken Thorn'un aralarında seçim yapması gerektiğine dair uyarısı, bir şarkının sadece tek bir kıtasını hatırlayabilen sarhoş bir adam gibi aklından çıkmıyordu

-Ve o zaman bile yanlış kelimelerle. İblisin uyardığı şeyin gerçekliğini bildiği için onu deliliğe sürüklüyordu. Bu tam da fey kaltağının ceza olarak ona oynayacağı türden bir ihanetti.

Hayatında hiçbir şey kolay olmamıştı ya da hayal edilebilecek en ağır bedeli ödememişti. Bu yüzden bir çapkın ve alçak olmaya razı olmuştu, daha fazlası değil.

Hayatınız boyunca göbeğinizin üzerinde, çukurda yaşadıysanız tökezleyip düşmek zordur. Başını aşağıda tutmayı ve sürekli düşmanlık besleyen ailesinin ateş hattından uzak durmayı öğrenmişti. Özellikle de babasının ölümünden sonra. Kardeşleri ittifaklarını okyanusun gelgitinin yön değiştirmesinden daha hızlı değiştirirken bir taraf ilan etmesine gerek yoktu. Bir an Darcel'in arkasını korurken, Darcel Varice'nin yanında yer alınca kendini Darcel'in düşmanı olarak bulmuş ve Darcel adına Varice'ye karşı çıktığı için ikisi de ona cephe almıştı. Tüm bunlar, sadece birkaç saat önce ikisi de ölümcül düşmanken ve birbirlerini mezarlarında görmeye yemin etmişken olmuştu. Tüm bunlar başını ağrıtmaya ve midesini bulandırmaya yetmişti.

Her zaman nefret edilen pislik - bu onun ailesindeki tek gerçek rolüydü. Ne yaparsa yapsın - bitmek bilmeyen dramlarının dışında kalsa bile - bunun için yetersiz kalıyordu.

Sadece Muerig kardeşlerinin vahşi ve isyankâr öfkelerinden muaf kalmıştı, o da anneleri onu koruduğu için. En küçükleri olarak, annesinin kalbinde diğerlerinin asla başaramadığı özel bir yeri vardı.

Tanrı biliyordu ki Kalder'e nefretini ya da öfkeli dilini bir an bile esirgememişti. Nedeni ne olursa olsun

İlk nefesini aldığı andan itibaren ona karşı özel bir kin beslemiş ve bunu hayatı boyunca sürdürmüştü.

Bunu düşünme.

Bunun için yapılacak bir şey yoktu. Hepsi uzun zaman önceydi. Yüzyıllar geçmişti. Burası farklı bir zaman ve yerdi. O artık farklı bir adamdı.

Tamamen farklı bir yaratık.

Yerini bilen ve bu dünyada yalnız olduğu ve kimseden bir şey istemediği gerçeğiyle rahat olan biri. Asla. Cameron'dan bile. Ciddiydi. Diğer bölgelerinin ne düşünüyor ve istiyor olabileceğine rağmen.

İsyankâr bedenini kontrol altında tutmaya kararlı bir şekilde yukarıya doğru ilerledi ve Sallie'yi biraz yıpranmış bir yelkeni tamir ederken buldu.

Kalder durup yaşlı adamın ellerinin sert malzemeye nasıl ustalıkla çalıştığını izledi. Beyninin ona ne düşünmesi gerektiğini söylediğini zerre kadar umursamayan kendi hain bedeni gibi, bu ellerin de kendilerine ait bir hayatları varmış gibi görünüyordu. Ve zarif hareketleri, huysuz denizcinin görünüşüyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Ama Absalon Lucas ya da onların deyiimiyle Sallie, Devyl ve Thorn onu bu çılgınlık için işe almadan önce gerçekten denizci olan birkaç mürettebat üyesinden biriydi. Ve kırışmış sakalını kaşırken bile uzmanlığı fazlasıyla belliydi.

"Nasıl oldu da bir büyücüyle karşı karşıya geldin?" Soru, Kalder daha durduramadan ağzından çıkmıştı. İşin tuhafı, bunu sormak daha önce hiç aklına gelmemişti.

Sallie duraklayarak ona baktı. "Konuşmayı başlatmak için ilginç bir yol, Bay Dupree. Hiç incelik yok. Hemen konuya giriyorsunuz, değil mi?"

Kalder omuz silkti. "Hiçbir zaman sözünü sakınan biri olmadım."

Test etmek için ipleri çekiştirdi. "İki kişi olduk." Sallie pantolonunun kemerinden rom şişesini çıkardı ve Kalder'e uzattı.

Adamın ruhunun bu şişede olduğunu düşünerek şişeyi aldı. Ta ki bunun çok daha küçük bir şişe olduğunu ve Sal'in ona içki ikram ettiğini fark edene kadar. Gülererek şişeyi aldı, sonra da garip orta yaşlı adama geri verdi.

Sallie cebinden bir mendil çıkarıp dudaklarını sildikten sonra kendisi de bir yudum aldı.

İç çekerek ateşli sıvının tadını çıkardı, sonra keskin gözlerini Kalder'in formuna dikti. Kınamak için değil, sadece ölçmek için. Karşılaştırıyordu. "Biliyorsunuz Bay Dupree, ben gerçek bedenimde iyi ve yakışıklı bir adamım, öyleyim. Sizin gibi bir züppeye bile etek giydiririm. Ve siz, Will, Bart ve kaptan gibi, bir odaya girdiğimde başlarını çeviren ve her hareketimi ahlaksız gözlerle izleyen bir sürü havalı kuşum bile vardı. Hiçbir şey düşünmedim, düşündüm... ta ki yok olana kadar. Çok yazık. Kanıksadığınız şeyler çok kısa bir süre sonra yanınızdan ayrılıyor. Hepimiz güneşin altında geçirdiğimiz anların kıymetini gecenin karanlığında acı bir şekilde kaybolmadan önce bilmeliyiz."

Kalder adamın ne kadar haklı olduğunu bildiği için yorum yapmadı. Hayatın bir esintiyile kibarlıktan acımasızlığa dönüşmek gibi kötü bir huyu vardı. Dürüst olmak gerekirse, bu kaltağın öngörülemez ihanetinden bıkmıştı.

Onu kişisel olarak bir kez çok fazla ısırılmıştı.

"Her neyse, işte bu alımlı, zarif cadaloza birlikteydim, çoğu erkeğin yapacağı gibi onunla biraz işime bakıyordum. Dudaklarından kana kana içiyordum ve cazibesıyla biraz fazla özgürdüm, birden babası çıkageldi, her iyi babanın yapacağı gibi kızıyla oynaşmama biraz sinirlenmiş ve kızmıştı. O bana vurdu, ben de ona. Karşılıklı ağır sözler söyledik. Ve kızı hakkında asla söylememem gereken bir hakarete bulundum. Sonra bir de baktım ki, şu anda karşınızda gördüğünüz kısa, iğrenç şeye dönüşmüşüm ve ruhum bana bir daha hiçbir erkeğe saldırmamam konusunda bir uyarıyla birlikte teslim edildi." Sallie ruhunun bulunduğu şişeyle oynarken başını salladı.

"Böyle mi öldün yani?"

Sallie'nin gözleri kararmış ve acımasızlaşmıştı. "Hayır, delikanlı. Ne kadar yumuşak, bunun için, sonraki hayatım olan kabustan kaçmak için kendimi öldürdüm. Tüm bunların acısına dayanamadım. Ama görüyorsun, beni sonsuza dek lanetleyen son eylemden önce, paralı asker bir piçtim. Bana en pahalıya mal olan eylem buydu. Yıllarca dolaştım, altın için öldürdüm, vicdansızca. Valhalla'ya gitmek için savaşmayı düşündüm. Annemin sadece Hristiyan olduğunu ve ahlaksız ve gaddar davranışlarım yüzünden beni her iki ebeveynimin cehennemine gönderecek kadar kindar olduğunu unuttum. Evet, bu konuda son sözü o söyledi. Hem de acı, acı bir netlikle."

O yaşlı sesteki acıyı kimse fark edemezdi. Bu, Sallie'nin ruhunu Kalder'in ruhundaki yaralar kadar derinden yaralamıştı ve Sallie adamın geçmişindeki yaralarıdeşmekten nefret ediyordu.

"Özür dilerim, Sallie. Burnumu sokmak istememiştim."

Kalder'in sadece onun yararına olduğundan emin olduğu bir umursamazlıkla omuz silkti. "Neyse o, delikanlı. Bir işe kalkıştığında, yaptıklarının sonuçlarını bilirsin. Özellikle de Jütler tarafından yetiştirilmişsen."

Belki de... Ama Kalder zamanında pek fazla Jüt tanımamıştı.

Sallie duraklayarak ona ters ters baktı. "Peki gerçekten aklında ne var evlat?"

"Nasıl yani?"

"Aylardır bu gemideyiz. Bana ya da bir başkasına hiç bu kadar ilgi göstermemiştin. İçine kapanık biriydin. Kimseye mümkün olduğunca az şey söylüyorsun, bu kötü bir şey değil. Özellikle de bu sefil ekip ve burada saklanan tüm sırlar varken. Ama şimdi yanında kardeşin var ve çok özlediğin onunla vakit geçirmek yerine geceyi benimle mi geçiriyorsun? Bana sorarsan bu biraz tuhaf. Sabrını zorlayan bu ani ve kritik ilginin nedenini merak etmeden duramıyorum, delikanlı."

Kalder homurdandı. Sallie fazla zekiydi ve yaşı adamın cevabı zaten bildiği ortadayken bir sır daha saklamanın gereği yoktu. "İçimde tuhaf bir his var, Bay Lucas. Hepsi bu, başka bir şey değil."

"Görünüşe göre Cookie'nin yahnisinden yemişsin. Bu herkesin karnında tuhaf bir his uyandırır, özellikle de bu kayalık denizlerde. Hepsini denize atmadığın için şanslısın."

Kalder çok doğru bir ifadeye güldü.

Kötü bir rüzgar kötü şeyler estirir.

Annesinin en sevdiği sözlerden birini hatırlayınca neşesi kaçtı. Babasının sarayında sık sık fısıldadığı bir şeydi bu. Çoğu zaman kötü haberlerin ve kötülüklerin kaynağı olduğu için.

Babası da aynı ölçüde hınçla ve hızla tepki vermişti. Kes şunu Bron! Üzerimize kötü mizah yağdıracaksın. Evrenin kulakları var ve söylediğin sözleri dinliyor. Ne söylediğine dikkat et, kadın! Bizi Hex'le ve bunun bedelini dilinle ödeyeceksin! Ve hayatınla!

Babası buna tüm kalbiyle inanmıştı. Kalder çocukken bunun en büyük batıl inanç olduğunu düşünmüştü.

Şimdi, bir erkek olarak, o kadar emin değildi. Babası gibi o da, evrenin insanların yüksek sesle söylediği şeyleri dinleyip harekete geçirmedeğini merak etmesine neden olan birkaç şey görmüştü.

Zihinlerinin korku içinde fısıldadığı şeyler.

Sanki evren bu şekilde hastaymış ve insanları en çok korkutan şeyleri tezahür ettirmekten sapıkça bir zevk alıyormuş gibi.

Hiç şüphesiz fısıltı büyüğü vardı. Güçlü ve inkar edilemez. Bu gemi bunun kanıtıydı.

Sallie'nin kaderi gibi.

Kendisinin. Kaptan ve burada yaşayan herkes. Öyleyse babasının bildirisine inanmak onun için neden bu kadar zordu?

Ama o zaman biliyordu. Ve bu gerçekten yüzleşmek istemediği bir şeydi. Çünkü günün sonunda, geçmişin ona zarar vermek için geri döneceği düşüncesi, hayal edebileceği en korkunç şeydi.

Evrenin kulakları olmamalı.

Dinlememeli. Ve kesinlikle kinci ya da kindar olmamalıdır.

Peki ya gerçekten öyleyse?

Ya yapabilseydi?

Bu düşünce midesini daha da daralttı ve kusmak istemesine neden oldu.

* * *

Cameron sıkışık gövdede Kalder'le karşılaştığında donakaldı. Kızın yeni soluk saç rengini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İyi misin?"

Adam onun garip solgunluğuna dokunmak için uzandığı anda yanaklarındaki sıcaklığın arttığını hissetti. Boğazını temizleyerek, o daha konuyu sormadan hızlıca açıkladı. "Bunu yapmasına neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ama en azından sonunda kanatlarımı geri çekebildim."

Çelik gibi gözlerinde suçluluk duygusu kaynıyordu. "Eğer sebep bensem, Bayan Jack-"

Ses tonunun ele verdiği suçluluk duygusuyla sözlerini kesmek için başını salladı. Kendini kötü hissetmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu ve onun bu yüzden acı çektiği düşüncesine katlanamıyordu. "Burada olmamın tek nedeni sizsiniz Bay Dupree. Bu konuda hiç hata yapmayın. Özür de dilemeyin. Bunu kabul edemem." Gülümseyerek onun elini kendi elinin içine aldı. Bu tek üyenin gücü mutlak ve inkâr edilemezdi. O tam anlamıyla acımasız bir yaratıktı. Paden bu konuda yanılmamıştı ve o da bunu kesinlikle biliyordu.

Yine de, o aynı zamanda merhametli bir yaratıktı. Önemseydiği şeyleri korumakta asla tereddüt etmeyen biriydi.

"Benim ve kardeşim için yaptığınız şeyi neden yaptığınızı bilmiyorum Bay Dupree, ama size ne kadar teşekkür etsem azdır ve bu iyiliğinizi asla unutmayacağım."

Kızın parmakları avucunun etinde boş boş dans ederken Kalder doğru düzgün düşünemiyordu. Büyük olasılıkla bu hareket hakkında hiçbir şey düşünmemişti. Basit bir dostluk ya da gerginlik hareketi onun dünyasında yaygındı. Ama onun dünyasında, acı çekmeden dokunulmak nadir görülen bir şeydi. Bu küçük nezaket gösterisinin bile teklif edilmesi. Bu yüzden her zaman insan kadınlardan hoşlanmıştı. Arkasında gerçek bir duygu olmasa bile, böyle önemsiz sevgi jestlerinden hoşlanırlardı.

En azından bu strumpet'ler için geçerliydi.

Cameron ve Sancha, Belle ve Janice ve Valynda, Elyzabel ve Mara gibi bayanlar ...

Onlar farklı bir türdü. Kadınlar en ufak bir dokunuşun ardına büyük anlamlar yüklerlerdi. Bir erkek bir kadını hafifçe okşamazdı.

Öpüşmek tamamen yasaktı.

Karaya ayak bastığı ilk gün, babası çalıntı bir öpücük yüzünden herkesin önünde dayak yemesini istediğinde, büyüdüğü sualtı şehrinde hiçbir şey ifade etmeyecek sert bir ders almıştı. Bu aşağılama ve alay hâlâ kulaklarında çınliyordu. Henüz on beş yaşındayken insanların dünyasına dair hiçbir şey bilmiyordu ve keten bukleleri Wyñeria'da gördüğü hiçbir şeye benzemeyen sarışın kadının büyüüne kapılmıştı.

Dahası, insan kadın güneş ışığı gibi kokuyordu. Bu yüzden onu öpmek onun için yapılacak en doğal şey gibi görünüyordu.

Wyñeria'da nefesi paylaşmak, iltifatın en yüksek biçimiydi.

İnsanlık dünyasında bu, önce kadının onu tokatlamasına, sonra da öfkeyle çığlık atmasına neden olan ağır bir hakaretti.

Sersemlemiş bir halde, hatasına gülen ağabeylerine baktı. O piçler onu bu konuda uyarmayı başaramamışlardı.

İnsan gelenekleri ve bunun yerine babalarına masum günahını söyleyen ilk kişi olmuştu.

Varice şüpheli bir gülümsemeyle hemen öne çıktı. "Bırakın onu kırbaçlayan ben olayım baba. Eminim asla unutmayacağı bir ders olur."

Kardeşinin verdiği sözü yerine getirmişti.

Kalder'in Cameron'ın kendisine karşı gösterdiği nezaketi anlamamasının nedeni de buydu. Bu onun için çok yabancı bir kavramdı.

Ne zaman bir kadının yanına yaklaşmaya kalkışsa kendini ona atan hafifmeşrep kadınlara alışkın olsa da, sosyal statüsü hakkında hiçbir şey bilmedikleri için itibarlı kadınlar uzak durma eğilimindeydi. Tek gördükleri karanlık, gizemli ve başkalarından uzak duran bir yalnızdı. Keşfetmek istedikleri ilgi çekici bir bulmaca

-En azından birkaç saatliğine, onları doyurana kadar. Kural olarak, bu kadınlar onun düşük karakterli ve pek umut vaat etmeyen bir kabadayı olduğunu düşünüyorlardı.

Gerçek şu ki, babası muazzam zenginlikte geniş bir imparatorluğu yöneten bir savaş lordu ve kraldı. Annesi onu öldürmemiş olsaydı, güney sınır bölgeleri ona miras kalacak ve İngiltere, Fransa ve İspanya krallarını kıskançlıktan ağlatacak bir ayrıcalık hayatı yaşayacaktı. Kardeşlerinin ne aldığını boş verin.

Ama Kalder böyle şeyleri hiç önemsememişti. Belki de her kaşını çatışında ona yaltaklanan ve onu memnun etmeye çalışan hizmetkârlarla ve herkesin harcayabileceğinden çok daha fazla servetle büyüdüğü içindir. Bunların hiçbir değeri yoktu.

Hayır, şimdiye kadar arzuladığı tek şey en zor bulunan ve en değerli olanıydı.

Arkadaşlık.

Sadakat. Nazik sözler.

Ve en önemlisi, Cameron'ın şu anda ona bakarken yüzünde beliren ifadeydi.

Bu onu, bir kralın oğlunu alçalttı. Daha çok, çünkü onun gerçekte kim ve ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Nereden geldiği hakkında. Geçmişi hakkında hiçbir şey

bilmiyordu. Ona göre o sadece bir denizciydi. Tıpkı Sallie, Roach ya da Simon gibi. A

Ambardan pompaladıkları sintine suyundan daha iyi değil.

Yine de hepsine bir kral ya da imparatora göstereceği hürmetle davrandı. Tam bir nezaket, açık bir dostluk ve sıcaklık. Hayatında hiç onun gibisiyle karşılaşmamıştı.

Sıradan, fakir bir adamın kıyafetleri içinde, kelimenin tam anlamıyla büyük bir hanımefendiydi. Ve onun kökenlerini bilme de, onu herkesten daha iyi tanıyordu.

Çünkü onu sadece o gördü.

Cameron gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Bir şey söyleyecek misiniz Bay Dupree? Yoksa bana o sinir bozucu yoğunlukla bakmaya devam mı edeceksiniz?"

Bakışlarını yumuşattı ve onun azarlayıcı ses tonuna gülme isteğine karşı savaştı. "Kendime engel olamıyorum, Bayan Jack. Güzelliğiniz ve zarafetiniz beni her zaman hayran bırakıyor."

Sevimli bir alay attı. "Beni pohpohluyorsunuz, efendim." "Sadece gerçek iltifatsa."

Ve hâlâ gözlerinin kristal derinliklerinde şüphe parlıyor, onunla oynuyor ve onu tam bir okşamanın yapabileceğinden daha sert hale getiriyordu. Hiç çaba göstermediği halde onu nasıl bu kadar kolay baştan çıkarabildiğini asla anlayamayacaktı. Yine de kız her yaklaştığında onu nasıl arzuladığını inkâr edemezdi. Bu gerçekten delilikti. En yüksek büyüklükte bir pervasızlık. Ve yine de onun karşısında çaresizdi.

Kadın burnunu kırıştırdı. "Bunu düşünen tek kişi sizsiniz Bay Dupree, sizi temin ederim."

Rüzgârda uçuşan saçlarının kokusu onu daha da heyecanlandırırken tadını çıkardı. "O zaman geri kalanlar önlerindeki görmeyen aptallar. Senin gibi eşsiz bir mücevheri görmeyi nasıl kaçırdıklarını hayal bile edemiyorum."

Cameron, göğsüne bir yumru getiren bu sözler karşısında dudağını ısırıldı. Bundan daha fazlası, boğazının kurummasına ve kalbinin hızlanmasına neden olan güzel, soluk gözlerindeki sıcak bakıştı.

Hız. Tanrım, onunla böyle alay ettiğinde yanında olmak çok zordu.

Ama bunun sadece onun tarzı olduğunu ve hiçbir şey kastetmediğini biliyordu.

O.

Nasıl yapabildi?

Bu yüzden olayı hafife almaya ve onu kovmaya çalıştı. "Yapma "Kadınları hep böyle mi etkiliyorsun?"

Kalder sanki ona bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Nadiren biriyle konuşurken nasıl yapabilirim?"

Haklıydı.

Dahası... nefesinin sıcaklığı tenine değdi ve tüm vücudunu ürpertti. Bu çelişkili his onu ürpertti ve kollarını bacaklarını titretip güçsüz bıraktı.

Bir nebze de olsa akıl sağlığını korumak için kendini, kendisine çok yakın duran o nefis dudaklardan başka bir konuya odaklanmaya zorladı. "Beni neden kurtardın?"

"Çünkü ben lanetlenmeyi fazlasıyla hak ettim, Bayan Jack. Siz hak etmediniz. Cezalandırılacak bir şey yapmadığınız halde acı çekmeniz doğru değildi."

Bu sözlerin göğsünde hayal kırıklığı yaratması ne garipti. Ona mutluluk getirmeliydiler. Yine de bir parçası başka bir şey istemişti. Ne olduğundan tam olarak emin değildi ama cevabının kalbini acıttığını inkâr edemezdi. "Tek sebep bu mu?"

"Gerçekten mi?"

Başını sallamadan önce beklentiyle yutkundu. "Bunu yalana tercih ederim."

"O zaman hayır, seni kurtarmamın tek nedeni bu değil, çünkü ben bundan çok daha bencil bir piçim. Başkalarını düşünmek bana hiçbir zaman kolay gelmedi."

Zihni olmaması gereken bir yere gittiğinde kalbi tekrar hızlandı ve saçma ve aptalca bir şey ummaması için kendini uyardı. Onu sadece daha fazla acıya ve hayal kırıklığına götürebilecek bir şey. Yine de imkansızı istemekten kendini alamıyordu. Hak etmediğini bildiği şeylerin hayalini kuruyordu. Öyle şeyler ki

ulaşamayacağı şeyler. Doğdukları andan itibaren hayat tarafından tekmelenen aşağılık taverna kadınları için uygun olmayan şeyler.

"O zaman neden benim için kendini riske atıyorsun?"

Kalder tereddüt etti, çünkü boş ve kof ruhundaki son namus kırıntısı da çekip gitmesi ve onu rahat bırakması için haykırıyordu. Doğru olanı yapmak ve onu sözleriyle ya da eylemleriyle lekelememek için.

Yapması gereken buydu.

Ama hayatı boyunca bir kez bile yapması gerekeni yapmamıştı. Hayatını hiç kimsenin beklentilerine ya da toplumsal kurallara göre yaşamamıştı. Böyle şeyler onun içinde yoktu.

Artık yöntemlerini değiştirmek için çok yaşlıydı.

Siktir et...

Hayatını değiştirecek herhangi bir karar vermeden önce en sık söylediği söz ve düşündüğü şey.

Ve böylece dudaklarını onunkilere indirdi ve her şeyden çok arzuladığı tek şeyin tadına baktı. Hiç bilmediği tek şeyi. Çocukken bile.

Saf, tatlı masumiyet.

Bundan da öte, Cameron'ın herhangi bir kek parçasından ya da cennetten daha tatlı olan eşsiz tadı. Onun sıcaklığı, ruhunun o dokunana ve gelişmesini sağlayana kadar soğuk olduğunu bile bilmediği bir parçasını besliyordu. Tıpkı çocukken bacaklarını ilk keşfettiği ve koşmayı öğrendiği o yaz günü gibiydi. Ondan önce hiç bilmediği bir şeyi özlememişti.

Nasıl yapabildi?

Yine de koşmayı öğrendiğinde, bu özgürlüğe hala kanında orman yangını gibi dolaşan bir delilikle ihtiyaç duymuştu. Nefes almak kadar içseldi.

Ve bir parçasının ona bu şekilde ihtiyacı vardı.

Evet, bu çılgıncaydı. Ama o da öyleydi. Onun için ölmüştü, iyi bir nedeni yoktu, sadece onun yaşamasını kendisinden daha çok istiyordu. Tüm sağduyuya karşı, gerçekten. Gerçek, huysuz, aykırı doğasına karşı.

Berbat hayatında başka hiçbir şey mantıklı gelmezken, bu küçücük rahatlığı istemek çok mu fazlaydı?

Cameron, Kalder'in dilinin kendi diline değdiğini hissettiğinde titredi. Daha önce hiç bir erkeğin tutkusunu tatmamıştı. Ailesi dışında bir erkeğin kucaklamasını hiç tatmamıştı. Kalder'in oldukça deneyimli olduğundan şüphelenmişti ama bu, söz konusu uzmanlığın kapsamı konusunda hiçbir şüphe bırakmadı. Kalder bu işin ustasıydı ve tüm benliğini saran ezici arzu karşısında çaresizdi.

Her yeri sıcak ve erimişti. Yaşıyordu. Nefes nefese, kollarını adamın omuzlarına doladı ve kaslarının ellerinin altında hınzır bir senfoniyle birleşmesinden zevk aldı.

Sonunda uzaklaştığında, burun buruna durdular, böylece gerçek fırtınalı rengini tanımlamak için en iyi çabasına meydan okuyan o delici çelik grisi bakışıyla aşağı bakabilirdi.

Yanağını kavrayıp dudaklarına çok daha sakin bir öpücük kondururken yüzüne alaycı bir sırıtış yayıldı. "Pekâlâ, öpücüğümün saçlarını normal rengine döndürmesinin ikimiz hakkında ne söylediğinden emin değilim. Sanırım bunu iyiye işaret olarak kabul edeceğim."

Nefes nefese kalan Cameron, haklı olduğunu doğrulamak için aşağı baktı. Saçları yine gerçek kestane rengindeydi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Emin değilim. Tahminimce şeytani yöntemlerim sana bulaştı ve saf Seraph kanının bir kısmını senden aldı."

Onun mantığıyla alay etti. "Şüpheli."

"Öyle mi sanıyorsun? Ben yozlaştırdım... şey, seninkinden daha iyi ruhlar olduğunu söyleyemem, çünkü hayatımda senin denginle hiç karşılaşmadım, ama benimle arkadaşlık etmeden önce yeterince iyiydiler."

Başını ona ve onun küçümseyici mizahına doğru salladı. "Hiç kimse zaten içinde olmayan bir şeyin cazibesine kapılamaz. Bu konuda bana güvenebilirsiniz. İyi ya da kötü. Baştan çıkarma ne olursa olsun, kimsenin geçmeyeceği çizgiler vardır."

Bakışlarına hüzün geri döndü. "Keşke ben de buna inanabilseydim. Ama çoğu zaman bunun aksini kanıtlayan çok şey gördüm."

"Ve saygıyla katılmıyorum Bay Dupree." Kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra başını eğerek ona kaşlarını çattı. "Bu arada, bana sürekli söylediğin o şey de ne?"

"Ne? Prova mı?"

"Evet. Bu daha önce hiç duymadığım bir terim."

O hınzır sırıtış onu kızdırmak için geri döndü. "Bu Myrcian. Kraliçelerimiz için kullandığımız terim. Kelime vahşi, bilge bir kadın ya da danışman anlamına geliyor."

Adamın sözleri onu hazırlıksız yakaladı. "Bana neden öyle dedin?"

"Ben sizi böyle görüyorum leydim. Çünkü siz benim için busunuz."

Onun bunu kendisiyle alay etmek için kullandığını düşünebilirdi ama bakışlarında sadece samimiyet vardı. Yine de onun gibi bir adamın kendisini bu kadar özel biri olarak görebileceğine inanmayı imkânsız buluyordu. "O kadar da vahşi değilim."

"Sizce de öyle değil mi? Tek başına okyanusu aşip hain kardeşinin izini süren ve onu şeytanın elinden kurtarıp canlı olarak geri getiren bir kadın mı? Bu nasıl başka bir şey olabilir ki?"

"Bana sorarsanız, bu şekilde ifade ettiğinizde... kulağa daha çok aptalca geliyor."

Güldü. "Senin hakkında asla böyle bir şey söylemem."

Birdenbire, tahtaların arasından süzülen belli belirsiz bir müzik sesi duydular.

Cameron buna eşlik etmeye başlayan tanıdık sesleri tanıyınca sıırttı. "Görünüşe göre Roach ve Will kemanlarını ve flütlerini bulmuşlar."

"Ve Kat'in davulu."

Uzaktan gelen seslere bakılırsa, canlı bir jig çalıyorlardı. Çocukken anne babasının onu ve kardeşini eğlendirmek için çaldıkları türden bir oyun.

Kalder, tellerin tadını çıkarırken onun gözlerindeki özlemi kaçırmadı. "Dans etmek ister misiniz, Bayan Jack?"

Teklifi onu şaşırtmıştı. Nedense onun bu tür şeylerden hoşlanan bir erkek olduğunu düşünmemişti. "Buna mecbur musun?"

Omuz silkti. "Ne de olsa bu 'All for Me Grog'. Onunla dans etmelisin. Eğer yapmazsak tanrılar aşağıdan kalkıp bizi vurabilir. Saygımızı daha çok hak eden tek şey 'Whiskey in the Jar' olurdu."

Ani bir hevesle dudağını ısırды, teklifine karşı koyamadı. "Ben İrlandalı ve Fransız'ım, tavernalarda ve hanlarda büyüdüm. Zaman geçirmek için dans ve müzikten daha çok sevdiğim bir şey olamaz."

Kız daha gözünü kırpamadan onu güverteye çıkardı; diğerlerinin görünürde hiçbir neden yokken sık sık ara verdikleri eğlenceye çoktan başlamışlardı. Mürettebat kavgaları ve vahşi doğaüstü saldırılar kadar düzenli ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Cameron bunun nedeninden emin değildi. Belki de hayatın kısılgını takdir eden bir Ölü Adam ekibi oldukları için ya da en yakınları tarafından ihanete uğradıkları için, bir şarkı kadar basit bir şeyde bulunabilecek küçük mutluluğun değerini biliyorlardı. Her ne olursa olsun, ekip savaştıkları kadar sert oynamayı da asla ihmal etmedi. Kavgaya ettikleri kadar içten gülmeyi de.

Ve onların neşesini görmek kendi kalbini aydınlattı.

Kat, Will'in kemanı ve Roach'un flütü eşliğinde davulunu çalarken Elyzabel ve William birlikte dans etmeye başlamıştı bile. Bu arada Simon ve Sallie'nin söylediği melodi, içkiler ve kahkahalar eşliğinde diğerleri tarafından da hızla benimseniyordu.

Kalder onu beklenmedik bir zarafet ve ustalıkla döndürdükten sonra kusursuz bir dansa yönlendirdi. Onun kendisine ayak uydurmasını izlerken çenesi gevşedi. Eğer o

bilmeseydi, adamın babası kadar İrlandalı olduğuna yemin edebilirdi. Tek bir adımı bile kaçırmadı ya da tereddüt etmedi.

"Yeteneklerinizi saklıyorsunuz, Bay Dupree." "Kendimle ilgili pek çok şeyi gizliyorum, Bayan Jack."

Bu yeterince doğruydı.

Güvertede dönerlerken Cameron, Paden'ı ve Kalder'a nefretle bakarken gözlerindeki öfkeyi görünce donakaldı. İçindeki son mizah kırıntısını da emmişti.

Kabarcıklı zehri görür görmez Kalder yorgun bir iç çekti ve danslarını durdurdu. Kıyafetlerini keskin bir çekişle düzeltti ve boğazını temizledi. "Dans için teşekkürler Bayan Jack. Ben kardeşimin yanına dönmeliyim, sen de kendi kardeşinle ilgilenmelisin ki ben de onu hak etmediği bir bakış yüzünden dövme isteğime yenik düşmeyeyim."

Kardeşini onun için öldürmemek için mücadele ederken öfke yanaklarını haşladı.

Kalder uzaklaşmaya başladığında, onun elini kendi eliyle yakaladı. "O benim babam değil, Kalder. Benden başka kimse aklımı kontrol edemez ve Paden ya da bir başkasının hayatımı dikte etmesine izin vermeyeceğim."

Elini dudaklarına götürdü ve göğsünü sızlatan bir özlemle parmak eklemlerine şefkatli bir öpücük kondurdu. "Onu yabancılaştırma yavrum. Ne benim ne de bir başkası için. Ailesinin tüm üyelerini kaybetmiş ve gömmüş biri olarak söylüyorum. Kan bir şey ifade eder ve bir kez gittiğinde özellikle değerlidir. İkinizin paylaştığı şey çok daha özel. O senin kardeşin, genç bayan. İyi ya da kötü, tüm kavgalar dahil. Aranızdaki bu öfke geçecek. Onunla geçmişin sağlam temellerini, benimle ikimizi de yok edecek bir geleceğe değişme. Sana verecek bir şeyim yok ama kardeşin iyi bir adam. Williamsburg'da seni bekleyen bir evi ve işi var. Sırtımdaki yırtık pırtık giysiler ve aşağıda uyuduğum hamaktan başka bir şeyim yok."

Ve bu sözleri söyledikten sonra gitmesine izin verdi ve uzaklaştı.

Adamın gidişini izlerken gözleri yaşlarla doldu ve boğuldu. Bir yanı peşinden koşması ve ona bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylemesi için yalvarıyordu. Williamsburg'daki Black Swan Inn'in cereyanlı tavan arasındaki odasında soğuk bir şilteden başka bir şeyle büyütülmemiştir. Şıklığa ya da daha iyi şeylere alışık değildi.

Yine de bir şeye "alışmak" onu sevdiği anlamına gelmiyordu. Bu şekilde yaşayabilse de, böyle yaşamak istemiyordu. Artık istemiyordu. Ve çocuklarını Paden ve kendisinin yetiştirildiği şekilde yetiştirmek istemediğinden de emindi.

Elden ele. Her kuruşun peşinde. Her paçavrayı saklamak. Bir gün daha dayanabilmek için dua ediyordu. Ve Paden'la bırakıldığı gibi ölmekten ve bebeklerini yetim bırakmaktan korkarak yaşamak.

Hayır, çocuklarının iyi bir hayatı olmasını istiyordu. Mutlu bir yuva ve tok karınlar. Kendisine ve babalarına bir şey olursa onlara göz kulak olabilecek biriyle. Onlara bol bol yiyecek ve gerçek bir giysi dolabı vermek istiyordu; kızlar için en az üç elbise, oğlanlar için de üç takım elbise. Yıpranmamış, dizleri ve dirsekleri yamalı olmayan düzgün giysiler. Eski battaniyelerden ya da bağışlanmış paçavralardan yapılmamış paltolar.

İki çift ayakkabı ve iki çift çorap. Biri günlük kullanım için pamuklu, diğeri kilise için ince ipek.

Bu onun hayaliydi.

Her şeyi çok net görüyordu. Yıllar süren acı sefalet ve açlıktan zihnine kazınmış ince ayrıntılarla. Alay ve taciz. Sahip olamadığı şeyler için acı çekmenin ve onsuz yapmanın.

Geminin forveti olarak Kalder bu hayat için ihtiyaç duyduğu parayı kazanamıyordu. Ve haklıydı, burası bir aile yetiştirmek için uygun bir yer değildi. Sürekli tehlike. Tahmin edilemez hava.

Ayaklarının altında sağlam bir zemin istiyordu ve o bir deniz yaratığıydı. Ondandır olduğu şeyden vazgeçmesini istemek haksızlık olurdu.

Bir denizkızı.

Yaşamak ve sağlıklı kalmak için suya ihtiyacı vardı. Türünün nefes almak için havaya ihtiyaç duyduğu gibi suya sahip olması gerekiyordu. Bu da onu meraklandırıyordu, ne tür çocuklar üreteceklerdi?

Kurbağa

yavruları

mı?

Minnows?

Onu ve halkını ne kadar az anladığını fark ettiğinde bu düşünce bile içini ürpertti.

Sen bir aptalsın, Cameron Jack. Bay Dupree ile hiçbir şey için umut yok.

"Cameron?"

Ağabeyinin sesi onu iliklerine kadar sarstı ve öfkesini daha da yüksek bir seviyeye çıkardı. "Başlama bile, Paden. Muhtemelen seni olduğun yerde yere sereceğim." Ona düşmanca bir bakış fırlattı. "Ya da daha kötüsü... paslı kaşığımla karnını deşerim. Bu yüzden seni uyarıyorum, şu anki hastalığının günah keçisi olarak seni kullanmak için ağzı sulanan içimdeki canavarı kışkırtma. Kaçsan iyi olur, ağabey... Hızlı kaç. Sıkı koş. Uzun koş."

* * *

"Prens Kalderan?"

Sallanan hamağında kıvrılmış yatarken derin uykusundan uyanan Kalder, kafasının içinde fısıldanan sesle donakaldı. İlk başta bunun bir rüya olduğunu düşündü. Ya da geminin gıcırtilarından kaynaklanan bir ses olduğunu.

Ta ki tekrar duyana kadar. Bu sefer daha yüksek sesle. Daha net.

O kadar uzun zamandır duymadığı geçmişten gelen bir ses ki, bunun hayal gücü olmadığını anlaması birkaç kalp atışını aldı. Ya da zihninin derinliklerinden gelen bir tuhaflık.

Gerçektir.

Yorganını bedeninden geriye atarken kalbi hızlandı ve kardeşinin hâlâ yanındaki ranzada uyuduğunu kontrol etti. Mürettebatın çoğu gibi. Gecenin ilk saatlerinde gemi dalgaların üzerinde sessizce sallanırken onlar da ranzalarında ve hamaklarında aynı şekilde uyuyorlardı. İçlerinden sadece birkaçı ayaktaydı. Bu saatte nöbetçi olduklarından, geminin dört bir yanına dağılmış, çeşitli işlerle uğraşıyor olurlardı.

Yine de bu dar alanın karanlığında yalnız olmadığını biliyordu. Varlık oradaydı ve talepkârdı.

Dudaklarını yalayan Kalder hamaktan kayarak çıktı ve güverteye çıkıp onu takip etmeye başladı... açıkçası onu iskele kış tarafına doğru neyin çektiğinden emin değildi. Sadece içinde inkâr edemeyeceği garip bir his vardı.

Kendisine gerçek olamayacağını söyleyip durduğu o varlığa doğru onu çeken bir varlık.

Bu olamaz.

Ahşap küpeşteye ulaşip tekneye çarpan karanlık sulara bakana kadar düşüncesi buydu. Orada, parlak ay ışığında onu en çok hayrete düşüren şeyi gördü. Bir daha asla görmeyi düşünmediği bir formun parıldayan ışıltısı sallanıyordu.

"Chthamalus?"

Gecenin mürekkepli dalgaları arasında zorlukla seçilebilen yaşlı deniz iblisi altın dişleriyle sırtıyordu. Soğuk, koyu deniz suyu mavisi rengiyle, türünü bilmeyenler için tuhaf bir görüntüydü. Yarı mürekkep balığı, yarı midye, yarı insansı olan Barnaklar, insanlığa karışmak için şekil değiştirebiliyordu. En azından geçici olarak. Eğer insanları "avlarsa" daha uzun süre. İnsan formunda olsalar bile türlerinden birini ayırt etmenin tek yolu, göz bebeklerine parlak bir şey yansıdığına parlayan gözlerindeki kutsal olmayan açık mavi ışıltıydı. Bunun dışında, mükemmel güzellikteydiler.

Ancak bu formda ...

Annelerinin bile bakmaya tahammül edemediği balık gibi iğrenç hortlaklar. Yine de Kalder daha önce hiç bu kadar güzel bir görüntü görmemişti - Cameron hariç.

Evet, Chthamalus Morro acıyan gözler için bir manzaraydı. Yüzü kurumuş bir balon balığının kafasının büzülmüş bir kafatasının üzerine gerilmiş haline benzese ve kulakları bir insandan çok bir denizyıldızıyla ortak olsa bile. Bunu kabul ederdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ağzı sürekli yüzünü buruşturan Chthamalus boynundaki solungaçlardan nefes aldı. "Yeniden doğduğunuzu ve hayata döndüğünüzü duydum. Benim yerim sizin yanınız, lordum. Bir zamanlar size söz verdiğim gibi. İşte size gerektiği ve ihtiyaç duyduğunuz şekilde hizmet etmek için buradayım."

Bu ciddi sadakat yemini onu olması gerekenden çok daha derinden etkilemişti. Bunca yüzyıl sonra bile izini sürmeyi eski dostuna bırakmıştı. "Yeminini kabul edemem, Tally. Seni babamın senden talep ettiği hizmetten azat ettim. Bunu biliyorsun." Chthamalus'un tüm türleri kraliyet ailelerinin muhafızları olarak esaret altında tutulmuştu. Bu, babasının onları fethettikten sonra kararlaştırdığı bir şeydi.

Ancak Kalder hiçbir zaman herhangi bir türü köle olarak tutmaya inanmamıştı.

Bunun bir önemi yoktu. Kalder'in doğumundan birkaç dakika sonra, Chthamalus onun koruyucusu ve öğretmeni olarak hizmet etmek için etkilenmişti. Deli bu görevi, şeytan tarafından ele geçirilmiş yaşlı bir ana tavuk gibi şevkle üstlenmişti. Yumurtadan çıkması için üzerine oturmuştu.

Bu yüzden ikisi de yıllarını bir çeşit özgürlük için ileri geri mücadele ederek geçirmişlerdi. Kalder'in kazandığı mücadelelerden çok kaybettiği mücadeleler.

"Ben de sizi özledim lordum. Wyñeria sensiz aynı değil. Gerçekten de çok sıkıcı. Baskıcı. Depresif. İğrenç, gerçekten."

Bu sözlerle alay etti. "Yüzyıllar önce bir uygarlık olarak çöktüğünü ve tüm insanları öldüğünü düşünürsek

Bunu hayal edin."

"Hayır, Majesteleri. Ölü değil... Saklı."

Kalder kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu doğru. Sen ve Prens Muerig öldürüldükten sonra Kral Varice krallığı örttü." Tally, Kalder'in bulunduğu yere daha yakın olabilmek için dalgaların arasından sıyrılıp geminin kenarına tırmandı. Perdeli elleriyle küpeştenin kenarlarını kavradı, böylece güvertenin etrafına bakabildi. Sonra, sanki kulaksız sudan başka bir şey tarafından duyulmaktan korkuyormuş gibi aşağıdaki sulara baktı.

Korkusuz bir yaratık için tuhaf hareketler.

"Hayatınıza bir bedel biçti, Majesteleri. Geri dönüp krallığı ondan alacağınızdan korkuyor."

Böylesine gülünç bir paranoya karşısında şaşkına dönen Kalder birkaç saniye boyunca iblise baktı. Sonunda cevap verme yeteneğini toplayabildiğinde, yankılanan bir "Ne?" oldu.

Başını salladı. "Yaşama döndüğünde perde açıldı. Kral bunu yapanın sen olduğuna inanıyor, böylece anavatanını istila edebilir ve tıpkı onun sana yaptığı gibi kendi iktidarını ele geçirebilirsin. Bunun için ordusunu topluyor. Onu geri almak için döndüğünden işte bu kadar emin."

Kalder'in kafası bu yeni bilgiyle allak bullak oldu. Dürüst olmak gerekirse, onu en çok hangi kısmın şok ettiğinden emin değildi. Kardeşinin onu avlamaları için köpekleri çağırmış olması mı, kardeşinin onu öldürmüş olması mı, yoksa hâlâ yaşıyor olmaları mı?

Her şey başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. "Tüm mantığını kaybetti mi?"

"İyi bir kısmı. Evet. Ne dediğimi duymadın mı?"

Alaycılığını anlamamak da Chthamalus'a kalmıştı. "Peki ya annem? O yaşıyor mu? O ne diyecek?"

"Kadın onu buna sürüklüyor. Çılgınlığını korkunç bir çılgınlıkla besliyor."

Bunu tahmin etmeliydin. "Bu harika." "Hayır, Majesteleri. Bu çok iğrenç."

Kalder, alaycılığın eski dostunun gözünden kaçmadığını hatırlayınca gözlerini devirdi.

"Hey, Kal? İyi misin?"

Adam güvertenin altından aniden yaklaşırken Kalder, Bart'ın derinden gelen sesiyle döndü.

Tally parmaklıkların altına inerek gözden kayboldu. "Dost mu düşman mı? Onu sizin için öldüreyim mi lordum?"

Kalder bunu düşünmek için bir an durdu. Bart huysuz bir piç olabilirdi ama bu gece bağırsaklarını gemiden temizlemeye hiç niyeti yoktu. "Dost düşman."

Tally şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu.

"Onu öldürmeyin." Bir Barnak'la uğraşırken bunları her zaman açıklığa kavuşturmak en iyisidir. Çoğunlukla öngörülemez olsalar da, herkesin güvenebileceği tek şey sadakatleriydi. Bir arkadaşın arkadaşı her zaman arkadaşdır.

Bir dostun düşmanı çabucak yok edildi.

Ve eğer biri Bart'ı öldürürse, Kalder bu ayrıcalığı istiyordu. Ona bu kadar uzun süre tahammül ettiği için bunu hak etmişti.

İç çekerek Bart'a doğru döndü. "Sadece ziyarete geldim."

Bart kaşlarını çatı. "Ne? Tuvalet mi? Lütfen bana teknenin kenarına işemediğini söyle. Kaptan bunu fark ederse felç geçirir."

Kalder eğilip Tally'ye elini uzatmadan önce alçak sesle homurdandı. "Görünüşe göre bir arkadaşım daha beklenmedik bir şekilde kıyıya vurmuş." Eski akıl hocasına bakma zahmetine girmeden, Bart'ın onu görebilmesi için onu kolayca ayağa kaldırdı. "Bartholomew Meers, Tally ile tanış."

Bart'ın gözlerindeki açlığı görene kadar içinden kötü bir his geçmedi.

Kahretsin! Lütfen bana onun yapmadığını söyle ...

Ama bundan korkması gerektiğini zaten biliyordu. Korkudan midesine kramplar girerken, döndüğünde Chthamalus'u ne Barnak ne de bir insan formunda buldu.

Hayır, bu nazik ve merhametli bir davranış olurdu.

Aksine, Tally güzel bir denizkızının derisini giyiyordu. Gece kadar uzun ve çıplak. Daha mı kötüydü?

Tally güverteden ayrılır ayrılmaz Cameron, şu anda Kalder'i yaralayan ve korkutan kâbusun aynısını gördüğünde Bart'ın arkasında kısa bir süre durdu.

O da kollarında çırılçıplak bir kadın tutuyor olmasıydı ve bu Cameron değildi.

8

Bir an için kafası karışan Cameron, Kalder'in yanındaki inanılmaz güzellikteki, tamamen çıplak kadını görünce büyük bir şok yaşadı. Uzun kıvrırcık kızıl saçları, şimdiye kadar oluşmuş en mükemmel vücudun etrafına sarılmıştı ve karşılaştırıldığında kendisini iğrenç hissetmesine neden oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, kıyaslanma riskine girmek ve bu kadar eksik bulunmaktansa bir deliğe girip ölmek istiyordu.

Evet, böyle bir kadınla rekabet etmesine imkân yoktu. Ya da herhangi bir kadınla. Afrodite bile bu kadın karşısında elmayı kaybederdi!

Özellikle de Kalder'in henüz kadından uzaklaşmamış olduğu gerçeği göz önüne alındığında.

Mahremiyeti ziyaret etmek için mükemmel bir zaman seçtim....

Kekeleyen Kalder, Bart'ın o anda üzerine eğildiği kadını işaret etti. "Düşündüğün gibi değil, kadın!"

Belli ki tam olarak düşündüğü şey buydu, yoksa şu anda uygunsuz davranışının ortasında yakalandığı için bu kadar tuhaf davranmazdı, söz konusu davranış her neyse ve eğer doğa tam o anda onu çağırmasaydı ve gecenin bu uğursuz saatinde buraya gelmeye cesaret etmeseydi, tüm bunların neleri gerektireceği konusunda oldukça iyi bir fikri vardı.

Herifin yakışıklı yüzünün her yerinde suçluluk duygusu vardı ve sinirli sinirli konuşup kekeliyordu! Lanet olsun ki tüm erkekler, gezinen erkek gözleri ve çıkıntılı vücut parçalarıyla gidip kendilerini bu şekilde anlatmak zorundaydı! İnançsız, sintine farelerinin her biri! Bunun için onu boğmak istedi!

Her iki horozlu tayfadan da tiksinen Cameron, zavallı küçük kızı soğuk denizden çıkardıklarında yapmaları gereken şeyi yaptı. Kendi paltosunu çıkardı ve titreyen kızın üzerine hızla sardı.

Çürümüş, alçak herifler! Günün sonunda hepsinin aynı olduğunu bilmeliydi! Bencil, şehvet düşkünü küçük piçler!

"Bana ne düşüneceğimi söylemeyin Bay Dupree. Son zamanlarda kardeşimin gemide olması ve tüm o çürümüşlükler yüzünden yeterince şey yaşadım." Neyse ki şu anda çıkıntı yapmayan vücuduna öfkeli bir bakış fırlattı. Kuşkusuz bunun tek nedeni yakalanmanın verdiği suçluluk duygusuydu. "Düşündüğüm şey şu ki, hepinizin

Kendinizden utanın, buradaki ufaklıktan faydalanın, ki bunu yapmalısınız, bu yüzden bunu düşünmeye hakkım var ve bana bunu yapmamamı söylemenize içerliyorum!"

İkisine de hırlayarak zavallı kadına sarıldı. "Gel canım. Seni diğerlerinin yanına götüreceğim, sana iyi ve uygun bir şekilde bakacağız ve ölümcül bir soğuğa yakalanmadan önce seni sıcak ve rahat bir yere götüreceğiz. Adamlar! Kendi çapkınlıklarından başka hiçbir şey umurlarında değilken seni doğum günü pantolonunun içinde donmaya terk ettiklerine inanamıyorum. Yazıklar olsun onlara! Umarım ikisi de bu yüzden üşütür!"

Kadını onlardan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırırken onları azarlamaya devam etti.

Yüksek sesle gülen Bart, Kalder'in sırtını sıvazladı. "Lanet olsun, denizkızı! Bu kızın bizimle geçirdiği ilk geceden beri böyle patladığını duymamıştım. Vahşi ve yünlü yollarımızla onun dilini bastırdığımızı sanıyordum. Onu tekrar bulmayı ve böyle komik bir şekilde çalıştırmayı sana bırakıyorum."

"Ah, kapa çeneni, Meers. Senin için havamda değilim. Ne şimdi ne de bu devam ederken. Bu korkunç bir düzeltme, gerçekten!"

Bart şaşkınlık içinde güverteye baktı. "Bu mu? Bu bahsettiğin şey de ne?"

Kalder arkalarından eliyle işaret etti. "Bu bir iblis, hem de bir general, kadınlar bölümünde uyumak için aşağıya inmiş."

Bart'ın yüzündeki tüm espri kayboldu. "İblis mi?" Karanlık bir niyetle Cameron'ın yoluna doğru ilerlemeye başladı.

Kalder durumu daha da kötüleştirdiğini fark edince kendine lanet okudu, çünkü adam ona yetişirse Chthamalus'u öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. Onu kolundan tuttu ve sıkıca yanına çekti. "Hayır, Bart. Hâlâ düşündüğün gibi değil, dostum! Sıkı dur, olur mu! Avast! Genelevdeki bir bakireden daha zıırırsın!"

Bu en azından durmasına ve kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ve sen de hiç bu kadar konuşkan değilsin. Ne oldu da

"Dilini böyle uçurmak için mi?"

Görünüşe göre, aptallık olarak bilinen şeytan. Hem de fazlasıyla.

Dürüst olmak gerekirse, bu karmaşayı çözmeye nereden başlayacağını bilmiyordu. Kurtuluşun ve tüm sağduyunun ötesinde budaklanmıştı. Hatta sıra dışı bir mantığın bile. Tüm bunları ayıklamaya başlamaya çalışırken bile başı ağrıyordu.

Bu da Bart'ın arkasından ters ters bakarak açıklamasını beklemesine neden oldu.

Bart'ı serbest bırakırken içini çekti ve elini saçlarının arasında gezdirdi. Açıklamaya hemen başlayabilirdi ama bu hiçbirisi için iyi gitmeyecekti. "Tally benim eski bir arkadaşım.... eskiden beri."

"Bana hiçbir şey anlatmıyor, dostum. Özellikle de eski hayatındaki itibarın göz önüne alındığında. Aksine, bu canavara hiç güvenmememiz gerektiğini söylüyor."

Sanki bunu bilmiyormuş gibi. Kalder yüzünü buruşturdu, bu gerçek yüzünden Bart'tan daha da nefret ediyor ve bu kadar zorlandığı için kendine kızıyordu. Sonra tekrar başladı. "Evet. Ama o benim akıl hocamdı."

"Neyin? Aptallığın mı?" Bart yüzünü buruşturdu. "Sen salak mısın, dostum? Az önce o kadının bütünlüğünü gördüm. O ağaçtan sarkan hiçbir erkek parçası yoktu. Güven bana. Kadının bolca görünen ve arzulanan alt bölgelerinde böyle sarkan meyveleri fark ederdim."

Evet, ama ...

Kalder tanıklık etmek için elini kaldırdı. "Ve çürümüş ruhum üzerine yemin ederim ki onu bir erkek olarak da gördüm, az önce bir kadın olduğu kadar eminim. Bu onların kim ve ne olduklarının bir parçası. Her iki cinsiyettendirler ve ikisi de değildirler."

Bu Bart'ın yüz ifadesine ya da Kalder'in içindeki o bakışı iki yumruğuyla yüzünden silme isteğine hiç yardımcı olmadı.

"Beni tamamen kaybettin, evlat."

İçindeki adamı dövme dürtüsünü bastıran Kalder dişlerini sıktı ve durumu daha iyi açıklamaya çalıştı. "Biliyorum.

Türlerinin bir özelliğidir bu. Ne erkek ne de dişidirler. Hem ikisi hem de hiçbirisi olarak işlev görürler. Savaşta oldukları gibi zamanlarda, her iki cinsiyetin de cinsel organlarına sahip değillerdir. Onlar sadece savaş asalaklarıdır. Ve sonra başkalarının yanındayken, ruh hallerine ve ortama bağlı olarak ne olmak istediklerini seçerler. İnanın bana, çocukken benim için en kafa karıştırıcı şey buydu... ta ki onlara ve cinslerine alışana kadar. Babam onları birincil keşif gücü olarak kullanmanın çok komik olduğunu düşünürdü. Aslında düşünürseniz çok zekiceydi. Çünkü özgürce hareket edebiliyor ve insanlar kim ve ne oldukları hakkında hiçbir şey bilmedikleri için istedikleri zaman şekil değiştirebiliyorlardı. Bizim gibi denizden gelmediğiniz sürece, onların türlerini daha önce hiç duymadınız ve bu yüzden yetenekleri ya da tuhaf yöntemleri hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Peki onlar ne?" "Barnak iblisleri."

Kalder'e bön bön baktı. "Bu bir Barnak mı?"

Şimdi afallama sırası ondaydı. "Onları duydun mu?"

"Elbette. Ben bir Simeon Büyücüsüyüm. Sadece daha önce hiç görmedim."

"Bekle, bekle, bekle. Onları nereden biliyorsun?"

"Simeon Büyücüsü," diye yavaşça tekrarladı Bart, sanki Kalder onu suçladığı kadar aptalmış ve Bart'ın yeteneklerini ifade eden bu terimden bahsedildiğinde Kalder'ın Bart'ın Tally'nin türü hakkındaki duyulmamış bilgisini anında anlaması gerekiyormuş gibi. "Bunun neresini anlamıyorsun?"

"Çoğunlukla hepsi. Daha önce onları tanıyan bir kara yürüyüşçüsüyle hiç karşılaşmadım. En azından savaşta onlara karşı savaşmamış ve bunun için yetersiz kalmamış olanlarla."

Bart ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Kardeşlerimle benim dünyadan gizli tutulmamızın ve Bane'in beni ve Will'i mürettebatının bir parçası olarak bu gemiye getirmesinin ve bizi emir subayı yapmasının bir nedeni var."

Kalder, üzgün mizaçları göz önüne alındığında nedenini hâlâ merak ediyordu ama Bart'ın cevap vermeyeceğini deneyimlerinden biliyordu. Will de öyle. Onlar da kendi türleriyle ilgili olarak onun kadar gizemli ve mahremdi. İkisi de lanet olası piçler.

Ama şu anda bu ne burada ne de oradaydı. Kendi sırlarına hoş geldiler.

Söz konusu olan çok daha acil bir mesele vardı. "Her neyse, Bay Meers," diye hatırlattı Bart'a en alaycı tonuyla, "bu aydınlatıcı tartışmanın asıl konusu, söz konusu iblisin genç kızla birlikte diğerlerinin yanına gitmesi ve kimsenin bundan haberdar olmaması."

"Onlara zarar veriyor mu?"

Bunun "zarar" için kullanılan tanıma bağlı olduğunu düşünüyordu.

"Konuşsana be adam!" Bart tersledi. "Mürettebatımıza zarar vermek niyetinde mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Düşünmüyor musun, yoksa bilmiyor musun?"

Kalder tam bir hayal kırıklığı içinde omuz silkti. Dürüst olmak gerekirse, Chthamalus'un o küçük mürekkep balığı zihninde ne planladığını bilmiyordu. Chthamalus'un doğrudan bir tehdit olduğunu düşünmese de, iblisin neden burada olduğundan ve onu korumaya çalıştığından hala tam olarak emin değildi. "Sorgulamamı bitirip neler olduğunu öğrenmeden sözümüzü kestir. Başka biri tarafından buraya casusluk yapması için mi gönderildi, yoksa ne için?"

Bart homurdanarak onu kolundan tuttu ve peşlerinden gitti.

Normalde Kalder, kendisine bu şekilde el kaldırmaya cüret ettiği için o piçin canına okurdu ama merakı şu anda buna çok fazla itiraz edemeyeceği kadar büyüktü. Özellikle de içinde kötü, çok kötü bir his varken.

Dahası, sanki bir şey ya da biri onu izliyormuş gibi hissetti. Bu his derisinin üzerinde canlı bir varlık gibi geziniyordu,

nefes alan bir yaratık.

Cesareti kırılmış bir halde duraksadı ve etrafına bakındı, yarı yarıya havanın kendisini gözetlediğini düşünüyordu.

Bu biraz alışılmışın dışında olsa da, özellikle de Chthamalus buradayken, ağabeyinin yeteneklerinin üzerine hiçbir şey koymazdı. Varice her zaman bu şekilde hain bir piç olmuştu.

Diğer tüm kardeşlerinin toplamından daha kötü.

Kalder'in kesin olarak bildiği tek şey bir şeylerin ters gittiği idi ve Chthamalus'un burada olması bunun sadece başlangıcıydı. Okyanusta kesinlikle çürümüş bir şeyler vardı ve bu sadece sintine suyu.... ölü balıklar değildi.

Ya da Bart'ın kokan ayakkabıları.

* * *

Cameron yeni arkadaşının elini rahatlatıcı bir şekilde okşayarak onu kabine götürdü ve kapıyı kapattı. Sancha ranzasında uyuyordu ve uzun beyaz saçları yastığının üzerine dökülmüştü.

Belle ilk kez onun yanındaki ranzada dinleniyor, usulca horluyordu. Valynda bile uyuyordu ve o nadiren dinlenirdi. Yalnızca Janice uyanıktı ve o da Karanlık Avcıları'nın sakini olarak mum ışığında kitap okuyordu.

Başını kitabından kaldırıp Cameron'a tuhaf bir şekilde kaşlarını çatarak baktı. "Ne oluyor?" Sırılsıklam olmuş, titreyen misafirlerine kaşlarını çatarak bakarken koyu renk gözlerinde ağır bir şüphe vardı.

Cameron, Janice'in onu daha iyi görebilmesi için kızı ışığa doğru çekti, sonra Janice'in Karanlık Avcısı görüşünün odaklanmak için herhangi bir ışığa ihtiyacı olmadığından neden rahatsız olduğunu merak etti. Aslında ışık olmadan daha iyi görüyordu ama kadın Cameron'ın tanıdığı çoğu insandan daha insani davrandığı için bunu unutmak kolaydı, muhtemelen Janice'in gerçekten ihtiyacı olmadığı halde okumak için mum ışığını kullanmasının nedeni de buydu. Bu onun yararından çok onların yararınaydı.

Janice'in hâlâ insan olduğu ve aralarında yaşıyan ruhsuz bir Karanlık Avcısı iblis avcısı olmadığı görüntüsü.

Gemideki Ölü Adamların aksine, Kara Avcılar Thorn'a ya da Kaptan Bane'e hesap vermezlerdi. Onlar, kendilerini ve sevdiklerini haksız yere öldürerek ihanet eden kişiye karşı tek bir İntikam Eylemi için ruhlarını Yunan tanrıçası Artemis'e satan iyi eğitimli savaşçılardı. Anlaşmalarını yerine getirmeleri için kendilerine tek bir gün verildikten sonra, Artemis'in ölümsüz ordusunda insan ruhlarını avlayarak beslenen Daimonlara karşı savaşmak ve Thorn ve Ölü Adamları gibi diğerlerine yardım etmek için sonsuza kadar askere alındılar.

Janice, bir grup Daimon'un onu güneşin yakıcı ışınları altında ölmesini umarak açık bir sandalla denize bırakmasının ardından mürettebatlarına gelmişti - bir Karanlık Avcısı için olduğu kadar onların özel iblis türü için de ölümcül bir şey. Neyse ki onu önce Ölü Adamlar görmüş ve ne olduğunu anlamış, böylece hayatını kurtarmış ve ona rengarenk denizci gruplarının bir parçası olarak yeni bir görev vermişlerdi.

Onun dostluğuna ve bir gündüz yaratığının normal saatlerini yaşamasını engelleyen gece Karanlık Avcısı yöntemlerine minnettar olan Cameron, son misafirlerini Janice'e takdim etti. "Bart ve Kalder'ın onu güvertede köşeye sıkıştırdıklarına ve ufaklığa yardım etmediklerine inanabiliyor musun? Aksine, onun soyunmuş haline aval aval bakıyorlardı?"

Janice onun bariz öfkesine güldü. "Elbette öyleydiler. O çıplak."

Cameron onların iğrenç ve skandal davranışları karşısında kendinden geçerken neden o bu kadar eğleniyordu? "Dehşete düşmedin mi?"

"Kıvrımlarının oldukça etkileyici oranları göz önüne alındığında, olmasalardı sadece şok olurdum." Cameron'a göz kırptı. "Ya da onun bir iblis olduğu gerçeğine, aşkım."

Cameron bu sözler karşısında donakaldı. "Pardon?"

Janice onun şaşkın ifadesine güldü. "O bir iblis, aşkım," diye tekrarladı. "Eminim bunu biliyordur. Değil mi?"

Um ... hayır. Hiçbir fikri yoktu.

Kendisine masumca göz kırpan "kıza" dönüp bakarken midesi ayaklarına doğru düştü. "Sen bir iblis misin?"

"Bunu bana karşı kullanmayacaksın, değil mi? Senden hoşlanıyorum. Çok hoş görünüyorsun... ve tatlı. Tatlı mısın?" Cameron'a masumca göz kırptı.

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Tatlı mı? "Tatlı yemek" gibi mi?

Bu doğal bir varsayım olurdu, özellikle de onun etinden bir ısırık almak istemeyen bir iblisle uğraşırken!

Cameron gıcırdayarak ıslak iblisin yanından uzaklaştı ve dövüşmeye hazırlandı.

Yine de tüm bunlara rağmen Cameron'ın saçları siyah kaldı ve insan bedeninde kaldı. Bu durum kafasını daha da karıştırdı çünkü normalde bu tür yaratıkların yanında böyle bir şey olmazdı. Özellikle de kendisine ya da bir başkasına zarar vermek istiyorlarsa.

"Nesin sen?"

Iblis omuz silkti. "Çıplak ve ıslak. Biraz üşüdüm ve giderek daha da üşüyorum. Benimle ilgileneceğini söylemiştin? Biraz bal likörü var mı? İçki olarak bal likörünü severim. Böyle üşüdüğümde genellikle beni ısıtır."

Garip bir çekiciliğe sahip bu yaratık karşısında şaşkınlığa uğrayan Cameron, misafirleri karşısında aynı derecede şaşkın görünen Janice'e bakakaldı. Yaratık bir bebek kadar kurnaz görünüyordu. Yani ya zararsızdı ...

Ya da doğmuş en hain yaratık.

Onların gözünde nasıl ikiye bölünmüş göründüklerinin bir örneği buysa, erkeklerin kadınlardan korkmasına şaşmamalı. Sonunda ağabeyinin, onun en aykırı ruh hallerinden birindeyken kendisiyle her muhatap olduğunda nasıl hissettiğini anlamıştı. Gerçekten de oldukça kafa karıştırıcıydı.

Birden kapı çalındı. "Bayan Jack? Orada mısınız?"

Kalder'in derin ve yankılanan sesini duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Kapıyı açıp onun ve Bart'ın küçük, sıkışık alanlarına girmelerine izin vermeye gitti. Ama o anki dehşetine göre, girişleri ne kadar sessiz olursa olsun, uyuyan arkadaşlarını da rahatsız etti. Valynda, o uğursuz saatte nispeten kibar bir ruh haliyle uyanmış olsa da, aynı şey Belle için söylenemezdi.

Uyurken rahatsız edilmekten nefret ederdi.

Ve Sancha düpedüz düşmanca ve savaşa hazır bir şekilde uyandı. "Bu da ne böyle dostlar? Gemi yanıyor olsa iyi olur ve iblisler kapıda olsa iyi olur! Yoksa taşaklarınız yumruklarımın arasında kalacak!" Gözlerinde öfke ve dudaklarında cehennem gazabıyla önce Bart'a, sonra Kalder'e baktı.

Sırıtarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu ifadenin yarısı doğru olabilir."

Sancha ranzasında doğrulurken hiddetle homurdandı. "Gemi yanıyor mu yoksa ikinizin de testislerini almak üzere miyim?"

"İblis kapıda." Kalder küçük kulübeyi geçerek söz konusu iblisi kolundan yakaladı. "Neden, Chthamalus? Sadece neden?"

"Neden, lordum?"

Sinirli bir hırıltı çıkardı. "Neden şimdi bir kadın olmayı seçtin?"

"İnsanları korkutmamak için. Her zaman söylediğin şey buydu, değil mi? Doğrudan emir almadan kimseyi öldürmeyin. Ve emir verilse bile silahlı olmalılar ve en azından dört buçuk fitten uzun olmalılar, yoksa gitmelerine izin vermek zorundayız... senin namby- pamby emirlerine göre."

Bart güldü.

Kalder onu sinirli bir yüz ifadesiyle süzdü. "Sen gülüyorsun ama onun türü bir keresinde bütün bir çocuk kreşini yemişti."

"Güldüğüm şey bu değil. Benim güldüğüm şey, onun senin bir pısırik olduğunu düşünmesi."

Cameron bu düşünce karşısında gülmemek için kendini zor tuttu. Bart haklıydı. Kalder, bu kelimeleri tanımlamak için kullanacağı en son kişiydi, çünkü çoğu gün biraz huysuzdu ve kavgaya herkesten daha çabuk karışırdı.

"Her halükarda," dedi Kalder, iblisin yanına dönerek, "bence en iyisi-"

Bir şey gemiye sertçe çarptı ve onları döndürdü. Çarpma o kadar ani olmuştu ki Kalder, Bart, Cameron ve Chthamalus yere yığıldı. Janice ranzasında kalmayı zar zor başarırken Sancha kendi ranzasından düştü ve Bane'in bile renginden etkileneceği kadar iğrenç bir küfür savurdu. Belle Valynda'nın yatağına fırlatıldı ve sonra ikisi birden yere yığıldılar.

Bu kez Cameron'ın vücudu dışarıda her ne varsa ona tepki verdi. Kanatları sırtından fırladı ve açıldı. Soluk ışıktan yanardöner bir şekilde nefes alıyor gibi görünüyorlardı. Kendini ayağa kaldırarak yavaşça arkasına döndü, tehdidi arıyordu ve yarı yarıya söz konusu tehdidin geminin tahtalarından onlara doğru gelmesini bekliyordu. Ne de olsa böyle bir şey ilk kez başlarına gelmiyordu.

Gerçekten de, kapı düştüğünden beri bu tür tehditler onlar için oldukça yaygın hale gelmişti.

Ama belirgin bir şey yoktu.

Gemi, o beklenmedik saldırıdan bile daha korkutucu bir ürküntüyle sessizleşti ve kendini düzeltti.

Yine de burada bir şey vardı. Gölgelerin ve havanın içinde sürünüyordu. Varlığının her bir parçası açıklamaya meydan okuyan sinsi bir ürperti hissetti. Omurgasına sıçradı ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Sessizlik sağır ediciydi. Listesiz. Dolaşıyor.

Fısıldayarak.

Gemiye her ne geldiyse onları arıyordu.... Sürünerek ve arayarak.

Kalder başını kaldırdı ve çok uzun zamandır hissetmediği bir varlığı hissedince gerildi.

Hayır... olamaz.

Onlar gönderildi. Bu diyarda hiçbirini bırakılmamalı.

Rüya görüyorsun. Bir şeyler hayal ediyorsun.

Önce Cameron'ın, sonra da Bart'ın dikkatli bakışlarıyla karşılaştı. "Onları burada tut." Dikkatini eski dostuna çevirdi. "Tally... onları hayatın pahasına koru." Varsayımında haklı olup olmadığını görmek için gidip kontrol etmesi gerekiyordu. İçgüdülerinin yalan söyleyip söylemediğini görmek için.

Onlar kendilerini düzeltirken Kalder kapıyı kırarak açtı ve güverteye koştu; orada kendisine işkence eden önseziler konusunda yanılmış olması için dua etti. Ama her adımda cehennemin donduğundan ve kâbusunun gerçek olduğundan daha da emin oluyordu.

Bok...

Dışarıdaki asit ve sülfür kokusu çok açıktı. Boğazında asılı kaldı ve dilini yaktı.

Geminin etrafındaki deniz kaynıyor gibiydi. Bu, kardeşinin bir zamanlar babası için eski donanmalara karşı yönettiği özel bir saldırı türüydü. Düşmanlarının asla kurtulamadığı bir saldırı.

Yapamadılar.

Birdenbire Mara güvertede yanında bir hayalet gibi belirdi. "Bunlar da ne Bay Dupree? Neden onlardan kaçamıyorum?"

Çünkü o yaratıklar rüzgârdan ya da yelkenlerden beslenmiyorlardı. Korkuttukları mürettebatın duygularıyla hareket ediyorlardı.

Korku, dehşet, hatta öfke gibi olumsuz duygular onları daha da güçlendirdi. Daha hızlı.

Yenilmez.

"Kısacası leydim, tam bir yıkım."

Babasının onlara "Dehşet Suları" adını vermesinin bir nedeni vardı. Nasıl işledikleri ve onları çalıştıran şey buydu.

Onları ölümcül yapan şey.

Ve Şimdi, o Dehşet Suları süzölmeye ve gövdelerine karşı daha sert dans etmeye başladı. Daha yükeŐe. Ritmik, hipnotize edici bir vuruş. Onları kafasının içinde ikinci bir kalp atışı gibi duyabiliyordu ve kendi kalp atışları da buna uyum sağlıyordu. Daha yüksek ve daha talepkâr. Gemiye daha ısrarlı bir Şekilde çarparak Mara'nın katılaŐmasına ve güvertede onun yanında tökezlemesine neden oldular.

Devyl, düşmeden önce onu kollarıyla yakalamak için havada cisimlendi. Kalder'e, kiminle ve neyle karşı karşıya olduklarını tam olarak bildiğini ve bu tehditten Kalder kadar heyecan duymadığını belirten öfkeli bir bakış fırlattı.

"Bay Ölüm!" diye bağırdı. "Büyücöleri hazırlayın! Strixa, eğer açsan, kızım, açık büfeni durdurmayacağım."

Mutlu bir çığlık duyuldu ve hemen ardından bu yeni tehdide saldırabilmek için uçmaya başlayan siyah bir baykuş Őeklindeki su cadılarının bulanık görüntüsü geldi. Bane onun engellenmeden beslenmesine pek sık izin vermezdi.

Ve Kalder her geçen saniye tehdidin daha da ölümcöl hale geldiğini hissediyordu.

Bu, saldırıya uğradıkları diğer tüm zamanlardan farklıydı. Dehşet Suları daha önce hiç olmadıkları kadar güçlüydü. Bu gece bir Şey onları nadir görölen bir forma sokmuŐ ve babasının hükümdarlığının zirvesinde olduklarından bile daha güçlü hale getirmişti.

Böyle bir dönüşöme ne sebep olabilirdi... hiçbir fikri yoktu. Annesi onu öldürdüğünde halkı yok olmanın eŐiğine gelmişti. Sayıları gibi güçleri de yüzyıllar boyunca azalmalı ve zayıflamalıydı, artmamalıydı. Ve kesinlikle bu büyüklükte bir Şeye dönüşmemeliydi.

Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Gözlerini kapatan Kalder güçlerini topladı ve aether'daki sesleri dinleyerek bir tür mantıklı açıklama aradı.

Ancak kulaklarını sadece acı dolu çığlıklar dolduruyordu. İşkence gören milyonlarca ruhun sesleri...

Sonra bir anda neler olduğunu anladı.

Ve neden.

"Salla onu!" diye bağırdı. "Rüzgâra karşı ateş!"

Bane bu beklenmedik ve řok edici emir karşısında kařlarını çattı. Kalder emirlerin Bane'in savunduėu her řeye ters dűřtűėűnű biliyordu ve normalde o da öyle dűřűnűyordu. "Geri ekilmemizi mi istiyorsun? Delirdin mi sen?"

Suyu iřaret etti. "Bu dalgaların altında yűkselen Malachai. Onlara bu kadar gű veren ve bu řekilde kabarmalarının nedeni bu. Onunla savařamayız."

Sadece bir aptal o ktű niyetli canavar bu haldeyken bunu dener. Gűlű.

Hayatında ilk kez Bane'in gözlerinde tereddűt grdű. Korkaklıktan deėil.

Saygı. Malachai yařayan diėer yaratıklara ya da ibislere benzemiyordu. O kendi bařına bir gűtű ve zamanın kendisi boyunca, daha önce doėmuř olan tűm Malachai'lerin bilgi ve gűlerini tařıyordu. Her nesil daha da lűmcűl oluyordu.

Daha yıkıcı.

Hiçbiri tutsaklıėı yűzűnden delirdiėini iddia ettikleri kiřiden daha gűlű, intikamcı ve nefret dolu deėildi.

Adarian Malachai.

Karanlık tanrılar tarafından yaratılmıřtı, böylece onları zgűr bırakabilecek ve sonunda tűm dűnyaya hűkmedip dűřmanlarını alt edebileceklerdi. Ancak Adarian hiç kimsenin uřaėı olmayı kabul etmemiřti. Onu yetiřtiren kadim tanrıların bile.

şimdi Adarian kan istiyordu.

Herkesin.

Ve özellikle de onu yönetmeye ve kullanmaya çalışan tanrılar. Ondan beslenenler ve kendi bencil amaçları için onu zayıflatanlar.

Adarian yüzyıllardır çıkış yolunu bulmak için elinden geleni yapıyordu; kendisini tutsak edenlerden kaçmak ve canavara verdikleri cezalar yüzünden onlara gazap yağdırmak için.

Bu küstah, doymak bilmez öfke ve açlık, sonunda Malachai'yi insan dünyasından esir tutan Maystresse Kapılarının bükülmesine ve kırılmasına neden olmuştu.

İnsanoğlu tarihi kaydetmeye başlamadan çok önce, kadim tanrılar iğrenç ve acımasız bir savaş vermişlerdi.

O günlerde Malakay tek bir iblis değil, birçok iblisti ve ordusuyla birlikte Kimmerler ya da Mavromino -tanrılarının en karanlığı- için savaşmıştı. Dünyayı yakıp yıkmak isteyenler. Burayı tam bir vahşetle yönettikleri, zayıf ve iyi kalpli olarak gördükleri kardeşler üzerinde üstünlük kurdukları uğursuz bir korku ve acı yeri haline getirmek için. Dokuz Dünya'nın paylaşılması ve korunması gerektiğini düşünenler.

Bu koruma Kalder'in de kabul ettiği bir şeydi. En kötü zamanlarında bile kimsenin özgürlüğüne müdahale edecek biri olmamıştı. Herhangi bir sebepten ötürü değil. Kardeşlerinden en çok ayrıldığı nokta da buydu.

Ve bu Cameron ve Paden Jack ile paylaştığı bir şeydi. Onlar bir zamanlar zayıf türleri karanlık kardeşlerine karşı korumuş olan Kalosum ordusu Sephirii'nin kalıntılarıydı. Büyülü olan ve olmayan tüm topraklarda denge ve ışık isteyenler. Dünyaların paylaşılabilceğine ve paylaşılması gerektiğine, nefret ve hoşgörüsüzlüğün sonsuza dek onlardan kovulması gerektiğine inanan barış ve refah tanrıları.

Birbirleriyle anlaşılamayan ya da ortak bir zemin bulamayan bu iki büyük ordu, birbirlerini alt etmek için neredeyse herkesi ve her şeyi yok etmişti.

Uğruna savaşmışları tanrılar da dahil.

Yüzyıllar boyunca, savaşları dünyaları parçalamış ve sayısız hayatı yok etmişti. Tam bir yıkıma yol açtı.

Ve ancak karşılıklı büyük bir ihanet eylemi, baskın orduların iki ana liderinin öldürülmesine ve son Malachai'nin hepsini yaratan altı Kaynak tanrı tarafından lanetlenip köleleştirilmesine neden olduktan sonra sona ermişti.

Türünün son örneği olmak.

Sonsuza dek yalnız. Arkadaşsız. Ailesi yok. Her zaman ihanete uğramış ve yoksun. Kimseye güvenemez.

Kendisi bile.

Mutluluktan ya da herhangi bir dostluktan yoksun, soğuk ve acımasız bir yaşamın sonsuz döngüsüne mahkum edilmişti ve bu yaşam, nihayetinde kendi oğlu reşit olup da onun yerini almak ve terör saltanatını yeniden başlatmak için onu acımasızca katlettiğinde sona erecekti.

Bu onun mirasıydı.

Nefret. Cinayet. Acı.

Şiddet uygulamak ve şiddetle ölmek için şiddet içinde yaratılmıştır.

İçin Hayır diğer Sebep daha ve tanrılar
vardı Kahretsin, Çünkü ilk doğan Malachai,
kendi Sephirii savaşçısına aşık olma cüretini gösteren yıkım
kraliçelerinden doğmak gibi büyük bir talihsizliğe sahipti.

Sefalet kimseye acımaz. Bir insanın hayatına ya da başarılarına bakmadan yemeklerini servis eder.

Şimdi, bu son Malachai savaş lordu esaret zincirlerinden kurtulmanın ve onu sürdürdükleri cehennemden kaçmanın bir yolunu bulmuştu ve Adarian özgürlük için şansını deniyordu. Dahası, kandırılarak babası yapıldığı bir çocukla kendisini devirmeye yönelik son girişimlerine çok öfkeliydi.

Ve sonuç bu oldu. Kapılar açıldı ve babasının doğurduğu çocuğun kurban edilmesiyle başlayarak dünyayı kendi malı olarak geri almak için geliyordu.

İntikam benimdir....

Ne yaptığınıza dikkat edin, çünkü atılan her adıma karşılık gelen bir aşırı tepki vardır. Birini kovmak kolaydı.

Korktuğun şeytan. Ama gerçek canavar senin gördüğün değildi...

Bilinmeyen şeytandı. Çünkü sonra gelen canavar, ilk attığınız canavardan çok daha kötüydü. Ve en çok korkulması gereken, siz tanıdığınızı sandığınız canavarla savaşırken dikkatiniz dağılmışken sessizce ortaya çıkandı.

O görünmeyen canavardan korkun. İçindeki zifiri karanlıktan sızan canavardan. Ölümcül bir isabetle saldırana kadar duyulmayan ve bilinmeyen.

Kalder'in zihni babasının kehanet niteliğindeki sözlerini hatırlayınca dönmeye başladı.

Benim için geliyorlar, evlat. Ve bir gün senin için de gelecekler... Boğazına ve öküzlerine dikkat et. Çünkü en zayıf olduğun yerden ve en az dikkat ettiğin şeyden vuracaklar.

Ve hâlâ azgın sular yükseliyor, öfkeleriyle kaynıyor, Deniz Cadısı'nı devirmek ve hepsini boğmak istiyorlardı. İlkel bir ritimle yanlara vuruyor, gemideki herkesin hayatını talep ediyorlardı.

Tekrar ve tekrar.

Savaş artık gelmiyordu. Gelmişti ve burası da sıfır noktasıydı.

Gemi parçalanmaya başladığında Mara haykırdı. Ayaklarının altındaki tahtalar yerinden oynuyordu.

"Kendinizi gemiden ayırın! Onlar sizi yok etmeden önce geri çekilin!"

Devy'l'in, karısının sinir uçlarını geminin yapısından ayırması için verdiği emirleri, onu parçalara ayırmadan önce zar zor duydu. Kalder'in tek yapabildiği, aşağıdaki karanlık derinliklerden kendilerine doğru gelmekte olan şeye inanamayarak bakmaktı. Geçmişten gelen ve artık yok olduğunu sandığı bir saldırının şokuyla felç olmuş, ihanetin serbest bıraktığı bir canavarın gazabına uğramıştı. Bunlar artık var olmaması gereken yaratıklardı. Babasının hükümdarlığından sonra yasaklanmış olmaları gerekiyordu.

Dehşet Suları artık yok.

Kalder hepsini toplayıp yok etmişti. Babasının aksine, onları ordusunun bir parçası olarak istememişti. Yine de buradaydılar. İnkâr edilemeyecek yenilmez bir kabus hayaleti gibi geri dönmüşlerdi. Nasıl olmuştu da yeniden ortaya çıkmışlardı?

bunca yüzyıldan sonra?

Nefret asla bitmez. Korku
her zaman devam eder.

Dehşet ortaya çıkacak. Sizi bulamayacağı bir yere saklanamazsınız.

Bu kadar sinsi bir düşmanın asla gerçekten yenilemeyeceğini bilmeliydi. Sadece bir süreliğine uzak tutulabilir.

"Gemi parçalanıyor!" Bu çığlık mürettebattan hep bir ağızdan yükseldi.

"Sandalları bırakın! Gemiye terk edin!"

Hiçbir faydası olmazdı. Dalgaların kabarması küçük filikaları bir anda devirecek ve hepsini okyanusun dibine sürükleyecekti; burada onları kapana kısıracak olan akıntılara karşı hiçbir şansları olmayacaktı. Yine bu yüzden babası tüm hükümdarlığı boyunca yenilmemişti. Neden hiçbir ordu ya da donanma onların halkına dokunamamıştı.

Myrcialılar iç çekişmelerle kendilerini yok edene kadar değil.

Etrafında başka emirler de vardı ama Kalder onları zar zor duyuyordu. Çünkü Ölü Adamlar'ın ne yaptığını biliyordu. Denizin bu kadar açığında onlara yardım edecek kimse yoktu. Yalnızdılar. Eğer gemi batarsa, yiyecek ya da barınak olmadan mahsur kalacaklardı. Ve Ölü Adamlar ölemezken, ölümden daha kötü pek çok şey vardı.

Cehennemde birden fazla kez işkence görmüş biri olarak buna tanıklık edebilirdi.

Onları burada acı çekmeye
bırakamam. Denizde
kaybolmak için...

O annesi gibi değildi. Başkalarının acı ve ıstıraplarıyla övünmezdi. Düşmanlarınıninkiyile bile. Asla

Gerçek ve hakiki ailesi olarak gördüğü kişilere ne olacağını düşündü.

"Chthamalus!" Kalder, Dehşet Suları'nın daha da yükselmesini ve geminin yanlarına daha da sert bir şekilde çarpmasını, gövdeden daha fazla kalasın sıyrılmasını ve onları aşağıdaki denize göndermesini izledi.

İblis savaşçı formuyla onun yanında belirdi. "Lordum?"

"Wyñeria'ya geri dönmek için bir portal açabilir misin?"

Bunu düşününce gerçekten de yeşile döndü. "Neden? Oradan yeni geldim.... Oraya gitmek istemezsin. Güven bana. Bir zamanlar bildiğin ev değil orası."

"Başka seçeneğimiz yok." Mürettebatın bu kadar uzakta kuru bir kara parçasına sahip olabileceği tek yer burasıydı.

Gözleri daha da irileşti. "Prensım..."

Gövdenin daha fazla kısmı kırılıp serbest kaldıkça gemi vınladı ve yalpaladı. Yukarıdaki karanlık gökyüzünde şimşekler çaktı. Uluyan çığlıklar etraflarında yankılandı.

Ve bu sadece mürettebattı.

Fazla zamanları kalmamıştı. Bir saniye sonra işleri bitecekti.

Kalder kendini küpeşteye dayadı ve savrulan gemiye sıkıca tutundu. Direklerden biri kurtulup genişçe sallanınca eğildi ve başını kıl payı kaçırdı. "Kaçmayacağım, Tally. Bunu yapmak içimde yok. Asla. Kardeşlerimin beni istediğini söylüyorsun. İyi o zaman. Onlarla savaşacağım ve eğer kendi mezarımı kazmak zorunda kalırsam, gitmeden önce küreği kışlarına sokacağımdan emin olacağım. Şimdi şu geçidi aç ve Muerig'in bizimle birlikte geçtiğinden emin ol."

Mara ve mürettebatın güvende olduğunu görmek için çabalarken Devyl, Kalder'ın yanındaki Chthamalus'u gördü. Yüzündeki öfkeyle parlayan ifade, daha küçük bir adamı dehşete düşürebilirdi. Ama belirtildiği gibi, Kalder kimseden çekinmezdi.

Devyl Bane bile. "Bunun burada ne işi var?"

Devyl'in Tally'nin cinsine aşına olması onu kaptanının öfkesinden daha çok şaşırtmıştı. "Türünü biliyor musun?"

Kaptan ona alaycı bir bakış attı. "Evet. Çok sayıda solungaçlarını kopardım."

Chthamalus böyle bir şekilde sakatlanacağı düşüncesiyle ciyaklayarak geri çekildi.

Onun zarar görmesini istemeyen Kalder aralarına girdi. "Bu benim ailemden sayılır, Kaptan. Aynı kanı paylaştıklarımın daha çok."

"Du?" Mara'nın sesi daha da zayıftı.

Kaptan Cameron'ın Nekrodem saçları kadar solgunlaştı ve Kalder ilk kez kollarındaki kadına bakan kaptanın gözlerinde korku gördü. Devyl'in kalbinde ona karşı duyduğu sevgiyi görmemek mümkün değildi. O ve kız kardeşi sahip olduğu tek gerçek zayıflıktı. Yenilmez liderlerini yenebilecek tek şey. Ve Kalder'in sahip olmak için ruhunu satabileceği şey de tam olarak buydu.

Kaderi onunkiyile birleşen bir kadın. Tüm cehennem boyunca onun yanında savaşacak bir ortak.

İhtiyacı olduğunda onu rahatlatan ve zayıf düştüğünde ona güç veren o nazik el. Ölüp gittiğinde onun için yas tutacak biri.

Devyl onu gömleğinin önünden tek bir etli yumrukla yakaladı ve öne doğru itti. "Mürettebatı kurtarın Bay Dupree. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın! Size güveniyorum."

Bu sözlerin hafife alınarak söylenmediğini bilen Kalder başını ona doğru eğdi ve sonra Chthamalus'a döndü. "Geçidi aç."

Başını sallamadan önce iblisin gözlerinde isteksizlik parladı. "Evet, prensim. Sonunuz benim emrimdir."

Ve bu onun her zamanki arayışı gibi görünüyordu. En azından herkesin onun hakkında söylediği buydu. İlk nefesini aldığı andan son nefesine kadar kendine zarar veren biriydi.

Kalder, Chthamalus evlerinin bulunduğu derin okyanus tabanına giden geçidi açtığı anda eterdeki ilkel dalgalanmayı hissetti. İçlerinden herhangi birinin yabancıları içeri alması yasaktı. Babaları buna cüret edenlerin bağırsaklarını deşerdi.

Ve annen seni daha azı için öldürdü.

Belki de daha fazlası, zamanında gelememesinin Muerig'in acımasız ölümüyle sonuçlandığı düşünöldüğünde. Kalder o günü asla düşünmemeye çalışıyordu, eve gidip sebep olduğu şey için teselli aramak gibi bir hata yapmıştı.

Onun yerine, annesi kalbine bir hançer saplamıştı. Kelimenin tam anlamıyla.

Umarım tüm yaptıkların için cehenneme gider ve çürürsün.

Bu sözler hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Ama o zaman gerçekten ne bekliyordu ki? Onun şefkatli kucaklamasına dair hiçbir anısı olmamıştı. Neden tek bir sanrılı an için bile olsa onu eve kabul edeceğine inanmıştı ki?

Çünkü ben bir aptalım.

Hiç şüphe yok ki, bugün daha da büyük biri olacaktı.

Geçit açıldığında, gemi su almaya başladı. Kalder diğerleri için anavatanına giden yolu göstermeye başladı ama Bane onu durdurdu.

"Önce ben geçeceğim... kardeşinle birlikte yolu temizlemek ve herkes için güvenli olduğundan emin olmak için."

Onlara güvertede yeni katılmış olan Muerig bu yorum karşısında gözlerini fal taşı gibi açtı. Ayrıca hepsini tahliye etmek için çırpınırken görünce kafası karıştı. "Pardon? Nereye gidiyoruz?" Onlara saldıran karanlık denizlere baktı. "Orada hiç kara yok! Gidecek güvenli bir yer yok!"

Bane, Muerig'in sorusunu yanıtlamadan önce Kalder'e baktı. "Wyñeria."

Muerig'in çenesi düştü. "Hâlâ duruyor mu?"

Kaptan şok olmuş soruyu duymazdan geldi. Yüzü asık bir şekilde Kalder'in omzuna vurdu. "Herkesin gemiyi terk ettiğinden emin olun, Bay Dupree."

"Yapacağım."

Bane, Muerig'i yakaladı ve Muerig'in karanlığa doğru attığı her adımı protesto ederek ayrılmaya başladı.

Mürettebatın geri kalanı için sorun yoktu, ta ki Cameron sıkı sıkıya onun önüne dikilip diğerlerinin peşinden geçide girmeyi reddedene kadar. "Sen gidene kadar bekleyeceğim. Arkanda ihaneti kollayacak birine ihtiyacın var."

Kalder onun inatçılığı karşısında kaşlarını kaldırdı. Ve onun sadakati karşısında, yanında olacak birine sahip olma konusundaki fikirlerini yeniden düşünmeye başladı.

Tabii ki bu uzun sürmezdi. Özellikle de nereye gittikleri düşünüldüğünde. Tecrübe ona daha iyisini öğretmişti. Bugün dost olan yarın düşman olurdu.

Sadece onun da kendisinden nefret etmeyi öğrenmemesi için dua etti.

Onun gözlerinde nefret görme düşüncesine dayanamıyordu.

Bu nedenle, o yeşilimsi mavi ışığın diğer tarafında onu büyük olasılıkla neyin beklediğini düşünmeye dayanamıyordu.

"Cameron... eğer gittiğimiz yerde farklı bir adam olursam, beni onların gördüğü gibi değil, tanıdığın gibi hatırlamanı istiyorum."

"Anlamıyorum."

Onun omzunun üzerinden gemilerini hızla parçalayan deniz canavarlarına doğru baktı. "Biliyorum. Her zaman olmak istediğimiz kişi olamayacağımızı unutma. Bazen başkaları bizi doğamıza aykırı davranmaya zorlar. Ve hayatta kalmak en sert efendidir. Bir insanı iyi zamanlarında övmek ve kötü zamanlarında kınamak kolaydır. Ama asla o düzensiz sarkaç salınımı sırasında hayatlarımızın bütünü için yargılanmamalıyız. Çünkü kader bir yanağımıza tokat atarken diğer yanağımızı okşayan vefasız bir sürtüktür. Daha ziyade, etrafta bizi zorlayacak kimse yokken çoğu zaman olduğumuz kişidir. Beni düşündüğünüzde bu adamı hatırlamanızı istiyorum. Çünkü gerçekte kim olduğum gerçeği budur. Ve kalbinizde saklamanızı istediğim adamın anısı budur."

"Beni korkutuyorsunuz, Bay Dupree."

Dürüst olmak gerekirse, kendini daha çok korkuttu. Ve zamanları kalmamıştı. Dudaklarını öperek onu geçitten geçmeye zorladı. Sonra peşinden gönderilen yaratıklara doğru döndü.

Dehşet Suları korkudan beslenir ve bu gücü kurbanlarını bütünüyle yutana kadar inşa etmek ve şişirmek için kullanırdı. Hiç kimse pençelerinden kaçamazdı. Korku her zaman böyle bir şeydi, sadece boyut olarak büyürdü. Ne kadar çok korkarsanız, canavara o kadar çok güç verirsiniz.

Bu kâbusu yenmenin tek bir yolu vardı.

Yüz yüze karşılaşma. Gün ışığında, asla göründükleri kadar aşılmaz değillerdi. Asla size düşündürdükleri kadar sert değillerdi.

Daha ziyade, tüylerin gölgelerinden oluşuyorlardı. Palavralar ve sataşmalar. Kendilerine güç vermek için başkalarının uydurdukları yalanlara inanma isteklerine güvenen zorbalar.

Onları ışığa tuttuğumda korkaklar gibi kaçtılar.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü sikeyim!" Kalder onu aşağı çekmeye çalışan karanlığa bağırdı. "Eğer savaşmak istiyorsan, o zaman seni kardeşimin sarayında göreceğim. Tahtının dibinde."

Onlar gemiyi ayaklarının altından çekip almaya devam ederken, o alaycı bir küçümsemeyle onlara baktı. "Takviye kuvvet aramak için biraz ara vermek isteyebilirsiniz, sürtükler. Çünkü ortalık kan gölüne dönecek ve ben de sizinle her şeyimle savaşacağım."

Ve böylece, kendisini sona erdirmek için gönderilmiş olan sıkıntılı suların ortasına atladı.

9

"Seni öldürecek, biliyorsun."

Vine, içini ürperten o derin, yankılı ses karşısında donakaldı. O kadar zengin ve erkeksi bir sesteki ki, sadece sesi bile bir kadının orgazm olması için yeterliydi. Onu elinde tutan adamın görüntüsünün insanın duyularına neler yapabileceğini boş verin.

Evet, muhteşemdi. Mükemmeldi. Her yönüyle nefisti. Uzun, dalgalı siyah saçlarının tepesinden siyah deri botlarının ucuna kadar.

Eski kocasından bile daha fazla. Duel ise erkekliğin timsaliydi.

Ama o bir tanrı değildi.

Ancak Jaden öyleydi. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Kendi iradesiyle gözden düşmeden ve Karanlık Olanlar'ın kölesi olmadan önce.

Artık bir hizmetçiden başka bir şey değildi. Onun gibi.

Ancak bu muhteşem canavarda boyun eğen hiçbir şey yoktu. Hâlâ bir yırtıcının ölümcül hızıyla yürüyordu. Emrindeki güçlerin ve evrendeki asıl yerinin farkında olan bir yaratığın tüm bilgisiyle.

Verebileceği zararı ve alabileceği canları.

Al-Baraka. İblisler ve karanlık güçler arasında pazarlık yapan simsar. Yaşam ve ölüm üzerindeki nihai gücü elinde tutuyordu. Yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Giremeyeceği diyar, sahiplenemeyeceği ruh yoktu.

Yine de tüm bunlara rağmen, bugünlerde gerçekten bir uşaktı.

Ama inanılmaz seksi biriydi. Uzun boylu ve kaslı, aynı anda hem baştan çıkaran hem de tiksindiren ürkütücü uyumsuz gözlere sahipti. Biri canlı, koyu yeşil, diğeri ise koyu, toprak rengi kahverengiydi. Zıt tonlarıyla ürkütücüydü ve tam bir erkek kusursuzluğuna sahip bir yüze yerleştirilmişti.

Noir'in sarayının kasvetli koridorunda durakladı; burada lanetlenmişlerin çılgınlıkları, görevinde neden başarısız olmak istemediğini sürekli hatırlatan bir ses olarak yankılanıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Noir... ya da Kadar, daha doğrusu. Azura'nın ona verdiği o sıradan isimden gerçekten nefret ediyorum. Böyle hain bir piç için uygun olduğunu hiç düşünmemiştim. Bunu atlatmana izin vermeyecek, biliyorsun. Seninle işi bittiğinde, seninle işi bitmiş olacak. Seni bir çöp gibi bir kenara atacak."

"Ve ben size güvenmeliyim... neden?"

"Yapmamalısın. Hem de hiç. Etrafımdaki herkese ihanet ettim. Sana karşı hiçbir sevgim yok. Ama kötü kardeşim ve kız kardeşimden daha fazla nefret ettiğim kimse yok. Bu yüzden onları becererek sana yardım etmemi sağlayacak bu nefrete güvenebilirsiniz."

"Bu hiç mantıklı değil."

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Saçma sapan evrenimizde her şey çok mantıklı. Güven bana." Sonra ona bir adım daha yaklaştı. "Malachai, Kadar'ı yok edebilecek tek yaratık. Öyle mi?"

"Bana söylenen bu."

Çığlıklardan biri kreşendo yaparken Jaden durakladı. Kızın korkunç acı sesinden irkilmesiyle aynı anda o da irkildi.

"Bu Rezar'ın oğlu yarı tanrı Seth'ten geliyor. Seni onun yerine koysalar sana neler yaparlardı bir düşünsene."

Bu sözler omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Kendi yeğenlerine işkence mi ediyorlar?"

"Bu sizi şaşırttı mı? Ben onların kardeşiyim. Bana hiçbir zaman merhamet göstermediler. Braith'in neden saklandığını sanıyorsun? Ve Malachai'yi alt etmek için ihtiyaç duydukları sevgili kayıp parça o. Tek başına onu alaşağı edebilir ya da dize getirebilir. Yine de onların yanında yüzünü göstermemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Bu yüzden kendini onlardan ve planlarından saklıyor."

Vine'in bilmediğini.

Kulağına fısıldayabilmek için öne doğru eğildi. "Seni boşluktan neden geri getirdiğimi sanıyorsun, Vine?"

Omuz silkti. "Başka seğeneğin yoktu."

"Her zaman seğeneklerim vardır. Esaret altındayken bile. Bunu asla yanlış anlama. Beni sadece onlara izin verdiğim için kontrol ediyorlar." Tekrar konuşmadan önce kızın yüzüne soğuk bir şekilde gülümsedi. "Hayır, benim sevgili harpy'm. Ben özgürlüğümü istiyorum. Kadar'a karşı tek şansımız var. Birlikte saldırırsak, canavarı alt edebiliriz. Cevaplaman gereken tek soru, hayatını yeniden yaşamak mı istiyorsun, yoksa sonsuzluğu karanlık, vakumsuz bir boşlukta mı geçirmek istiyorsun, ya da daha kötüsü, Seth gibi bağırsaklarını deşip çığlıkların eşliğinde seks yaparken çığlık çığlığa acı içinde kıvranmak mı?"

Cameron gözlerini yaşartacak kadar parlayan taht odasında durdu. Bu su altı şaşkınlığı da neyin nesiydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Hiçbir anlamı yoktu!

Ve bu beklenmedik ihtişam karşısında şaşırان tek kişi de o değildi. Ölü Adamlar'ın her üyesi, fiziksel olarak mümkün olmaması gereken bu ışıltılı su altı sarayını gördüklerinde şaşkın bir sessizlik içinde durdular.

"Vay canına." Will sonunda, doğal bir kaynağı yokmuş gibi görünen ışıkların keskin parıltısına karşı gözlerini korumak için elini kaldırırken nefesinin altından konuştu.

"Sik beni." Sözlü ifadesini en renkli hale getirme işini Bart'a bırakın. "Nasıl oluyor da okyanusun altında nefes alabiliyoruz?"

Afrika ruhu Exú'nun sadık, metanetli ve her daim eğlenceli eski rahibi Simon Dewing, Bart'a doğru alaycı bir sırıtış fırlattı. "Bu büyü, dostum. Tüm bu seyahatlerimizde hiç mi bir şey öğrenmedin?"

Acı içinde yüzünü buruşturan Bart, Simon'ın kafasına bir hançer fırlattı ve Simon yakalayarak kasvetli havayı dağıtmak için ona geri çevirdi.

Ancak hepsi de bu gizemli ve bilinmeyen yerde hayatlarının ne kadar zayıf olduğunun farkındaydı.

Valynda korunmak için Belle'in yanına geçerken, Janice iki elini de kaldırarak etraflarında canlı bir su gibi dans eden ışıktaki onları yakından inceledi.

"Neden alevler içinde kalmıyorum?" Janice kaşlarını çatarak kaptana baktı. "Burası gün ışığı, değil mi?"

Cameron evet derdi. Öyle görünüyordu ve yine de Janice haklıydı. Güneş ışığı normalde Kara Dişi Avcı'nın kabarıp yanmasına neden olurdu ve bu onun eşsiz türü için ölümcül olabilirdi.

Ama neyse ki bunların hiçbirini yapmadı ve mürettebattan herhangi biri kadar normal görünmesini sağladı.

William Bane'e doğru döndü. "Kaptan? Neredeyiz biz?"

Paden Cameron'a yaklaştı ve yavaşça bir daire çizerek duvarları ışıltılı kehribar kristallerinden yapılmış gibi görünen zarif odanın her santimini inceledi. "Geldiğimiz bu yer neresi?"

"Benim evim." şüpheli bir kötölükle dolu o derin, melodik ses, kaptan onlara açıklama yapma fırsatı bulamadan cevap verdi. "Ama asıl soru şu: Burada ne yapıyorsunuz? Ve buraya nasıl geldin?"

Mürekkep balığına benzeyen ince bir erkek bedenine dönüşen Chthamalus, Cameron'ın arkasına geçti, ardından görünmemek için küçük, ince bir çizgiye dönüştü. Cameron'ın koluna yapıştı ve titredi.

Paden'in yüzünü buruşturmasından kardeşinin iblisi ihbar etmek ve onu yeni gelenlere kurban olarak sunmak üzere olduğu anlaşılıyordu ama Paden konuşmasını engellemek için hızla başını salladı. En iyisi bu işlerle onların müdahalesi olmadan kaptanın ilgilenmesine izin vermektir. Ayrıca, bir meyhanede büyürken öğrendiği bir şey vardı: En büyük zekâ, özellikle gergin anlarda ve çatışmalarda çenesini ne zaman kapalı tutacağını bilmekten gelirdi. Ve şu an, bu bilgece tavsiyeye kulak verip dilini sürüye katmak ve bu çalkantılı sularda liderliği kaptana bırakmak için en uygun zaman gibi görünüyordu.

Özellikle de soruyu soran adamın cüssesi düşünöldüğünde. Boyu Yüzbaşı Bane'e eşit olan adam devasa bir canavardı. Kaslıydı, siyah saçları örgüler halinde sırtının ortasına kadar sarkıyordu. Ona, koyu sarı saçlarını örgülerle örmüş olan dostları Rosenkranz'ı hatırlatıyordu. Her konuda alışılmışın dışında, eğlenceyi seven Rosie'leri buydu. Ancak Rosie her zaman iyi huylu ve neşeliyken, bu adam sadece en ağırbaşlı tavırları ve esprileri sergiliyordu. Ayrıca Rosie'nin çılgınca karışık, gösterişli Karayip kıyafetlerinden de yoksundu.

Onun yerine, daha önce gördüğö hiçbir şeye benzemeyen zengin bir altın kumaşa bürünmüştü. Kumaş, erimiş lavı andıran kaslı vücudunun üzerinden akıyordu. Ve kendini bir kralın heybetli duruşuyla taşıyordu -kibirli ve

Kibirli. Yanında da aynı derecede asık suratlı iki bekçi. Tunç grisi üniformalar giymişlerdi. Her ikisi de sanki Ölü Adamlar en sevdikleri pahalı ayakkabılarının üzerinden kayarak geçmiş ve orada bir süre dinlenmeye karar vermiş yılanlarmış gibi tüm gruba bakıyordu.

Ve sıç.

Kaptanın da en az onun kadar tahammül ettiği bir şeydi bu.

Mara'yı ayağa kaldırdı ve yeni gelene doğru ilerleyip ona asık suratları ve asık ruh hallerinden hiç de korkmayan eşit bir hükümdar gibi hitap etmeden önce onu arkasına sıkıştırdı.

William ve Bart, Simon, Rosie, Kat ve diğer birkaç kişiyle birlikte öne çıkarak aralarında bir bariyer oluşturdular ve onların saçmalıklarını dinleyecek havada olmadıklarını, ancak kavgaya devam etmek istiyorlarsa bunu memnuniyetle karşılayacaklarını söylediler.

Yine de bir şey söyleme şansları olmadı.

Yetkili kişiye yaklaştıkları anda odada parlak bir ışık parladı ve Kalder ortaya çıktı. Hâlâ denizkızı formundaydı ve teni parıldayan bir gümüş rengindeydi, dövmeleri aldığı her nefeste titreşen solungaçlar şeklinde uzanıyordu. Bu da onu normalden daha vahşi ve ölümcül gösteriyordu. Gerçekten de büyüleyici ve etkileyici bir başarıydı.

Kıyafetleri kaslı vücudunu sıkıca sarıyordu ama Cameron'ın onu görünce çenesinin gevşemesine neden olan şey bu değildi. Yüzündeki çığ, sınırsız öfkeydi. Geçmişte onu öfkeli ve ölümcül görmediğinden değil.

Daha ziyade bu durumda yaşadı.

Ama hiçbir zaman bu ölçüde olmamıştı. Şimdi onda, kanı en kötü şekilde tatmak istediğini ve onlarınkini tatmak için ağzının sulandığını söyleyen özel bir vahşet vardı. Dahası, sol elinde gırtlığından tuttuğu biçimsiz bir iblis vardı.

Dudağını kıvrarak, önlerindeki üç adama doğru fırlattı.

"Selamlar, kardeşlerim. Eve dönüşüm için gönderdiğiniz karşılama partisi için teşekkür ederim."

Fırlatılan iblis, liderleri ona tekme atarken çığlık attı, sonra gölgelere doğru sıçradı ve gözden kayboldu.

Cameron daha önce liderlerinin soğuk ve sert olduğunu düşündüyse de, şimdi Kalder'i gördüğünde gözlerinde alevlenen nefretle kıyaslandığında düpedüz büyükannemsi ve sıcak bir sevgiye sahipti.

Ama bu sadece bir an içindi, sonra yerini inançsızlığa bıraktı. "Öldüğünü sanmıştım! Hâlâ buralarda olduğundan haberim yokken sana nasıl hoş geldin partisi gönderebilirdim?"

"Akıl sağlığınız için yeterince ölü değil, ha?"

Soldaki bekçi ağzı açık kaldı. "Prens Kalderan?"

Bu başlık Ölü Adamlar tarafından sesli soluklarla karşılandı. Özellikle de Cameron, tüm konuşmalarında bahsetmeyi başaramadığı bir şey yüzünden ona bakmaya başladı.

Aklından bile geçmemesi gerekirken nasıl geçebilirdi ki?

Merhaba dostum, koyu renk saçlarım ve topal bir bacağım var. Ve bir kraliyet unvanı.

"Prens mi?"

O daha cevap veremeden, sağdaki bekçi hırladı. "O bu imparatorluğun prensi değil! Sadece bir fahişe parçası!"

Kalder, Cameron'ın şaşkın sorusunu duymazdan gelerek bekçi kılığındaki salak kardeşine sıırttı. Eğer bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmasaydı, Perrin'in kendi annesini de bu şekilde aşağılaması onu eğlendirirdi.

Olduğu gibi... "Ruhu satmaktansa bedeni satmak daha iyidir. En azından aynada kendime bakabilirim ve irkilmem."

"Yapabilir misin?"

Kalder dişlerini sıktı ve kardeşinin bu sözlerle hedefi vurduğunu anlamasına izin vermemek için kendini çelikleştirdi. Çok sevgili kardeşiyle uğraşırken

Aile, onlara hiçbir şekilde zayıflık gösterilmemesi gerektiğiydi. Tabii onların zayıflığını daha derinden bulup sizi ayaklarının dibinde kanayan, çürüyen bir ceset olarak bırakmalarını istemiyorsanız.

Saldırıda kal ve onları savunmada tut. Onlarla başa çıkmanın tek yolu buydu. Yaralarınızı sarmak için geri çekildiğiniz anda, kemiklerinizi temizlemek için bir akbaba sürüsü gibi üzerinize çullanırlardı.

Bu, gençliğinde öğrendiği ve yıllar sonra bile unutmadığı zor bir dersti.

Nasıl yapabildi?

Son karşılaşmalarında hâlâ bazı yerleri kanıyordu ve bu yüzyıllar önce olmuştu. Zalimlik seviyeleri kalıcı olmaya meyilliydi.

"Güzelliğim o kadar büyük ki, bulabildiğim her aynayı arıyorum kardeşim." Kalder, babalarına o kadar benzeyen Perrin'in tam önünde durmak için hareket etti ki ona bu kadar yakın olup da tokat atmamak çok zordu.

Kalder'in kardeşinin ona yaptıklarından dolayı yıllarca nefret duyması yeterince kötüydü, ama şimdi buna bir de babasının ihmali ve istismarının ardında bıraktığı çözülmemiş acının ıstırapı eklenmişti. İkisi de aynı boydaydı. Aynı yapı ve yontulmuş yüz hatları.

Aynı koyu kıvrıkcık saçlar ve kehribar gözler.

Kendini beğenmiş bir ifade. Sanki tanrılar, önceki krallarının suretini oğlunun suretinde yeniden canlandırarak halklarına mümkün olduğunca çok acı çektirmekten hastalıklı bir tatmin arıyorlarmış gibi.

Ya da belki de Kalder'den o kadar nefret ediyorlardı ki, bu ona karşı bir tür kişisel kin beslemektir.

Kesinlikle öyle hissettim.

Ama Varice aralarına girerken o kadar da acımasız değildi. "Yeter, Perrin! Terbiyeni takın evlat!"

Perrin, artık Myrcian kralı olduğu belli olan kişiye bakarken çenesi düştü. "Ciddi olamazsınız! Gerçek kardeşimizin ölümü için onu yavaş yavaş idam etmeyi planladığınıza emin misiniz?"

Kalder tsked. "Ağızındaki o kötü tat da ne Perrin? Ayağın dışında mı?" Alaycı bir kaş çatmak için durakladı. "Bilmen gerekir, sevgili kardeşim, hayatında yeterince ziyafet çektin. Buna hayal kırıklığı denir."

Devyl'in devasa formunun arkasında kolayca gizlenebilen Muerig'e işaret etmek için kenara çekildi. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse daha çok sinmiş gibi görünüyordu ama Muerig'in neden böyle bir şey yaptığını Kalder hayal bile edemiyordu. Onun aksine, kardeşleri Muerig'i her zaman kayırmıştı. Hatta onu korumuşlardı. "Ölümden yalnız dönmedim. Sevgili ailemi de yanımda getirdim."

Kalder yüzlerindeki o paha biçilmez şok ifadesinin tadını çıkardı. Onu odada ilk gördüklerinde takındıkları ifadedden daha iyiydi.

Muerig sonunda kardeşlerini kucaklamak için öne atıldı. "Varice! Perrin!"

Kalder kardeşlerinin duruşlarındaki gergin garipliği fark etmemişti. Ama bunun Muerig'i görmek istemediklerinden mi yoksa Muerig'in cinayeti yüzünden onu artık yasal olarak idam edemeyeceklerinden mi kaynaklandığından emin değildi. Her iki durumda da, yadıkları neşenin sahte olduğunu biliyordu.

"Yeniden bir araya gelmek harika, değil mi?" Kalder ateşe gazyağı atmaktan ve onların tedirgin hallerini ısırmaktan kendini alamadı.

Varice'in gözleri kısıldı ama hemen toparlanarak Muerig'in sırtını sıvazladı ve gülümsedi. "Bu gün bir ziyafet vereceğiz, sevgili Muerig! Herkes seni bize döndüren mucizenin tadını çıkarsın."

Perrin Kalder'i işaret etti. "Ve onu tutuklayın!" Devyl'in gözleri kıpkırmızı oldu. "Ne için?"

Perrin bu yüzleşme karşısında kaskatı kesildi. Kendisini herhangi bir konuda sorgulayan biriyle asla mücadele edememişti. "Kutsal bir yasayı çiğnedi ve bunu kendisi de biliyor. Yabancıların şehrimize girmesi yasaktır ama o hepinizi buraya getirdi!"

Kalder kardeşlerinden başka bir şey beklemediği için irkilmedi. Sanki aniden bir şey bulacaklarmış gibi değildi.

Bunca yüzyıldan sonra ona olan aşkını. Bu sadece kötü kitaplarda, çocuk masallarında ve peri masallarında olurdu. "Sorun yok Kaptan. Benim halkımın yasalarına göre size zarar veremezler. Onların topraklarına asla geri dönmeyeceğinize ya da buraya nasıl geldiğinizi açıklamayacağınıza dair söz vermeniz karşılığında, hepinizin güvenli bir şekilde dünyanıza geri salındığını görmeleri gerekiyor."

Cameron, tüm yaratıklardan Bart'la birlikte onu savunmak için öne çıktı. "Kimse Bay Dupree'yi tutuklamıyor." O sevimli inatçı duruşunu takınarak kardeşinin tam karşısına dikildi, sanki tüm Myrcian ordusuyla tek başına mücadele edecekmiş gibi bacaklarını iki yana açtı ve kollarını kavuşturdu.

Perrin, Cameron'dan Kalder'e ve tekrar Cameron'a bakarken yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Görüyorum ki zevklerin tuhaf bir hal almış, kardeşim."

Bu sözler öfkesini tehlikeli bir seviyeye çıkardı. "Dikkatli ol, Perrin. Bana hakaret edersen o kılıcı Varice'in yanından alır ve çıkarması büyük bir beceri gerektirecek bir deliğe sokarım." Ve böylece bir adım öne çıkarak bir kolunu Cameron'ın beline doladı ve onu kendine doğru çekti, böylece ona olan sevgisinde bir hata olmayacaktı.

Burası böyle şeylerin hoş karşılanmadığı insan dünyası değildi. Burada gerekliydi.

Ancak, erkek kardeşi bundan hoşlanmadı. Paden protesto için ileri atıldı.

Devyi onu yakaladı ve bir uyarı bakışıyla, çapraz ateşe yakalanmadan önce onu geri çekilmeye zorladı.

Kalder onun gerginliğini hissetti ama dışarıya hiçbir işaret vermedi ve bu yüzden ona büyük saygı duydu.

Her iki kardeşinin gözlerinde de tartışma vardı, özellikle de Perrin'in gözlerinde, bu konuda baskı yapma seçeneğini tartıyordu. Geri adım atmak onun doğasında olmasa da, ikisi de Kalder'in onun kışını tekmeleyebileceğini biliyordu. Çocukken bunu pek çok kez yapmış ve Perrin onu alt etmeye çalışmıştı. Bu yüzden kardeşi onun söz konusu olduğu durumlarda hainliğe başvurmayı öğrenmişti.

Perrin hiçbir zaman aynı derecede dövüş becerisine sahip olmamıştı. Ya da belki de tam olarak gerçek bu değildi. İş beceriye geldiğinde neredeyse eşitlerdi. Perrin'de eksik olan Kalder'in öfkesiydi. Bir darbeye katlanma ve onun acısına boyun eğmeme konusundaki istekliliği.

Kalder'in hüküm sürdüğü yer orasıydı. Kana bulanmak ya da yaralanmak umurunda değildi. Aksine, fiziksel acıdan ve bunun ruhundaki görünmeyen acıyı dindirmesinden zevk alırdı. Perrin'in gözde bir evlat olarak hakkında hiçbir şey bilmediği ve bu yüzden diğerine katlanmak istemediği bitmek bilmeyen bir ıstırap.

Varice Perrin'in omzuna rahatlatıcı bir el koydu ve onu yanında tuttu. "İnsanları kendi dünyalarına döndürmeye çalışalım. Muerig'i de bizimkine."

"Bu izinsiz giriş için onu affedecek misiniz?"

"Kardeşimizin dönüşüne ve bunun annemize getireceği mutluluğa odaklanalım. Bugün kutlama günü. Savaş günü değil."

Kalder, Varice'in sesindeki gerginliği ya da kaderini görmezden gelmesini fark etmemişti. Bu iki şey onu uyarmış ve germişti.

Öyle olsun. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı, hatta dost bile olmamışlardı ve zaten merhamet beklemiyordu.

Varice hizmetkârlarını çağırmak için parmaklarını şıklatırken Kalder kıpırdamadı.

Dördü, Varice'in babalarıyla aynı demir yumruk ve değişken mizaçla yönettiğini söyleyen gergin bir tavırla odaya koştu. Özellikle de Kalder'in midesini bulandıran bir boyun eğme hareketiyle dizlerinin üzerine çöktüklerinde.

Ancak Varice buna aldırmış etmedi. "Prens Muerig'i odasına götürün ve ihtiyaçlarını karşılayın. Ona makamına uygun kıyafetler verildiğinden emin olun."

Ona itaat etmek için acele ettiler.

Onlar gider gitmez Varice dikkatini bekçilere çevirdi. "Sacerdos'umuza söyleyin de

insanlar. Eminim burada gereğinden fazla kalmak istemeyeceklerdir."

"Peki ya Kalder?" Sadece bir aptal Devyl'in sesindeki meydan okumayı kaçırabilirdi.

Varice sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yüzünü şüpheyile buruşturarak kaptana baktı. "Sizi tanıyor muyum?"

Kalder onun yerine, kaptanın kullanmayacağını bildiği ama kardeşinin tanıyacağı ve pantolonuna sıçacağı bir unvanla cevap verdi. "Dumnonii'den Dón-Dueli. Bir zamanlar Tintagel'in kralı olarak bilinirdi. Bilirsin, sevgili kardeşim. Karanlık Dünya Kralı."

Bu Varice'in tenindeki son rengi de aldı. Sesli bir şekilde yutkundu. Evet, bu iyi bildiği bir isimdi. Hepsi tanıyordu. Devyl babalarının müttefikiydi ve halklarının korktuğu tek kara gezginiydi. Bir zamanlar sadece Tintagel'in kralı olmakla kalmamış, Dünya Kralı ve Karanlık Olan olarak da anılmıştı. Karanlık görünüşü yüzünden değil, en cesur savaşçının bile Devyl'in adını duyduğunda altını ıslatmasına neden olan acımasız, kana susamış üzü yüzünden. Tüm ordular onun savaş atını ufukta gördüklerinde silahlarını bırakmışlardı.

Evet, tek başına o kadar kötü biriydi.

"Kalderan seni neden ilgilendiriyor?"

"O benim mürettebatımın en değerli üyesidir. Ona bir zarar gelirse bunu şahsen üstlenirim." Devyl bakışlarını Perrin'in üzerine dikti. "Ve bunun intikamını almaya çalışırım."

Varice ona gözlerine ulaşmayan zoraki bir gülümseme verdi. Soğuk ve sterildi. "Korkmayın lordum. Belirtildiği gibi, o kraliyet ailemizin bir üyesi ve öyle muamele görecektir."

Bu ne zaman bir fark yarattı ki?

Kalder gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Bu mirasımın geri verileceği anlamına mı geliyor?" Kardeşlerinin en değer verdiği şeylere zarar vereceğini bildiği halde bir yarayı deşmekten kendini alamadı.

Karşılıklı açgözlülükleri.

Ah, küçük kardeş olmanın güzelliği. İnsanın karşı koyamayacağı bazı şeyler vardı. Ve bir midye kaltağı olmak kesinlikle bunlardan biriydi.

Tally'yi ve Barnak iblisi statüsünü bir kenara bırakırsak, Kalder şu anda eski akıl hocasıyla bile boy ölçüşebilir ve onu gururlandırabilirdi.

Varice cevap veremedi koridordan ani bir çığlık yükseldi.

Bekçi kimin öldürüldüğünü kontrol etmek için kapıya doğru koştu; olayın hacmi ve histerikliği göz önüne alındığında bu muhtemel bir varsayımdı. Ekip Cameron'la birlikte dışarı koşarken Kalder geride durdu.

O tiz, kulak tırmalayan sesi tanıdığında, acele edip bunun nedenini araştırmaya gerek olmadığını biliyordu. Çünkü kusacak ve öğle yemeğini kaybedecek havada değildi. Bir gece için yeterince mide bulandırıcı şey görmüştü.

Bir kere Perrin'in yüzü.

Daha fazla midesi bulanacak durumda değildi. Ve kesinlikle haklıydı.

Dışarıda, duvarların derinliklerine gömülmüş biyolüminesan planktonlarla aydınlatılmış zarif, yaldızlı koridorda anneleri duruyordu, Muerig'e yapışmış, yüzüne öpücükler yağırdıyordu. Kadın sırayla ağlıyor ve coşkulu bir karşılamayla bağırıyordu. Muerig onun mutluluğuna kendi sarılmaları ve öpücükleriyle karşılık verdi.

Evet, Kalder'in tek yapabildiği midesini hepsinin üzerine boşaltmamaktı. Gerçekten de iğrenç bir teşhirdi.

"Benim kıymetli bebeğim! Sana tekrar kavuştuğuma inanamıyorum!" Annesi sanki onu tekrar emzirmeye çalışıyormuş gibi başını göğsüne yasladı. Gah! Kardeşi buna nasıl dayanabilirdi?

Cameron yeniden bir araya geldiklerini görünce kaşlarını çattı ve zarif, yaşlı kadının kim olduğunu anladı. Gerçi asil duruşu, koyu renk saçları ve soluk gözleri bunu açıkça göstermiyor değildi. Renkleri iyi tanıdığı başka birine çok benziyordu ...

Kafası karışmış bir şekilde, kraliçeye yaklaşmak ya da dikkatini çekmek için herhangi bir harekette bulunmayan Kalder'e baktı.

Cameron daha önceki karşılaşmalarında annesinin onu öldürdüğünü bilmeseydi, şimdi ve buradaki karşılıklı davranışları, ilişkilerinin biraz gergin olduğu konusunda ona ipucu verebilirdi.

Her ne kadar bu, Kalder'in son karşılaşmalarında bağırsaklarını deşmesi kadar kanlı ve zalimce olmasa da, Cameron'ın zihninde bu seansın onun hemen arkasında yer aldığından oldukça emindi.

Nasıl olmasın ki?

Seni lanet orospu trol...

Cameron, çocukları arasında böylesine bariz bir kayırmacılık gösteren kadını gereksiz zalimliği için tokatlamak istedi. Özellikle de Kalder'in kalaylı bakışlarının, sanki herhangi bir zayıflık göstermesi halinde kendisine yapacaklarından korktuğu için dış görünüşünün herhangi bir parçasının kaymasına izin vermekten korkuyormuş gibi ihtiyatlı ve duygusuz kaldığını gördüğünde.

Bu onun adına onu çileden çıkardı. Aile böyle olmamalıydı. Birbirlerine destek olmaları gerekiyordu. Tökezlediğinizde sizi desteklemeliydiler. Korktuğunuzda elinizi tutmalıydılar.

Eve döndüğünüzde sizi kucaklıyor ve sanki sizi tekrar bırakmaktan korkuyorlarmış gibi sarılıyorlardı.

Bunun yerine, kardeşleri annelerine ve Muerig'e giderken Kalder kapıda kaldı. Ailesine ait olmayan bir yabancı gibi.

Ve bu onun için acı çekmesine neden oldu. O da aynı mutlu coşkuyla karşılanmalıydı.

Yine de sırtlarını döndüler ve ona, ona ve mürettebatın geri kalanına gösterdiklerinden daha az saygılı davrandılar.

Ailesi için hiçbir şey ifade etmiyordu ve bu belli oluyordu. Bunu bu kadar açık bir şekilde göstermeleri daha da acımasızdı.

Ama onu asıl üzen Kalder'in daha iyisini beklemediği gerçeğiydi. Elini uzatmaya zahmet etmedi.

Çünkü ona göre bu normaldi.

Ve bu hiç kimse için asla normal olmamalıdır.

"Muery'nin döndüğünü bana neden söylemedin!" diye çıkıştı anneleri, Varice'in elini şefkatle ovmak için uzanırken.

"Daha yeni geldi."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Etrafına bakındı ve sonunda Kalder'i gruplarının içinde görünce mutluluğu azaldı.

Yüz ifadesi bir anda soğuk ve acımasız bir ifadeye büründü.

Kalder başını saygıyla ona doğru eğdi. "Selamlar, Anne."

Bu onun gözlerini bir mezar kadar ölü hale getirdi. "Burada ne arıyorsun?" Ses tonundan Kuzey Kutbu'nun bile kıskanacağı bir soğukluk damlıyordu.

"Oğlunuzu sevgi dolu kollarınıza geri getiriyorum. Onu ne kadar özlediğini biliyordum." Ve bu duygusuz sözleri söyledikten sonra ters yöne, onlardan uzaklaşmaya başladı.

Kimse onu durdurmadı.

Hiç kimse.

Cameron, ailesinin tek bir üyesinin bile onu umursamadığını fark ettiğinde nefes alamadı. Geri çekilen formuna bir saniye bile bakmadan hemen kardeşinin yanına döndüler.

Onlar için hiç önemi yoktu. Gözlerinin önünden kaybolduğu anda unutulmuştu.

Ona yapılan bu duygusuz muameleye dayanamayarak ve acı içinde kıvranarak onun peşinden koştu. Hiç kimse bu şekilde muamele görmeyi hak etmiyordu. Bu kadar göz ardı edilmeyi.

Daha kötü bir kesik hayal edemezdi.

Kadın onun uzun adımlarına yetiştiğinde, adam binanın dışında, tuhaf bir pazar yerindeydi. Her şeyin garipliği karşısında durakladı. Burada dokunaçlı bacakları üzerinde yürüyen Chthamalus'a benzer daha birçok yaratığın yanı sıra "insanlar" ve tanımlayamadığı başka varlıklar da vardı. Bazıları melekler kadar güzeldi, diğerleri ise...

İğrenç demek daha doğru olur.

Ama binalar hepsinden daha tuhaftı. Yanardöner ve parlak, daha önce hiç görmediği bir malzemedен yapılmışlardı. Ona bir incinin derisini hatırlatıyordu ama dokusu çeliğinkine daha yakındı. Ve tıpkı sarayın içinde olduğu gibi, burada da güneş ışığına benzer bir ışık vardı, ancak bunun için belirgin bir kaynak yoktu.

Burayı mümkün kılan büyü neydi? Bu nasıl var olabilirdi ve onun dünyası bundan nasıl habersizdi?

İnanılmaz!

"Bay

Dupree?"

Onun çağırısı üzerine yavaşlayarak omzunun üzerinden geriye baktı. Sonra o da durakladı. "Beni takip etmemeliydin
Cameron."

Dudağını ısırarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Seni öylece bırakamazdım. O zalimlikten sonra olmaz."

Yanağında bir tik başladı. Yaptıklarının onu ne kadar incittiğine dair verdiği tek işaret buydu.

Evet, o güçlü biriydi. Her zaman. Acısını içinde saklar ve ondan hiç bahsetmezdi. Sadece o fırtınalı gözler kalbinde kilitli olana ihanet ederdi.

Ve onun bu kadar ihmal edilmiş olması içini yakıyordu. O fırtınalı gözlerdeki acı geçene kadar ona sarılmak ve onu yatıştırmak için can atıyordu. Onu yakınında tutmak ve açıkça yapamadıkları şeyi ona vermek için.

Kendini durduramadan uzandı ve elini onun yanağına koydu. Bıyıklarının sertliği avucunu okşadı ve dudaklarının yumuşaklığıyla keskin bir tezat oluşturdu. "Sen iyi bir adamsın, Kalder Dupree. Onların ya da bir başkasının sana aksini söylemesine asla izin verme."

Onu kendine doğru bastırdı ve hayatının en ateşli öpücüğünü verdi. Onu nefessiz bırakan ve acıtan bir öpücük. Çiğ ve açtı ve düşünmekten bile daha iyi bildiği şeyler için iştahını kabarttı.

Yine de elinde değildi. Ona her yaklaştığında, delilik derecesinde bir açlık duyuyordu.

Sonunda onu serbest bıraktığında, yüzünü ellerinin arasına aldı ve sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi dişlerini sıktı. "Ne dediğini bilmiyorsun, genç kız. İyi bir adam senden uzaklaşır."

"Neden? Kardeşin bir arseling olduğu için mi? Benimkiyle tanıştın. Güven bana. Onlardan stok yapmayan aile çok azdır. Bazılarında diğerlerinden daha çok varsa ne olmuş yani? Zaten önemli olan, bir tanesinin büyüklüğünün toplam sayıdan daha fazla olmasıdır."

Kalder güldü, kendini bu kadar kötü ve incinmiş hissederken onu eğlendirebilmesine şaşırmişti. Yine de onun güzelliği buydu. Onu her zaman daha iyi hissettirirdi. Ve nasıl olduğunu bilmiyordu. Diğerleri onun canını çok sıkıyordu. Çoğu insanın yakınında olmaya dayanamıyordu. Nefes alıp verme seslerinden başka bir şeyle sabrını sınamıyorlardı. Bir girip bir çıkıyorlardı. Bu monotonluk onu onlar durana kadar boğmak istemesine neden oluyordu.

Cameron ...

Onu tarif edilemez bir çılgınlıkla arzuluyordu. Başkaları onun sinirlerini dikenli mahmuzlarla yerin dibine sokarken ve bunun için kalplerini arzulatırken, onun sadece varlığı bile onu eğlendiriyordu. Onu yatıştırırdı. Sonsuza dek onun en anlamsız gevezeliklerini dinleyebilirdi. Ve nedenini bilmiyordu.

Sadece onun sesi bile ona huzur veriyordu.

Onu nasıl etkilediğinin farkında olmadan şehre göz gezdirdi. "Burası neresi?"

"Wyñeria."

"Senin vatanın." Gülümsemesi onu anında sertleştirdi ve şehvetlendirdi. "Nerede olduğunu tarif etmeye çalıştığında ne demek istediğini şimdi anlıyorum, seni kurnaz adam. Yine de bana bu inanılmaz mucizelerden bazılarını anlatabilirdin." Kadın ona dudak büktü. "Denizin altındayız, değil mi?"

"Evet, çok gözlemcisin genç kız," diye hafifçe takıldı. "Gerçekten zeki."

Alınmadan arkasını döndü ve her şeyi anlamaya çalıştı. "Bu çok güzel. Harikulade! Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Peki ışık nereden geliyor? Güneş bu kadar aşağıya ulaşamaz, değil mi?"

"Hayır. Sadece burada yetişen biyolüminesan plankton. Biz ona surilah diyoruz."

Nefesini sertçe içine çekti. "Çok güzel bir isim! Dilden dile dolaşıyor, değil mi? Peki okyanusun altındaysak burası nasıl kuru oluyor? Islak olmamız gerekmez mi? Nasıl yıkanılıyorsunuz? Yıkanabiliyor musun? Yağmur yağabiliyor mu? Nasıl yiyecek yetiştiriyorsunuz? Mevsimleriniz var mı?"

Kalder güldü, çünkü o daha cevap vermeye fırsat bulamadan başka sorular da sordu.

Cameron her zaman sorularla doluydu. Her zaman birbiri ardına, genellikle hızlı bir şekilde soruları sıralardı.

Ve hiç aldırış etmedi. "Efsanelerimize göre, Myrcialı karısı ona ancak kuru bir ipek yatakta rahatça yatabildiği zaman bir oğul doğurabileceğini söyledikten sonra ilk kral tarafından okyanus tabanına yerleştirilmiş. Ancak oğlunun okyanusta doğması konusunda ısrarcı olduğu için, halkımızın yaptığı gibi, bu şehir onunla uzlaşmasıydı."

"Peki ya bizi buraya getiren portal?"

"Onları sadece Barnaklar ve bizim rahip versiyonlarımız kontrol ediyor. İstedikleri gibi gelip gidebilirler. Ve insanları yüzeyden aşağı indirebilirler. Sizi öldürmeden kendi dünyanıza geri götürmek onlar için nedense daha zor - bunun için özel yeteneklere sahip biri gerekiyor - bir sacerdos. Büyü yasalarını insan bedeninin hastalanmasını ve ölmesini engelleyebilecek kadar bükebiliyorlar. Bize gelince... İkisi arasında gidip gelmek zorundayız. Bedenlerimiz geçitlere pek dayanamıyor."

Diğerleri ıslanmazken onun ıslak gelmesinin nedeni buydu. Ve neden solungaçları açıktaydı. Şimdi anlıyordu.

"Uzun bir yol mu?"

"Bizim yüzdüğümüz gibi değil. Ama hayatta kalamazsınız. İnsan vücudu suya bizimki gibi uyum sağlayamaz. Biz bunun için yaratılmışız. Siz değilsiniz."

En yakın binanın duvarına dokunmak için hareket etti. "Parıltısı çok güzel."

Güzelliği onunkine erişemezdi. Özellikle de ışığın tenine ve gözlerine vuruşuna.

Her iki haliyle de. Hayatı boyunca daha güzel bir kadın görmemişti.

Sevimli bir gülümsemeyle ona baktı. "Seni burada bir erkek olarak hayal edemiyorum."

Çenesini yakınlarda oynayan bir gruba doğru salladı. "Onlar kadar kaygısız ve mutlu değildim. Kardeşlerim ve babam bunu gördü. Daha ziyade, zamanımın çoğunu harabelerde sinsice dolaşarak geçirdim."

"Harabeler mi?"

Başını salladı. "Evet. Onları görmek ister misin?" "Elbette."

Kalder onun elini tuttu ve onu şehrin dışına, çoktan öldüğünü düşündüğü Myrcialıların gürültüsünden uzağa götürdü. Tüm şehrin yok olduğuna tamamen ikna olmuşken geri dönmek ne kadar tuhaftı. Şehri ürkütücü bir şekilde aynı ama yine de çocukluk anılarındaki yerden çok farklı bulmak gerçeküstü bir şeydi.

Birçok şeyi tanıyordu ve aynı zamanda daha önce hiç görmediği yabancı bir ülkede gibiydi. Aynı anda hem tanıdık hem de kayıp.

Yabancı olmaya alışmış olmalıyım. Burada hep böyle hissetmişti. Hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadı. Hiç kimse tarafından istenmediğini hissetti.

Onu, başkalarının yüzlerinde hayal kırıklığı ya da kızgınlık görmediği kendi yalnızlığında teselli bulmaya iten şey buydu. Tek yapmaya çalıştığı görünmez olmakken, yoluna çıktığı için ona havlayan gergin bir sesteki açık tedirginliği duymadığı bir yer. Burada, sözlerini ya da hareketlerini korumak zorunda değildi.

O sadece olabilir.

O değerli ve her zaman ele geçmez huzurun tadını çıkarmış ve elinden geldiğince her anına sarılmıştı. Çünkü bunun ne kadar geçici olduğunu biliyordu. Ve çok yakında tekrar sırtına bineceklerini. Hakaretler geri donecek, kafasının içinde ve ona asla rahat vermeyen öfkeli ağızlarından amansız bir film müziği gibi yükselecekti.

Akıl sağlığını sürekli olarak bozan o bitmek bilmeyen eleştiri dalgasını sadece Cameron susturdu. İçindeki nefret onu boğmakla tehdit ediyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama onun varlığı daha iyi bir insan olma isteği uyandırıyor. Onun gördüğü gibi bir adam olmak istiyordu.

Hayatında ilk kez nefes almasına izin vermişti. Ve başka hiç kimseyle paylaşmadığı şeyleri onunla paylaşmak istiyordu. Hepsinden önemlisi, onun kahkahasının hayatında çınlamaya devam etmesini istiyordu.

Kalbinde.

Cameron, parlak floresan mercanların büyüdüğü yuvarlanmış taşlara bakan bir kenar açıklığına geldiklerinde adımlarını yavaşlattı. Duvarlar gibi o da parlıyordu ama bu yeşil ve mavinin aksine canlı bir mercandı. zerindeki su, hareket ediyor ve nefes alıyor gibi görünmesini sağlıyordu.

Görebildiği kadarıyla, karanlık suyun içinde, parlayan planktonların kapladığı parçalanmış bina kalıntıları vardı. şehrin duvarlarının dışında uzanan suyun altında canlı ama bir o kadar da l ve çökmekte olan bir şehir. "Bu da ne böyle?"

"Halkımın uzun zaman önce Poseidon'a karşı verdiği bir savaşın kalıntıları."

"Kim kazandı?"

"Yaptık. Ama büyük bir bedel ve can kaybı pahasına. İskenderiye'deki Pharos'a gerçekten olan buydu. Bir depremle yıkılmadı. Aksine, bir grup savaşımız bize burada yaptıkları yıkıma misilleme olarak onun peşine düştü."

Ona yakışıklı yüzünün gölgelerini aydınlatan mahcup bir gülümseme verdi. "Daha yakından bakmak ister misiniz?"

"Ben de bir tane isterdim." Cameron, batık şehrin hain karanlık okyanus sularının altında uykuya daldığı bir zarla kaplı pencereden dışarı baktı. "Ama nasıl?"

"Bana güveniyor musun?"

Ona böyle bir şeyi nasıl sorabilirdi? "Tabii ki."

Adam ağır yün ceketinin düğmelerini yavaşça açmaya başladığında Cameron dondu kaldı. "Bay Dupree?"

"Suda size ağırlık yapar."

Bunu soracaktı ama adamın elleri şimdi doğrudan göğüslerinin üzerindeydi ve soğukkanlılığını korumak için yapabileceği tek şey buydu. Özellikle de bir tanesi yanlılıkla sertleşmiş meme ucuna değdiğinde, midesinin istemsizce kasılmasına neden oldu. Daha da kötüsü, vücudunun ortasına keskin bir bıçak darbesi gönderdi ve ona zar zor anlayabileceği türden ani bir ağrı ve açlık verdi.

Parmak uçlarında yükselip onu öpmemek için kendini zor tuttu. Ya da, daha doğrusu, onu yakalayıp kendi giysilerini yırtmaya başladı.

Nefes alış verişini düzensizleştirdi.

Ve ceketini arkasından yere bıraktığında, hayatında hiç bu kadar açıkta hissetmemişti. Dürüst olmak gerekirse, beyaz keten gömleği çıplak teni bile olabiliyordu.

Yüzündeki şeytani sırıtışa bakılırsa, onun da bunu bildiğinden şüpheleniyordu. Özür dilemek yerine, onun bedenini kendine doğru çekti ve kollarında onunla birlikte zarın içinden suya geri düştü.

Lagüne daldıklarında nefesi kesildi ve buz gibi soğuk su tüm vücudunu sararak her duyusunu istila etti. Ama bu daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Suyun basıncı ağır ve yoğundu.

İstilacı ve karanlık. Nefesini tuttu ve hâlâ karanlığın derinliklerine doğru ilerliyorlardı ve görünürde bir son yoktu. Bir şey görebildiğinden değil.

Daha da kötüsü, gözlerini açtığında tuz gözlerine batıyordu. Göğsündeki basınç daha da arttıkça ciğerleri yanmaya başladı.

Panikleyerek, hayatını kurtarmak için çırpınmaya başladı.

Kalder onu öpene

kadar. Hayır, öpmedi.

Ciğerlerine hava üfledi. Hava bu baskıyı hafifletti ve kendisini anında daha hafif hissetmesini sağladı.

İrkilerek geri çekildi ve dehşet içinde ona ve gece yarısı derinliklerinde cıva gümüşü gibi parlayan o büyüleyici gözlere baktı.

"Bu Adum." Her nasılsa onu suyun içinden, sanki normal konuşuyormuş gibi net bir şekilde duydu.

Artık perdeli ve pençeli olan iki eliyle yüzünü kavrayarak, dalgaların altında yaşayabilmesi için ona tekrar hava üfledi. Bronzlaşmış teni, dövmelerini daha da öne çıkaran tuhaf bir ışıltıya dönüştü. "Suyun altında, halkım saf oksijen solur, bu yüzden ikimiz için de nefes alabilirim... eğer bana izin verirsen."

Sersemlemiş bir halde, insan bedeninden bile daha yakışıklı olan Myrcian bedenindeki adama baktı. "Beni anlayabiliyor musun?"

"Mükemmel." Kız suyun içinde onun yanında dururken elini öptü. "Korkuyor musun?"

Biraz, ama bunu kendine sakladı. "Seninleyken değil."

Gülümsemesi onu her şeyden daha çok ısıttı. Ona nazik bir öpücük kondurdu, sonra suyun ezici ağırlığına doğru çekerek ona daha önce hiç görmediği karanlık, mağara gibi bir dünya gösterdi.

Ama en iyi kısmı, hiç şüphesiz, birkaç saniyede bir ona vermek için durduğu hayat nefesleriydi.

Bakışları sıcak ve alaycı bir hal aldı. "Ben buradayım Cameron. Nefes darlığı hissettiğinde bir yudum al."

Ancak onlar ilerledikçe, tüm ışık kayboldu. Sonsuz, bunaltıcı bir geceye dönüştü ve acı dolu, sulu bir ölümün hayalleriyle onu korkutmaya başladı. "Burası çok karanlık... Nereye gittiğimizi nasıl görebiliyorsun?"

Sözlerini henüz bitirmişti ki tüm alan aydınlandı. Nefes nefese döndüğünde ışığın kaynağının Kalder'in ta kendisi olduğunu gördü.

İçten dışa doğru parlıyordu.

Çenesi gevşedi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Ona göz kırptı. "Birçok yeteneğimden biri, benim hanım phearse. Suda ışık salgılayabiliyoruz. Bunu karada da yapabilirim. Ama bunu yapmamaya çalışıyorum çünkü insanlar ne zaman görseler mantıklarını kaybediyorlar. Bir keresinde beni ormanda ışık yakarken yakaladığında neredeyse korkudan ölecekti. Sonra bir baktım ki, bunun üzerine bir hortlak hakkında bir dizi hikaye yazmış ve beni büyük bir kötü adam haline getirmiş. Ne yazık ki, ben sadece kendi işimi özel olarak halletmek için dışarıdaydım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kişisel karşılaşma karşısında dehşete düşmesi gereken kişi ondan çok bendim."

Gülerek, vücudunun her yerini okşayan ağır suyun içinden kendisini çekmesine izin verdi. Etrafındaki su yaşamı, sadece kendisinin duyabildiği bir şarkı eşliğinde dans ediyor gibiydi. Yanlarında güzel renkli balık sürüleri yüzüyordu ve bazıları o kadar çirkindi ki şekillerini tarif bile edemiyordu. Şekilden şekle giriyor ve kıvrılıyorlardı.

Yıkılmış Titanların iskeletleri gibi, ufalanmış binalar görebildiği kadar uzanıyordu. Ama onu hayrete düşüren şey, buraları evleri haline getiren yaratıklardı. Hem bitkiler hem de hayvanlar savaşın geride bıraktığı yıkıma yeni bir hayat veriyordu.

Yıkımdan umut doğar.

Ölümden hayat doğar.

Cameron, ailesinin onlara küçükken öğrettiği bir şeyi hatırlayınca durakladı. Bir şey

yıllardır düşünmemiştir.

Trajediden güç doğar. Acıdan
bilgelik doğar.

Kederden içgörü doğar.

Düşmanlarınız tarafından kırılan kanatlarınızla uçmayı öğrenene ve kendi başarıma kararlılığınızla yeniden güçlenene ve bir daha kimsenin sizi tutmasına izin vermeyene kadar ne kadar yükseğe uçabileceğinizi asla bilemezsiniz. Onlara zalimliklerinin sizi tanımlamayacağını göstermek için. Onların kurallarına ya da emirlerine göre yaşamayacağınızı. Siz kendi kendinizin efendisisiniz ve bir daha asla sizin üzerinizde güç sahibi olamayacaklar.

Hiçbir şeyin sizi geride tutmasına izin vermeyin. Hiçbir şeyin sizi kuşatmasına izin vermeyin. Rotanızı belirleyin ve göklere uçun. İhanetten sonra bile sevgi ve güven duyabilen güzel, kusurlu bir yaratık. Dehşetin ortasında bile cesaretini toplayabilen. Ve sana gösterilen tek şey zalimlik olsa bile merhamet gösterebilirsin.

Yakıp kül etmeye çalıştıkları geleceğin külleri üzerinde, daha güçlü bir yaratık olarak yükselecek, bunu başarmak için her zamankinden daha kararlı ve azimli olacaksınız. Çünkü bu evrende Ruh Determinatus'tan daha korkunç bir şey yoktur. Çünkü o durdurulamayacak ve yılmayacaktır.

Öyleyse devam edin ve gerekirse bana en kötü halinizi getirin, ben de size en iyi halimi sunayım.

O her yönüyle Kalder'di. Babası ve kardeşi gibi. Hayat ve düşmanları onu yıkmak ve kalpsiz bırakmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Bunun yerine, acıyı geride bırakmayı seçti ve kendini korumak için diğerlerinden uzaklaşırken, dünyaya saldırmadı. Masum olan yabancılara saldırmadı.

O iyi bir adamdı. Her şeye rağmen.

Hayır, hepsine rağmen, onların zalimliklerinin üstüne çıkmıştı.

Ve onu nefes alabilecek şekilde öperken, onu ne kadar çok istediğini biliyordu. Aptalca olsa bile.

Onunla bir gelecek umudu olmamasına rağmen.

Başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir şeyi onunla paylaşmak istiyordu.

Aptal olma, kızım!

Düşünceleri skandaldı!

Daha da ötesi, günahkârlardı. Yine de başka hiç kimse hakkında böyle hissetmemişti. Bir daha hissedip hissetmeyeceğini de bilmiyordu. Yıllar boyunca tanıdığı onca erkekten hiçbiri nazlı bir bakıştan başka bir şeyle kanını hızlandırmamıştı. Elinin fırçasından başka bir şey yapmamıştı.

Ve Kalder bundan çok daha fazlasını yaptı.

Özellikle de bir bölümü oyulmuş eski bir sütunun yanında durakladığında. Nazik bir elle onu aşağıya, bir zamanlar büyük bir salon olması gereken görkemli bir odaya çekti.

"Bu da ne?"

"İlk sarayın kalıntıları." Ellerini kızın beline koydu, böylece onu süngerimsi bir bitki örtüsüyle yastıklanmış bir bölmeye yönlendirebildi. "Burası okumak için geldiğim yer."

Şaşırmış bir halde dönüp onun ışıldayan gözlerini inceledi. Şimdi gümüş rengindeydiler ve koyu, fırtına mavisini bir dış hatları vardı. İnanılmaz derecede güzeldi. "Böyle çok farklı görünüyorsun."

"İğrenç demek istiyorsun."

"Hayır. Bir melek gibi." Nefes almak için onu öptü.

Kalder onun dudaklarının üzerinde hissettiklerinin tadını çıkardı. Dilinin dişlerine hafifçe sürtünmesinin. Tıpkı onun kollarındaki hissinden zevk aldığı gibi. Suyun altında olmanın en sevdiği yanıysa, erkek kıyafetlerinin onun yumuşak kadınsı kıvrımlarına yapışması ve tamamen şeffaf hale gelmesiydi. Beyaz keten o kadar inceydi ki, örttüğünden daha fazlasını ortaya çıkarıyor ve onun cazibesinin her parçasını görmesine izin veriyordu. Onun bakışları karşısında ne kadar çıplak olduğunu bilse dehşete düşerdi.

Kadının areolalarının mükemmel hatlarını görebilmek onu ne kadar da acıktırmış ve sertleştirmişti. Karanlık üçgenin

Kalçalarının birleştği yerdeki tüyler dikkatini düşünmemesi gereken fantezilere çekmeye devam ediyordu.

Bu berbat bir fikirdi.

Ve aynı zamanda onun giysilerini çıkarıp ellerini yemyeşil, esnek teninin her santiminde gezdirmekten başka bir şey istemiyordu. Gerçekten de koyu kestane rengi saçları suyun içinde dalgalanırken muhteşem görünüyordu. Güzel yüzünü çevreleyen koyu bir hale gibiydi.

Ona bakarken doğru düzgün düşünemiyordu. Onu bedeniyle ve ruhuyla ele geçirmeye gelmiş, suda yaşayan bir fey yaratığına benziyordu ve şu anda onun tarafından ele geçirilmekten daha iyi bir şey düşünemiyordu. Gerçekten de, kendisini sonsuza dek ona teslim etmekten memnuniyet duyardı.

Beden ve ruh.

Kalder onun yüzmeyi öğrenirken cesur parmaklarıyla odayı yavaşça keşfetmesini izledi. Her hareketi, suda pek de evinde olmayan birinin baştan çıkarıcı dansıydı. Yine de kalçalarını kıvrıyor ve kollarını tecrübeli bir fahişenin sanatıyla hareket ettiriyordu.

Suyun içinde dönerken tamamen akıcı bir zarafete sahipti. Tuniğinin keteni dışarıya doğru genişleyerek ona karnının bir kısmını gösterirken, pantolonunun beyaz keteni de uyluklarının birleştği yerdeki koyu renkli tüyleri göstermeye devam ediyordu. Ve tek düşünebildiği, düğmelerini açıp elini aşağı kaydırarak onu okşayabilmektir. Parmaklarının ritmiyle kıvranışını izlemek...

Onu izlerken vücudu alev alev yanıyordu. İçten içe yanmasına neden olacak şekilde ona ihtiyaç duyuyordu.

Onun bakışlarını yakalayınca durakladı. Yüzü anında düştü. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Kontrol için mücadele etti. "Hayır, genç kız. Hoşuma gidiyor. Olması gerekenden çok daha fazla."

Bakışları adamın vücudunun suyun saklamasını imkânsız kıldığı kısma kaydı. Pantolonu koyu renkti ve bu nedenle onunkinden daha iyi örtünmesini sağlıyordu.

ona duyduğu açlığı ele veren şişkinliğin boyutunu gözden kaçırmak mümkün değildi.

Karanlıkta bile yanakları parlıyordu ve artan renk sadece gözlerini parlatıyordu. Daha da kötüsü, kontrol edemediği bir ihtiyaçla sikinin sarsılmasına neden oldu.

Kalder'in boğazı kurudu. Tamamen onun durmasını ya da geri çekilmesini bekliyordu.

Ya da tokatlardım. Ki bunu hak etti.

Yine de, burada hayatta kalmak için onun nefesine ihtiyacı olduğu düşünöldüğünde, fazla uzağa gidemeyeceğini biliyordu.

Ama büyük bir şokla, kız ona uzandı ve onu kendine çekti.

Ağzını **onunkine** değdirmeden hemen önce durdu. Birbirlerinden ancak bir el genişliği kadar uzakta suyun içinde asılı duruyorlardı.

Kahretsin, orada nasıl da vahşi ve tuhaf görünüyordu. Fantezilerinin bir tezahürü gibi. Gerçek değildi ama Vine'ın ona karşı kullandığı tüm dehşetlerden daha fazla eziyet etmesi için gönderilmiş bir fey yaratığıydı.

Onu daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Ve bunu yapmaması için tüm nedenleri biliyordu. Ondan uzak durması için tüm nedenleri.

O senden daha iyisini hak ediyor. O bir ışık ve hava yaratığı.

Sen sulu karanlıktan doğdun.

Ve bunların hiçbirisi onun için önemli değildi.

Cameron bir nefes daha almak için dudaklarını aşağı çekti. Her bir parçası daha fazlası için çığlık atarken onun tadıyla inledi. O, bu dünyadaki hiç kimseye benzemiyordu.

Yukarıda ya da aşağıda. Onun dengi ile hiç karşılaşmamıştı.

Onun tatlı tadıyla sarhoş olmuş ve kendini bu işin sınırından geri çekememişti, dudaklarını onunkilerden boğazına doğru sürükledi, yarı yarıya onun itiraz etmesini ya da onu itmesini bekliyordu.

Ona tokat atması için dua ediyordum.

O yapmadı. Bunun yerine onu vücuduyla sarmaladı. Nefesini sertçe içine çekerken onu orada tuttu. Başı dönerken, başını onun derin vadisinin arasına gömdü.

Böylece ona işkence eden kremesi tadabiliyordu. Kadının teninin tuzu okyanusun tuzuyla karışıyor ve dilini yakıyordu. Dahası, iştahını kabartıyor, ondan daha fazlasını talep etmesine neden oluyordu.

Cameron gözlerini kapattı ve Kalder'in dilinin teninde yarattığı hissin tadını çıkardı. Buna izin vermemesi gerektiğini biliyordu; onun dünyasında itibarı ve saflığı her şeydi.

-Ama onu durdurmak istemedi.

Şimdi değil. Çocukluk yaşını çoktan geçmişti. Ailesi ölmemiş olsaydı ve delikanlılık rolüne zorlanmamış olsaydı, çoktan evlenmiş ve bir kocaya varmış olurdu. Büyük ihtimalle sevgisiz bir eşle.

Kalder'e karşı tam olarak ne hissettiğinden emin olmasa da, ona değer verdiğini biliyordu. Derinden.

Hepsinden önemlisi, kalbinin derinliklerinde bu anı istediğini biliyordu.

Onunla, başka kimseyle değil.

Başka bir erkekle birlikte olmayı hayal bile edemiyordu. Neredeyse tanıştıkları ilk andan itibaren onu arzulamıştı ve o da şuh yürüyüşü ve gizemli tavırlarıyla onu karanlıkta korkutmuştu.

Sonuna kadar gitmeye kararlı bir şekilde, adam omuz silkene kadar gömleğini çekti. Adamın yaralı göğsünü görünce nefesi kesildi. Ellerini omuzlarında gezdirip kollarından aşağıya, girdiği sayısız kavgadan yara bere içinde kalmış pençeli ellerine doğru indirdiğinde, o yontulmuş kaslar alay ediyor ve esniyordu.

Deniz adamı tam bir kavgacıydı. "Çok güzelsin."

Adam şaşkınlıkla başını salladı. "Güzel olan ben değilim."

"Evet, öylesin. Şimdiye kadar doğmuş herkesten daha yakışıklısın. Denizde ya da karada." Ellerini adamın saçlarında dolaştırdı ve dudaklarını ısırdı.

Kalder tattığı tutku karşısında inledi, bu tutkuya ve kadına hayran kaldı. Bu kadının onu öpme şeklini nasıl da seviyordu.

Ona sanki dünyadaki tek erkek oymuş gibi bakıyordu. Hiç kimse onu onun gibi hissettirmemişti.

Sanki özel biriymiş
gibi. Sanki
önemliymiş gibi.

Bacaklarını onun beline doladı. "Seni nasıl memnun edeceğimi söyle bana."

Cesareti onu hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. Onun bu kadar yüz­süz ve utanmaz olması hoşuna gitmişti. "Bunu sadece benimle birlikte olarak yapıyorsun."

Gülümsedi. "Öyle
mi?" Adam başını
salladı.

Kız kendini adamın şişmiş kasıklarına sürterken gülümsemesi genişledi. Onu orada hissettiğinde inledi ve pantolonlarını çıkarma şansı olsaydı ne kadar iyi hissedeceğini hayal etti.

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Bu iyi bir başlangıç, phearse." Uzandı ve göğüsleri serbest kalana kadar tuniğinin bağcıklarını çözdü.

Kalder ona sımsıkı sarılırken, kalbi açlıktan deli gibi çarpıyordu.

Kendini evinde hissettiği tek yerin onun kolları olması ne kadar garipti. Ve o anda onu her yerde takip edeceğini biliyordu. Cehenneme bile. Ona kendini çok sıcak ve hoş hissettirmişti.

Başka hiç kimse ona gülümsemekten başka bir şey yapmayarak bu kadar çok şey sunmamıştı.

Artık özgürsün. Artık Thorn'a bağlı değilsin. Bir eş alıp yeniden başlayabilirsin.

Evlen onunla.

Ama o bundan daha iyisini biliyordu. O kadar basit değildi.

Yeniden başlamak başka insanlar içindi. Onunki gibi acımasız bir geçmişli olmayan insanlar için. Normal olanlar. Toprakta yaşayanlar.

Ayrıca Cameron hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gerçekten bilmiyordu.

Fark eder mi?

Olabilirdi. İttifakların ailesinin hayatında büyük bir rol oynadığını, gemiyi ve mürettebatını etkilediğini ve vereceği her kararın hepsini etkileyeceğini herkesten iyi biliyordu. Peşinde olan çok fazla düşmanı vardı.

Cameron'ın damarlarında Michael'ın kanını taşıdığından bahsetmiyorum bile. Kardeşi bir Necrodemian'dı. Ve bu kan Cameron'ın sahip olabileceği her çocuğa geçecekti.

Onlardan doğabilecek herhangi bir çocuk. Karada ve denizde yaşayan bir yaratık.

Bu çocuklar, tanrıların cehennemden çıkardığı en kötü yaratıklardan onlara hiçbir şekilde huzur vermeyecek daha yüksek bir çağrıya sahip olacaktı. Bu, hepsinin sonsuza dek avlanmasına neden olacaktı.

Nesilden nesile.

Böyle lanetli bir mirası devretmeyi nasıl düşünebilirdi? Bu bencilliğin en kötüsü olurdu.

Ve yine de onun hakkında bunu bilmesine rağmen, kendisini bırakıp onu terk etmeye ikna edemiyordu. O, kendisinin eksik bir parçası gibiydi.

Hayati bir parça.

En iyi kısmı.

Cameron, Kalder'in öpüşmelerinden geri çekilip ona bakarken yüz hatlarını izledi. Sanki yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibi ona baktı.

Parlayan gözlerinde karanlık, derin bir hüznün vardı. Daha önce olduğundan çok daha yoğun bir hüznün.

"Aklınızda ne var ki sanki İkinci Geliş size doğru geliyormuş gibi görünüyorsunuz?"

"Keşke bir bira içmek için meyhanenize gelen basit bir insan köylü olsaydım. Sence o zaman beni bu kadar çekici bulur muydun?"

Gözleri mizahla parıldıyordu. "Hayır dersem, beni bir kenara mı atacaksın?"

"Hayır mı?"

Burnunu şakacı bir şekilde kırıştırdı. "Bir delikanlı olarak benim peşimde olduğunuzu varsayacağımı düşünürsek? Biraz gücenirdim."

Gülerek işaret parmağını kızın kaşının üzerinde gezdirdi ve sanki gerçeği anlamaya çalışıyormuş gibi yüzünü inceledi. "Peki ya cinsiyetinle ilgili gerçeği bildiğimi bildiğinden emin olsaydım?"

"O zaman gerçek şu ki, fark etmezdi. Köylü ya da kral benim için fark etmez. Tek gördüğüm insanın kalbidir."

"Peki ya kalbim olmadığını söylersem?"

"Buna asla inanmam. Sizi daha iyi tanıyorum Bay Dupree. Kalbinizi gördüm. Beni ölüme sürüklemeye kararlı olan iblislerden kurtarmak için çok sıkı ve kararlı bir şekilde savaştığınız gece bunu hissettim."

Kalder onun sözleri karşısında titredi. Kadının yumuşak vücudunun kendi vücudunun sertliğiyle birleşen sıcaklığı karşısında titredi. Karnı ereksiyonuna karşı tüy gibi yumuşaktı. Elleri omuzlarında şefkatle duruyordu.

Onun her daim meraklı bakışlarına baktı ve orada kendini kaybetti. Hayatının geri kalanını o hafif, deniz elası gözlere bakarak geçirmek nasıl bir şey olurdu?

Onu yıllarca bu şekilde tutmak için mi?

Ve şu anda, onu çocuğuyla birlikte tumbul hayal edebiliyordu. Onu sonsuza dek yatağında sıcak ve misafirperver bir şekilde görebiliyordu.

Bu düşünce onu hem dehşete düşürdü hem de heyecanlandırdı.

Böyle bir zayıflığa izin vermeyi nasıl düşünebilirdi? Çocuklarını böyle lanetlemeyi? Ağabeyi böyle bir şeyi yasaklardı. Peki ona gerçekten ne sunabilirdi?

Ben bir hiçim.

Dokunduğu her şeyi mahvetti.

Muerig'in öldüğü günü şimdi bile görebiliyordu. Onun ihmali yüzünden.

Kardeşinin kaderinden daha da kötüsü, onun düşmanları tarafından gemiye sürüklendiğini ve ellerinden koparıldığını görebiliyordu ve bunların hepsi ona değer vermeye başladığı içindi. Laneti yüzünden...

Sevmeye izni yoktu. Bunu biliyordu. Yine de onsuz nasıl yaşayabilirdi?

Yapmak zorundasın. Aksi takdirde aptallığının bedelini ödeyecek. Çocuklarınız da öyle.

Kalder onu tekrar kaybetmeye dayanamazdı. Şu anda bile o günü ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu. Rüzgârlar şiddetli ve soğuktu. Su karanlık ve dalgalı. Dalgaların arasından dışarı bakmış, onu durdurmak için çaresizken suyun altında kayboluşunu gördüğünde kalbi sıkışmıştı. Savaşamayacağı düşmanlar tarafından ele geçirilmişti.

Ruhu, tüm suçun yalnızca kendisine ait olduğunu bilmenin getirdiği bitmek bilmeyen keder ve kendinden nefretle sonsuza dek yüklendi.

Tıpkı Muerig'in kardeşiyle zamanında buluşamadığı için öldüğü gün olduğu gibi.

"Bir daha asla hayatımdan zevk almayacağım. Sonsuzluğun geri kalanını aptallığımın kefareti ödeyerek geçireceğim."

Cameron elleriyle onun yüzünü kavradı ve dokunuşu onu hüznü düşüncelerinden uzaklaştırdı. Annesinin onu öldürdüğü günden beri bildiği tek zevke geri döndü.

Kolları.

"Seni kaybettim mi? Uzaklarda, düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi görünüyorsun. Gidip seni onlara bırakayım mı?"

"Benimle kal Cameron."

Sonsuza kadar benimle kal....

Bu son cümleyi yüksek sesle söyleyecek cesareti bulmayı nasıl da diliyordu. Onu yanında tutacak cesareti.

Ama yapamadı.

Buna cesaret edemedi. Bu ona haksızlık olurdu ve başına kötü bir şey gelmesine sebep olmaya dayanamazdı.

Tanrılar ona yardım etsin, ama Vine onu Cameron ve kardeşi arasında bir seçim yapmaya zorlarsa, Muerig'in keçisi kobay olacaktı. O piçi hiç tereddüt etmeden sunacaktı.

Bunu artık hiç şüphesiz biliyordu ve bu hepsi için yıkım olurdu.

Bacaklarını adamın kalçalarına doladı, sonra eğilip onu mutluluktan kör olmuş bir halde öptü.

Kalder kendini tamamen ona kaptırırken onun tadının tüm duyularını kaplamasına izin verdi. Düşüncelerini, onu tamamen tatma ihtiyacı dışında her şeyden uzaklaştırarak, onunla birlikte bir mağaraya yüzdü ve burada kendi başına nefes alabilmesi için onu sudan küçük bir kumlu koya çekti.

Hayretler içinde kalan kadın, adam kalan kıyafetlerini nazikçe çıkarırken bir anlığına karanlık su altı mağarasının etrafına baktı.

Ta ki onun yanına dönüp yosun kaplı kuma sırtını yaslayana kadar. Ama kız geri çekilmedi. Bunun yerine ellerini onun vücudunda gezdirdi ve ürkek bir şekilde her santimini keşfetti. Masum dokunuşu onun derinliklerine ulaşıyor, onu geçmişinden kurtarıyor ve hiçbir şeyin yapamadığı şekilde rahatlatıyordu. Özellikle de dudağını ısırdığında ve ilk kez onun en özel yerine dokunduğunda.

Cameron onu avucunun içine alıp parmaklarıyla sikini keşfederken yanaklarının kızardığını hissetti. Çok kadifemsi sertti. Kendi vücudundan çok farklıydı. Ve onun yüzündeki zevk ifadesinden çok hoşlanmıştı.

Kendini her zamankinden daha güçlü hissederek ellerini Kalder'in kısa, ıslak saçlarında ve bıyıklı yanaklarında gezdirdi. Onun üzerinde yatarken hissettiği erkeksi duyguyu nasıl da seviyordu. Bu çok tuhaf bir şeydi. Vücudunun onunkine yaptığı bu baskı. Kollarının onu sarması.

Ayaklarını adamın bacaklarında gezdirdi, bacaklarını tozlandırıran keskin tüyleri hissetti ve vücutları arasındaki farklılıkların tadını çıkardı. İşte o zaman bu adamı ne kadar çok sevdiğini fark etti. Onun nadir gülümsemelerine ve tuhaf yöntemlerine ne kadar değer verdiğini. İnsan olsun ya da olmasın, onun için her şeydi.

En çok ihtiyacı olan şey oydu.

Öpücükleri onu ateşleyen bu adam. Güçlü dokunuşu onu zayıflatan adam.

Onun kalbiydi. Onun ruhuydu.

Ama ne işe yaradı ki? Gerçekten mi? Bu her türlü aptallıktı ve o da bunu biliyordu.

Onunla kalamazdı.

İki farklı tür oldukları gerçeğini unutan Paden buna asla izin vermezdi. Kalder'a katlanamıyordu. Ya da ona yaklaşan herhangi bir erkeğe.

Bu aşk umutsuzdu.

Bu düşünceyle acı çeken ve ne olursa olsun onu isteyen Cameron, acı vücudunu sararken kollarını Kalder'in boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Cameron," diye homurdandı. "Beni boğuyorsun."

Tutuşunu gevşetti, sonra yüzünü onun göğsüne gömdü ve asla olamayacağını bildiği şeyleri dileyerek gözlerini kapattı. Onun gitmesine izin vermek istemiyordu.

Yapmak zorundasın.

Ama bu adil değildi. Tek istediği onu sevmekken değil. Onunla birlikte olmak.

O başka bir tür. Ve o bununla tamamen iyiydi.

Gerçekten de onunla sevişmek üzereydi....

Evim dediği suların altında. Hayatı gariplerin en garibi haline gelmişti.

Kalder onun dudaklarını ısırdı.

Gerçeklikle ilgili tüm düşünceleri bir kenara iten Cameron memnuniyetle içini çekti. Bu konu hakkında daha fazla düşünmeyecekti. Şimdilik olmak istediği yerdeydi ve birlikte olmak istediği adamla birlikteydi. Önemli olan tek şey buydu.

Adam öpücüklerini vücudunda gezdirirken, göğüslerine kadar inip onlarla oynarken gözlerini kapattı. Sırtını dönerek, adamın şefkatli ilgisinin saldırısı altında eridi ve pantolonunu gevşetip vücudundan sıyrırken titredi.

Kalder onun tuzlu teninin tadıyla yüksek sesle inledi. Eğer sonsuza dek yaşasaydı, bu anı hatırlayacaktı. Onun altında nasıl hissettiğini.

Adam onu yalayıp okşarken ellerinin adamın saçlarında oynaması.

Cennet gibiydi.

Boğazının derinliklerinde hırlayarak sağ göğsünü bıraktı ve sol göğsüne doğru ilerledi, böylece o gergin tepeyi ağzına çekip dilinin onu tatmasına izin verebilecekti.

Elini vücudundan aşağıya, nemli buklelerin arasından, arzuladığı kısmına dokunana kadar kaydırды. Nefes nefese kaldı ve inledi, sonra onun keşfi için bacaklarını daha da açtı.

"Söyle bana, sana ne yapmamı istiyorsun, Cam?" "Beni öpmeni istiyorum."

"Nerede?"

Parmaklarıyla onun dudaklarına dokundu. "Dudaklarıma."

İçindeki ateşten nefes almakta zorlanana kadar ona itaat etti. "Seni başka nerede öpmemi isterdin?"

"İşte," dedi, başını çevirerek boynunu ona doğru uzattı.

Tekrar yaladı ve boynunu okşadı. Ürpertinin vücuduna yayıldığını, göğüs uçlarının göğsünde daha da sertleştiğini hissetti.

Adam dişleriyle tenini ısırırken boğazının arkasından küçük sesler çıkardı.

"Beni götürmek istediğin başka bir yer var mı?"

Yüzü pembeleşti ve utangaç bir ifadeyle başka tarafa baktı.

"İşte şimdi," dedi, çenesini avucunun içine aldı ve kendisine bakana kadar yüzünü çevirdi. "Çekingen olmak benim gibi Bayan Cameron'a göre değil. Daha önce hiç konuşmaktan kaçınmamıştınız."

Gözleri yumuşadı.

Kalder kollarına yaslanırken ciddileşti ve onun bakışlarıyla buluştu. "Bana ne istediğini söylemekten asla korkma ya da utanma. O yüzden tekrar soruyorum. Beni nereye götürmek istersin, aşkım?"

Dudağını ısırdı ve elini yavaşça vücudunda gezdirdi. Kalder, nefesi göğsünde tıkırdarken elinin izlediği yolu izledi.

Hayatında gördüğü en duygusal şeydi.

Bir bacağını yukarı kaldırarak kendini onun aç bakışlarına açtı ve bacaklarının arasına dokundu.

Cameron, Kalder'in ona attığı ateşli bakış karşısında ürperdi. Yaptığı şeye hâlâ inanamıyordu ama kalbinde hiç utanç yoktu.

Sadece onunla birlikte olan adama olan sevgisi.

Yavaşça, durgun bir şekilde vücudunu öptü. Dudaklarının tenine dokunuşu kızın ateşli bir ihtiyaçla yanmasına neden oldu. Bir erkeğin dokunuşunun bu kadar zevkli olabileceğini kim hayal edebilirdi ki?

Adam onu ağzına aldığı anda, kadın kendini tamamen bırakmış bir şekilde haykırdı.

Sıcak dili yaladı ve alay etti, etrafında ve etrafında, okşadı ve deldi. O orada yatarken, kendisini parçalayan zevk şeritlerinden zayıf ve nefes nefese kalırken, sulu oda kontrolden çıktı. Şimdi Sancha'nın müstehcen konuşmasını tamamen anlamıştı! Aman Tanrım! Kadın hiç de şaka yapmıyordu.

Uzandı ve adamın iri, erkeksi elini kendi elinin içine aldı.

Kalder parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve hafifçe sıktı. Cameron sevgisi üzerine çökerken gülümsedi. Ona bu şekilde sahip olmaktan daha yüce bir şey olamazdı. Onu bedeniyle hissetmek, artık insan görünümünde olan güçlü elini tutmak.

Cameron birbirine dolanmış ellerini görmek için aşağı baktı. Teni onunkine kıyasla çok solgundu. Parmak eklemlerinde yara izleri vardı ve teninin karanlığında göze çarpıyordu.

Adamın başparmağı avucunu okşarken, dili de vücudunu okşarken memnun ve heyecanlı bir şekilde iç çekti. Sonra, adamın elini dudaklarına doğru kaldırdı, böylece adamın yara izlerini öpebildi.

Ama orada durmadı. Ağzını açtı ve adamın parmaklarını teker teker emdi, tadına baktı. Onları kemirdi. Kalder onun hareketleri karşısında irkilerek başını kaldırdı. Daha önce hiçbir kadın onun ellerini bu kadar çok öpmemişti.

düşündü. Ama itiraf etmeliydi ki, kızın dili teninin üzerinde, parmaklarının arasında cennet gibi kayıyordu ve sırf bu yüzden bile kuru toprağı bulduğuna ve kızın bunu yapabilmesi için teninin geri dönmesine ve ağların çekilmesine izin verdiğine memnundu.

Kadının vücuduna tırmandı ve sonra ona baktı, altında sıcak ve açıktı. Bu manzara içini parçaladı.

Onu nasıl arzuladığını. Ona ihtiyacı vardı.

Ellerini onunkilerden kurtardı. Sonra ellerini göğsünde, kalçalarında gezdirdi ve sıcak, sert şaftını ellerinin arasına alana kadar aşağıya doğru indirdi.

Vücudu tepki olarak sarsıldı.

Kalder onun ellerinin sikinden aşağı kaydığını, elleriyle onu kavrayabilmek için daha aşağıya uzandığını hissederek inledi.

"Bana ne istediğinizi söyleyin Bay Dupree," diye nefes aldı. Sen.

Kelime boğazında düğümlendi. Onun aksine, kelimeler onun diline yabancıydı.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemiyordu. Diğer herkes tarafından reddedilmişti ve buna alışkın olsa da, onun kendisini geri çevirdiği düşüncesi ...

Sonunda onu yok edecekti. Tek başına onun üzerinde nihai güce sahipti.

O da en iyi yaptığı şeyi yaptı ve duygularını içinde tuttu.

"Öncelikle bana Kalder demeni istiyorum," diye alay etti. "Bu kadar samimiyken böyle formalitelere gerek yok Bayan Jack ve size göstermeyi tercih ederim." Başını aşağı eğerek dudaklarına yapıştı, sonra da vücudunun derinliklerine doğru kaydı.

Etrafını saran sıcak, tatlı ıslaklık karşısında homurdandı. Vücudunun, saldırısını memnuniyetle karşıladığını hissettiğinde.

Kısa bir an için gerildi ve tırnaklarını adamın sırtına geçirdi.

Kalder dondu kaldı. "Sen iyi misin?"

Hafifçe nefes alırken adamın omzuna doğru başını salladı. "Oldukça şok edici bir his, değil mi?"

Gerçekten bilemezdi. "Seni incitiyor muyum?" Ona doğru baktı.

Başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştı ve adam bilmiyordu ama bu karşılaşmada, şimdiye kadar yaşadığı tüm karşılaşmalardan çok daha samimi bir şeyler vardı. Sanki ona sadece bedenini değil, ruhunu da açmıştı. Daha önce hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti.

"Şimdi azalıyor."

Cameron geri dönüşü olmayan bir eşikten geçtiğinin farkına vararak yutkundu.

Hiç.

Her ikisi için de aşırı ve korkunç sonuçları olabilecek bir şey. Tek bildiği, bundan bir çocuk sahibi olabileceğiydi. Ve bu düşünce onu dehşete düşürdü. Bebek olacağı için değil, getireceği sorumluluk yüzünden. Skandal.

Eğer bir çocuğa hamile kalırsam, onu sonsuza dek seveceğim. Tıpkı Kalder'i sevdiğim gibi.

Nasıl yapmasın ki?

Onunla sevişirken yüzündeki ifade sonsuza dek hafızasına kazınmıştı ve öyle kalacaktı. O kadar çok kişi tarafından incitilmişti ki. Bu kadar hassas olabilmesi bile onu şaşırtıyordu. Tanrı biliyordu ki bunu evde öğrenmemişti. Kimse ona şefkat göstermemişti. Vücudundaki yara izleri buna tanıklık ediyordu.

Tek bildiği şiddetti. Çekişme.

Savaş.

Yine de onunla yavaşça ve onu incitmemeye ya da zarar vermemeye özen göstererek sevişti. Vücuduna ne kadar ağırlık verdiğine her zaman dikkat etti. Kalçalarının onunkilere doğru kayması çok tatlı bir histi. Ona inanılmaz bir zevk verirken onu öpüyordu.

Bundan daha görkemli bir şeyi asla hayal edemezdi. Ondan daha inanılmaz.

Nasıl yapabildi?

Kalder gözlerini kapadı ve Cameron'ın ona sarılışının tadını çıkardı. Cameron onun içinde kendini kaybederken, onun ellerini sırtında gezdirmesini hissetti. Keşke bu an uzun sürebilseydi.

Gitmesine izin vermelisin.

Ama onun gitmesine izin vermek hayatında yaptığı en zor şey olacaktı.

Bu onun iyiliği için.

Sevdiğin her şeyi öldürürsün. O bunu biliyordu. Hiç şaşmadan. Tanrılar bir şeye sahip olmasına ve onu elinde tutmasına asla izin vermezdi. Ona acı vermekten çok fazla zevk alırlardı.

Onun da ölmesini izleyemem.

Kalder onun kalçalarını iterken dudaklarını öptü. Birlikte ne kadar zaman geçirecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama kader ve koşullar onları ayıracaktı. Öyle ya da böyle. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Onun için savaş. Etmek zorundasın.

Cesaret edebildi mi?

Cesaretin var mı?

Onsuz hayatına geri dönmeyi hayal etmeye çalıştı. Onun gülümsemesi kalbini ısıtmadan bir gün geçirebilmeyi hayal etmeye çalıştı.

Yapamadı.

Bu düşüncenin acısı çok fazlaydı. Onu yanımda tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Sonuçları ne olursa olsun.

Hayatında iyi olan tek şey oydu. Onu mutlu eden tek şeydi ve kimse bunu ondan alamazdı.

Savaşmadan olmaz.

Cameron, vuruşlarını hızlandırırken Kalder'in çenesinin kararlı duruşunu gördü.

"İyi misin?" diye sordu, ondaki ani değişikliğe neyin sebep olduğunu merak ediyordu.

"Evet, aşkım," dedi, sözlerini itişleriyle noktalarak.

"Seninleyken, haklı olduğum tek zaman bu."

Bunun üzerine eridi. Kollarını adamın omuzlarına dolayarak onu kendine yakın tuttu ve sıcak, çıplak teninin kendi tenine sürtünmesinin keyfini çıkardı. Ona bu şekilde sarılmaktan daha erotik bir şey olamazdı.

Dudakları ve diliyle onun çenesiyle oynadı ve ellerini sırtının pürüzsüz düzleminde kalçalarına doğru gezdirdi. Ellerini onun nefis poposunun üzerinde gezdirdi ve onu teşvik ederken gözlerini kapattı.

Vücudu daha fazla dayanamayana kadar titredi ve gerildi.

Derin derin inleyerek, orgazmın onu ele geçirmesine izin verdi ve son sarsıntı içinden geçene kadar onu yakınında tuttu.

Eliyle yüzünü kavradı ve onu derinden öptü.

Sonra bunu hissetti. Kendi salıverilmesi onu ele geçirirken ağzının içinde homurdandı.

Kendini derinlere gömdü ve dondu kaldı.

"Ah, benim leydim," diye kulağına nefes verdi. "Seni yatağımda hissetmekten daha iyi bir şey yok."

"Seni bedenimde hissetmekten daha iyi bir şey yok." Ne söylediğini fark ettiğinde yüzünde bir sıcaklık patlaması oldu.

Ama adamın yüzündeki sıcak ve memnun ifadeyi görür görmez utancı azaldı.

Ona hafif bir öpücük verdi, sonra geri çekildi. Sırt üstü döndü ve onu kollarının arasına aldı.

Cameron kendini onun göğsüne bıraktı ve yanağının altında çarpan kalbini dinledi. Derin gümbürtü inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Sonsuza kadar böyle yatabilmeyi ne kadar isterdi.

Göğsünün etrafında daireler çizdi ve boş boş meme uçlarıyla oynadı.

"Bunu yapmaya devam edersen," dedi boğuk bir sesle, "ikimiz de buradan ayrılmayacağız."

Cameron sonsuzluğu burada onunla geçirmeyi umursamayacağını düşünmeye başlamıştı. Ve bu düşünce onu dehşete düşürüyordu. Kendini unutmamasını o kadar kolaylaştırıyordu ki.

Her şeyi unutmak
için. Keşke
yapabilseydi.

Ama çok geçmeden kıyafetlerini bulup giyindiler ve yüzerek saraya geri döndüler; Kalder kuru ceketini alıp ona sardı ve hemen ardından Kalder'in peşinden gittiğinden beri onu arayan mürettebatın bir kısmıyla karşılaştılar.

Rosie onları görünce rahat bir nefes aldı ve diğerlerine seslendi. "Cameron henüz ölmedi!"

Kadın ona kaşlarını çatı. "Pardon?"

Pişmanlık duymadan omuz silkti. "Senden geriye sadece paltonu bulduğumuz için doğal olarak seni burada bir şeyin yediğini düşündük."

"Ah." Cameron bu söz üzerine yanaklarında renk olmaması için dua etti, özellikle de Kalder'in ona yaptıklarından bazılarını hatırladığında. Kalder'a bakmamak ve onun bu sözlerle tepkisini görmemek için ani bir dürtüye direnmek daha da zordu.

Yine de neyse ki cazibesine yenik düşmemeyi ve buluşmalarına ihanet etmemeyi başardı.

Ta ki Paden hışımla ona doğru gelip kolundan kabaca tutana kadar. "Hangi cehennemdeydin sen? Her yerde seni aradık! Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı?"

Yüzünü buruşturarak kolunu adamın sıkı kavrayışından kurtardı ve onu geri itti. "Kalder bana şehri gezdiriyordu."

"O zaman neden sıırıslıklamsın?"

"Yüzmeye gittik."

"Sen yüzemezsin! Nasıl yüzüleceğini bilmiyorsun." Paden Kalder'e ters ters baktı.

Bu da Kalder'in öfkesini tetikledi. "Eğer hanımefendinin onurunu sorguluyorsan, o zaman onu senin derinden alacağım, adamım. Ve dışlerinden! Şimdi kız kardeşinden özür dile!"

"Ben mi? Onu tek başına dışarı çıkaran ben değilim. Refakatsiz olduğunu da eklemeliyim. Eğer onun itibarını bu kadar önemsiyorsan, o zaman ona dikkat etmelisin.

Lanet olası otuzbirci piç kurusu, her fırsatta karşılaştığın her orospu ve fahişeye yaptığın gibi onu da çamura bulayarak lekeleme!!!"

"İşte şimdi! İkiniz de bu kadar yeter, yoksa öküzlerinizle kozalak oynayacağım!" Devyl aralarına girdi ve önce Paden'la yüzleşti. "Bilgin olsun dostum, onun halkı bizimle havayı paylaşabilir ve denizlerin altında sanki onlar gibi doğmuşuz gibi nefes almamıza izin verebilir. Bunu yaptıklarını gördüm. Eğer yüzdüklerini söylüyorsa, öyledir. Bundan şüphe etmek için hiçbir neden yok ve kız kardeşin gibi dürüst ve açık sözlü birinden şüphe etmek için daha da az nedenin var. Kalder'e güveniyorum, Kaptan Jack. Tamamen. Ve yaşayan onca insan arasında sizin de Bayan Jack'e güveniyor olmanız gerekir."

Paden'ın çenesinde bir tik başladı. "Cammy'ye güvenim sonsuz. O ise tamamen başka bir mesele, hatta biraz daha fazlası. Kız kardeşimle arkadaşlık etmesinden hoşlanmıyorum. Hem de hiç. Özellikle de etrafta onu izleyecek kimse yokken tek başına ve sanki üçüncü bir kişi tarafından gözetimsiz bırakıldıklarında neler yapabileceklerini yeterince iyi bilmiyormuşum gibi dolaşan erkek vücut parçaları. Ve biz ararken onun hakkında duyduğum onca hikayeden sonra olmaz."

Cameron kardeşine bakakaldı.

Bart hızla öne çıktı. "Katlettiğimiz zaman dışında hiçbir zarar görmedik. Şimdi genç kızın yerini tespit ettiğimize ve Paden'in Myrcialılar hakkındaki yamyamlık iddialarının yanlış olduğunu kanıtladığımıza göre, davet edildiğimiz gibi partiye katılalım ve bizi dışarı atmaya karar verene kadar deniz insanlarıyla iyi geçinelim derim. Tamam mı? Kim benimle?"

Devyl başıyla onayladı. "Neden olmasın? Gidip onlara bizden hoşlanmamaları ve bize güvenmemeleri için daha fazla neden verebiliriz."

Mara kocasının sert ses tonu ve korkunç öngörüsüyle alay etti. "Hepiniz iflah olmazsınız."

William yüksek sesle Bart'a, "Ama dikkat et, hanımefendi söylediklerimizi dikkate almıyor," dedi.

"Çünkü Leydi Marcelina konuştuğumuz şeyin gerçek olduğunu biliyor."

Uzaklaşırlarken Cameron, Kalder'in yüzünde kısa bir süre korunmasız bir ifade yakaladı.

Buna neyin sebep olduğu konusunda endişelenerek ona gitti. "Neyin var?"

Önce gülümsedi ve bunu önemsememeye başladı, sonra yüzünü buruşturdu ve ona içini dökmeye karar verdi. "İçimde bir huzursuzluk var."

"Ne hakkında?"

Yüz ifadesi "her şey" diyordu ama dudakları, içgüdülerinin onun ruh hali hakkında söyledikleriyle çelişiyordu. "Emin değilim."

Belle gelip Cameron'ın yanında durdu ve her ikisine de bilmiş bir bakış attı. "Ee, Bayan Jack, meyveyi-" Anlamalı bir şekilde boğazını temizledi. "-meyveyi damak tadınıza uygun buldunuz mu?"

Kalder bu üstü kapalı soru karşısında kaşlarını çattı ama Cameron bu sorunun Belle ve diğer hanımlarla gemilerine ilk gelişinde yaptıkları bir tartışmayla ilgili olduğunu anlamıştı. Bu tartışma onun en bakir halini ilk keşfetmelerinden kaynaklanıyordu.

Cameron bu kez utancın yanaklarını kavurduğunu hissetti çünkü Belle'in güçlerinin aralarında neler geçtiğini yeterince iyi bilmesini sağladığını biliyordu. Leydi Belle'den saklanacak bir şey yoktu.

"Gerçekten de çok lezzetliydi, Bayan Morte. Ve evet, kesinlikle benim damak tadıma uygun. Sorduğunuz için çok teşekkür ederim."

"Şanslısınız hanımefendi. Çünkü ondan bir ısırık almak için çok şey verecek pek çok kişi var. Özellikle de bu topraklarda. Kendinizi koruyun, zira onu kendisi için koparan talihli kişinin siz olduğunu öğrenirlerse çok mutsuz olacaklardır."

Kalder kaşlarını çattı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Belle onun yanağını okşadı. "Bildiğine eminim, aşkım. Seni hiç bu kadar sakın görmemiştim."

şu anda."

Kalder, yanlarından sıvışmaya çalışan bekçilerden birini köşeye sıkıştırmadan önce homurdandı. "Sen oradaki! Derhal Leydi Cameron'ın ihtiyaçlarını karşılayın. Kuru giysilere ve kardeşimin misafirlerimiz için düzenlemeyi uygun gördüğü etkinlik için uygun bir şeye ihtiyacı var."

"Yapmak zorundayım-"

"Ben hala bu imparatorluğun bir prensi değil miyim?"

Gücün bu vahşi tonu Cameron'ın omurgasına bir endişe dalgası ve korku titremesi göndermeyi bile başardı.

Bekçinin gözleri büyüdü. "Emredersiniz, Majesteleri."

"O halde emrettiğim gibi yapacak ve hanımefendinin ihtiyaçlarını karşılayacaksın. Avast!"

Cameron'ın gözleri Kalder'in daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla açıldı. Sesi nazik deniz kızından çok kaptana benziyordu.

Kalder parıldayan duvara doğru döndü. "Chthamalus?"

"Chthamalus? Barnak iblis ortaya çıktı anında içinde ve cam gibi derinliklerde, boş ve meraklı bir ifadeyle onlara baktı. Sonra Kalder'e göz kırptı, sonra gözleri büyüdü ve duvardan atlayarak Kalder'in yanında durdu.

yan. "Beni mi çağırdınız lordum?"

"Onun" -Kalder çenesini bekçiye doğru salladı- "emirlerimin yerine getirildiğini ve leydinin kraliyet eşine layık bir odada kaldığını ve sadece bir bulaşikhane hizmetçisine uygun bir dolaba atılmadığını gördüğünden emin ol."

"Evet, lordum."

"İyi iblis, Tally. Teşekkür ederim."

Cameron tereddüt etti. Kalder'in ilgisi ve nezaketi için minnettar olsa da, bu yerde yalnız olma düşüncesinden pek emin değildi. Kalder'in emirleri onu biraz rahatsız etmişti çünkü iblislerini çok az tanıyordu. Chthamalus'a güvenmediğinden değil, sadece genel olarak kötü bir his vardı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Karayıplı büyüünün hayal edebileceğinden çok daha fazlası. Ölçülemeyecek kadar minnettar olan Cameron, algılama gücü ve nezaketi için Belle'e sarıldı. Sevgili arkadaşını her geçen gün daha çok seviyordu. "Evet! Teşekkür ederim!"

Kalder, yanlarında Chthamalus'la birlikte kadınlar tamamen gözden kaybolana kadar yerinden kıpırdamadı. Ve hâlâ boğazının derinliklerinde bir şeylerin ters gittiği hissi devam ediyordu.

Bunu düşünmemeye çalışarak, yola çıkmadan önce başka bir hizmetkârla diğer acil meseleleri halletmek için birkaç dakika ayırdı.

Ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da bu huzursuzluktan kurtulamıyordu. Yaşayan, nefes alan bir yaratık gibi bedeninin üzerinde dolaşıyordu. Biri kesinlikle onu izliyordu. Hem gözleri hem de "diğer" duyularıyla duvarları ve koridoru taramak için arkasını döndü.

Hiçbir şey yok. Her şey normal görünüyordu. Bu düzlemde ya da aether'da hiçbir şey yoktu. Yine de his devam etti.

Kalder tedirgin ve ürkmüş bir halde eski odalarına yöneldi ve orada ne bulacağını merak etti. Büyük olasılıkla annesi cesedini köpekbalıklarına ziyafet çekmeleri için bırakır bırakmaz kardeşlerinden biri orayı ele geçirmişti. Darcel ya da Eyson odanın şimdiki sakini olarak ilk tahminleri olabilirdi. On bir kardeş arasında ondan en çok nefret eden onlardı.

Herhangi birinin onun ölümü hakkında geçici bir düşünceden fazlasını verdiğinden şüpheliydi. Ya da o zamandan beri onun hakkında tek bir düşünce bile. Muhtemelen annelerinin en sevdiği ve en nefret ettiği oğullarının birkaç gün arayla ölmesi onları rahatlatmıştı, çünkü Muerig'in ölümü annelerinin soğuk kalbinde onlara daha fazla yer açacak ve Muerig'in ölümü annelerinin daha yakıcı ruh hallerini soğutacaktı.

Ama yatak odalarına giden koridorun köşesini döndüğünde, olduğu yerde durdu.

Tam önünde ağabeyi Marcel, Darcel'in çift yumurta ikizi duruyordu.

Tek kurtarıcı yanı, Perrin'in aksine babalarına hiç benzememesiydi. Bununla birlikte, annelerine olan çarpıcı benzerliği de pek iyi değildi. Aslında bu, onda onu yumruklama isteğini daha da artırıyordu.

Ya da daha iyisi, onu parçalara ayırmak. Kahretsin, ailemden gerçekten nefret ediyordum.

"Demek doğruymuş. Yaşıyorsun."

Kalder, annelerinin sesinin daha derin bir versiyonu olan iğneleyici, acı tona sırtıttı. "Hayır, kardeşim. Ben sadece senin hayal gücünün eksikliğinin bir ürünüyüm."

Marcel onun alaycılığını görmezden gelmeye çalışırken aralarına garip bir sessizlik çöktü. Bu yeni bir şey değildi. Birbirlerine söyleyecek pek bir şeyleri olmamıştı. Kalder burada geçirdiği zamanın çoğunu yalnız ve konuşmadan geçirmişti, çünkü söylediği her şeyin sadece kendisine karşı ve her zaman mümkün olan en kötü zamanda kullanılacağını hayatının erken dönemlerinde öğrenmişti. Kardeşlerinin her biri ve özellikle de annesi, söylediği her şeyi bağlamından koparıp çarpıtarak üçüncü bir tarafa aktarma ve böylece onu hayal edilebilecek en karanlık duruma düşürme eğilimindeydi.

Bu yüzden hiç konuşmadı. Bu sadece işleri kolaylaştırdı. Saklayacak daha az ceset.

Daha sonra atacak daha az yumruk. Sözlü ve fiziksel olarak.

Marcel onu neredeyse bir ustura kadar derinden kesen bir küçümsemeyle tararken kendini bunu yapmaya hazırladı. "Buraya geri gelmemeliydin."

"Bunu planlamamıştım. Daha ziyade, beklenmedik bir anda oldu." "O zaman neden özel kamarana gidiyorsun? artık bir odanız yok mu?"

"Ben hâlâ ailenin bir parçası değil miyim?" Kalder, Perrin'in daha önce yaptığı gibi düşmanlığını ilan etmesi için ona meydan okudu.

Marcel cevap vermedi. Onun yerine bakışları Kalder'in omzunun üzerinden geçerek arkasındaki bir şeye yöneldi.

Kalder başını çevirdiğinde Rosie ve Simon'ın alışılmışın dışındaki tavırları ve kıyafetleriyle onlara yaklaştığını gördü. Afrikalı hileci ruh Exú'nun eski bir rahibi olarak,

Çoğu kişiden daha iri yarı olan ve bu yüzden de en iyi günlerini yaşamayan Simon Dewing, ruh haline bağlı olarak azılı bir koruyucu ya da intikamcı bir düşman olabilirdi. Kalder'in en çok saygı duyduğu özelliği de buydu. Bu ve onun yanında nerede durduğunuzu her zaman bildiğiniz gerçeği. Kalder'in kardeşlerinin aksine.

Simon insanlarla oyun oynamazdı. Eğer sizden nefret ediyorsa, yanınıza gelir, omzunuza dokunur ve bunu açıkça söylerdi. Yüzünüze karşı.

Sonra gülerken çeneni yumrukladı.

O ve Justinian Rosenkranz, ya da her zaman neşeli olan mürettebat arkadaşlarına verdikleri isimle Rosie, ilk bakışta kimsenin kendileri hakkında ne düşündüğünü umursamadıkları gerçeğinden başka hiçbir ortak noktaları yokmuş gibi görünen rengarenk, tedirgin edici bir çiftti.

Kalder buna da saygı duyuyordu.

Ve Rosie uzun, sırkı gibi vücudunu Kalder'in sağ tarafına yerleştirip tüyler ve örgülü deri kordonlarla süslü, bükülmüş demir esasını kaslı omuzlarının üzerine yerleştirirken bunu kanıtlamıştı. Altın viski rengi gözlerini parlatan tuhaf bir sırtışla, gösterişli bordo trikorne'unu kafasına geri itti, böylece saçlarını kaşıyabildi. "Biraz sinirli misin Prens?"

Kalder kaşlarını çattı. "Pardon?"

Rosie soruyu sevimli bir sırtışla yanıtladı. "Kurtarılmaya ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz Prens. Parlak zırhlı şövalyeleriniz yardım için burada. Sıkıntınızı tokatlayıp sizin adınıza onu düelloya davet edeyim mi? Yoksa bunu kendiniz yapıp beni tüm bu acılardan kurtarmayı mı tercih edersiniz?"

"Sende derin bir sorun var. Öyle değil mi? Bana dürüstçe söyleyin, anneniz sizi bebekken başınızın üzerine mi düşürdü? Ya da emzirirken seni boğdu mu?"

"Moda anlayışım ve gardırobum göz önüne alındığında, bunu bana dürüst bir yüzle mi soracaksın?" Rosie homurdandı ve bir

Simon'a doğru sırtıttı. "Ve sorunu olanın ben olduğumu mu düşünüyor? Cidden mi?"

Simon sert ve kayıtsız bir "Heh" çekti.

Ancak Kalder ve Rosie doğaları gereği birbirlerine takıldıklarını bilirken, Marcel ağzı açık kaldı. "Seninle bu şekilde konuşmasına izin mi veriyorsun?" diye sordu Rosie'ye.

Asayı yanına bırakan Rosie, kolunu Kalder'in omzuna dayadı ve ona yaslandı. "Biz kardeşiz, Kal ve ben. Ama sanırım bunu anlayamıyorsun, değil mi? Biri için kanını akıtmanın ve onun da senin için kanını akıtmasının ne demek olduğunu. Bana söylediği sözler ısırmak için dikenli değil. Hayat dediğimiz bu saçma kaltakla dalga geçmek ve onu güldürmek için söylenmiş iyi huylu sözler. Benimkiler de onun için öyle ve o da çok iyi biliyor ki ben onun yavrularını asla incitmem, çünkü onlara kendimden çok daha fazla değer veriyorum."

"Bu yüzden saldırıya uğradığımızda onları buraya getirdim," dedi Kalder. "Onların hayatı benim için kendiminkinden daha önemli ve herhangi birinin zarar gördüğünü görmektense ölmeyi tercih ederim."

Simon bir adım öne çıktı. "İşte bu yüzden balık kardeşimize herhangi biri ya da bir şey saldırırsa, bunu kişisel olarak alacağız."

Rosie başıyla onayladı. "Ve bunu yapan aptalın boğazından alacağım."

Ancak onlar bu sözleri söylerken bile Kalder'in kötü hisleri üç katına çıktı. Ensesindeki deri düşmanca bir önsezi hissiyle ürperdi.

Evet, burada uğursuz bir şey vardı. Kötü bir şey. Ve hepsi için geliyordu....

Kanları ve kemikleri için geliyorlardı.

Tehdit gerçikti ve eli kulağındaydı.

Seçim yapmak zorundasınız. Kimse hem pastasını hem de pastasını yiyemez....

10

Cameron aynadaki görüntüsüne şok içinde baktı. "Bu gerçekten ben miyim?"

Belle omzunun üzerinden ona gülümserken, Chthamalus da onaylarcasına sıırttı. "Evet, aşkım. Başka kim olabilir ki? Sanki kendini daha önce hiç elbise içinde görmemiş gibi davranıyorsun."

O yapmamıştı. En azından ailesinin ölümünden sonra, Paden onu elinden geldiğince korumak için sahip olduğu her kız eşyasını yaktığından beri. Başkaları tarafından kendisinden ayrılmasını engellemek ve hayatta kalabilmek için önemsiz işlerde çalışmak zorunda kaldıkları sırada sarhoş ve azgın bir erkeğin tuzağına düşmediğinden emin olmak için. Paden, kızının güvenliği için duyduğu paranoya yüzünden

onu hayatının büyük bir bölümünde bir erkek gibi giyinmeye ve davranmaya zorladı.

Doğrusu, bırakın kadın olmayı, kız olduğunu bile hatırlamıyordu.

"Bunu bana gönderdiğine inanamıyorum."

"Evet leydim." Chthamalus etekliği, hayatı boyunca gördüğü en güzel ayakkabılarla donatılmış olan ayaklarının etrafına yerleştirdi. İnci ve kristal tokalarla parıldayan koyu mavi kadife ayakkabılar. Narin dantel etek ucunun hemen altından görünen bu ayakkabılar, kız her hareket ettiğinde ışığı yakalıyordu. "Ekselansları bu konuda ve renkler konusunda çok ısrarcıydı. Diğer hanımların elbiselerine nasıl hayran kaldığını gördüğünü ve gözlerindeki açlığın bir saat daha yatışmadığını görmek istemediğini söyledi. Onun için çok şey ifade ediyorsun. Kuşkusuz, uzun zamandır onunla birlikte değilim, ama hiçbir insana sana verdiği önemi verdiğini görmedim. Ayrı kaldığımız onca yüzyıla rağmen, çok uzun zaman önce tanıdığım adamdan çok fazla değişmediğini biliyorum. Başkalarının ona yaklaşmasına izin vermek onun doğasında yoktur. Bu yüzden onun kalbi için çok özel olduğunuzu söylediğimde bana güvenebilirsiniz."

Cameron, Tally'nin sözleri ve Kalder'in düşünceli hediyesi karşısında sevinçten başının döndüğünü hissetti. Güzel beyaz elbise şimdiye kadar sahip olduğu her şeyden daha yumuşaktı. Mütevazı ve şık olan elbise, sahip olduğunu bilmediği kıvrımları saran canlı tavus kuşu mavisi ipek ceketle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

O gerçekten bir kadındı!

Belle'in onun için düzgün bir bukle haline getirdiği bukleleri parmaklarken minnettarlık gözyaşlarına boğuldu. O kadar şık ve güzel görünüyordu ki, kendisi olduğunu bilmese asla tahmin edemezdi.

"Sizce Bay Dupree gördüklerini beğenecek mi?" diye sordu onlara.

"Bay Dupree?" Belle alay etti.

Verilen bu kadar resmi bir şeyde ısrar ederek ne kadar aptalca davrandığını fark ettiğinde yanaklarına ateş bastı.

Paylaştıkları şey, özellikle de Belle bunun fazlasıyla farkında olduğu için. Yine de... "Elimde değil. Bu benim aptallığım, değil mi?"

Belle ona sarıldı. "Hayır, aşkım. Aptalca değil. Kıymetli. Senin en sevdiğim yanın mütevazı tatlılığın." Onu bırakıp uzaklaşmadan önce sertçe bir kez daha sıktı. "Gel canım. Gidip onu bulalım, böylece hediyesi için ona gerektiği gibi teşekkür edebilir ve kardeşini bu konuda tam bir felç haline getirebilirsin. Senin ne kadar güzel ve hoş giyindiğini görünce adamın nasıl bir renge bürüneceğine dair bahse girmek ister misin?"

Cameron, Paden'ın öfke nöbetini zihninde net bir şekilde canlandırırken bile güldü. Paden gerçekten de bunun üzerine sinir krizi geçirecekti. Sadece Kalder bunu ona verdiği için değil, gerçekten de bir kadına benzediği ve Paden onu öyle görmeyi reddettiği için. Asla. Ve Tanrı, vücudunda en ufak bir göğüs çıkıntısını andıran mütevazı bir görüntüyü bile yakalayanlara merhamet etsin. Dekoltesinin üzerinde bu şekilde görünen hassas yerlerinin tüm kabarıklığı karşısında nasıl bir sinir krizi geçireceğini ancak hayal edebilirdi.

Eğer istediği gibi olsaydı, çoktan anatomisinin tüm parçalarını keser ve onu küçük bir kızken ona okuduğu Amazon savaşçı hizmetçilerinden birine dönüştürürdü.

Ama bunun yeterince adil olduğunu düşündü, çünkü çoğu gün o da onun morina salyangozunu kesmek istiyordu.

"Siz kötü birisiniz, Leydi Belle."

Cameron'a göz kırptı. "Öyleyim aşkım, ama kardeşin... kaba saba tavırları yüzünden onu taciz etmeyi ve onunla alay etmeyi kolaylaştırıyor."

Cameron buna itiraz etmezdi. Ve Myrcialı lordunu görmeyi dört gözle bekliyordu ve ona, içinde zıplayıp kendini bir peri prensesi gibi hissetmesi için bu elbise gibi güzel ve hoş bir şeyi verdiği için şahsen teşekkür etmek istiyordu. Bu onun için yapabileceği en tatlı şeydi.

En azından o böyle düşünüyordu. Ancak Kalder'in adamlarıyla birlikte diğerlerinin toplandığı balo salonuna girdiklerinde, minnettarlığını çabucak yeniden düşündü ve güveninin kesinlikle hiçbir şeye dönüşmediğini hissetti.

Hiçbir şeyden daha az, eğer böyle bir şey mümkünse. Mutluluğunun son kırıntısıyla birlikte.

Kalder'in hiç kimsenin olamayacağı kadar güzel ve seksi olduğunu ve bir erkeğin onu gören herkesi o tatlı karamel teninden bir ısırik almak istemesi için baştan çıkarmasının suç olması gerektiğini bilse de, onun eşsiz karizmasının ve cazibesinin tüm halkına özgü olduğunu fark etmemişti!

Aslında, bu odadaki her bir erkek, erkek mükemmelliğinin oldukça iyi bir örneğiydi... yine de, ona göre, hiçbiri Kalder'e eşit değildi. Onun Myrcian'ı hâlâ diğerlerinin etrafında düğümler atabiliyor ve onları daha fazlasını isterken asılı bırakabiliyordu.

Ancak, kibir ve şatafat içinde sosyalleşmek için toplanan büyük kalabalığı tararken, Myrcialı kadınların onun görünüşünü ve soyunu fersah fersah ve taklalar atarak gölgede bıraktığı açıkça ortadaydı. Aziz bir meleği bile kıskançlıktan ağlatacak kadar güzellerdi.

Ben iğrenç bir trolüm.

Hayır, bu çiçek açan falderallerle kıyaslandığında ona trol demek dünyanın her yerindeki trollere hakaretti. Bu odadaki muhteşem güzelliklerle kıyaslandığında o, trolün siğilinin üstündeki uyuz pireydi.

Kalder'in bu zarif güzelliklerden birini seçebilecekken neden onu istediğini hayal bile edemiyordu.

Adam aptaldı. Ya da kör.

Belki ikisi de.

Ve bunu düşünen tek kişi de o değildi. Gerçekten de, odaya girdiği anda kafalar bir araya geldi ve

Dilleri, onun üzerinde hangi bağlama büyüünü kullandığına dair spekülasyonlarla çılgınca sallanmaya başladı.

"Bunun şantaj olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmalı. Şuna bir bakın! Üstelik insan!"

Onun başını döndürmek için ruhunu şeytana satmış olmalı."

"Onun o olduğuna emin misin? Diğer bayanlardan biri olabilir

ekipte. Peki ya şu uzun sıska olan?" "Belki de bu bir şaka ya da hiledir?"

Kaçmaya ve bulabildiği en derin, en karanlık çukura saklanmaya hazır olana kadar devam etti. Yeni bir konu bulmaları için her şeyi yapardı.

Ve acımasız spekülasyonları için yeni bir hedef.

Onu yerinde tutan tek şey gururuydu. Ama bu en zor hareketti ve Belle'e daha da yaklaşıırken kalbi tüm gücüyle çarpıyordu. "Cookie'nin üç çürüklü turtası gibi pis bir şeye mi bastık? Ayakkabıma köpek dışkısı bulaşmış olabileceğini düşünmeye başladım, öyle bakıyorlar, dedikodu yapıyorlar falan. Banyo yaptığıma yemin edebilirim."

Belle tam cevap vermeye başlamıştı ki, gösterişli esmer bir kadın yanlarına yaklaştı. Zarafeti mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş ve bağcıklarının içine o kadar sıkı bir şekilde sokulmuştu ki, bağlarla kendine zarar vermemiş olması bir mucizeydi, zarafetin vücut bulmuş haliydi. Uzun boylu ve kıvrak hatlarıyla Cameron'ın kendisi hakkındaki kötü düşüncelerini daha da kötüleştirdi ve bu genç kızın yanında bir mum fitili kadar bile değeri olmadığını düşünmesine neden oldu.

Ancak kadının ve odanın bunu bilmesine izin vermektense Cameron kendini omurgasını dikleştirmeye ve başını dik tutmaya zorladı. Hissetmese de en azından kendine biraz saygısı varmış gibi davranabilirdi.

Kadın hemen Cameron'ın yanından geçerek Belle'e pek de hoş olmayan bir bakış fırlattı. "Kalderan'ımın hoşlandığı kişi sen misin?"

Onun Kalder'i mi?

Balık kaltağı çok sinirliydi.

Cameron, Sallie'nin ruh şişesini karıştıran biri kadar ona da bulaşan bu sahiplenici ton karşısında kaşlarını kaldırdı.

Belle dehşetle baktı. "Pardon?"

"İstediğin kadar yalvarabilirsin, halktan biri, ama prens benim. Artık eve döndüğüne göre, ikinizin de kendi deliklerinize geri dönmenizi ve buraya ait olmadığınızı ve görünüş, zarafet, zeka veya yetenekler konusunda bizden biriyle rekabet edemeyeceğinizi hatırlamanızı öneririm."

Ama görünüşe göre görgü ve nezaket kurallarına uyabiliyorlar. Ve eski moda sağduyu!

Nezaket ve merhametten bahsetmiyorum bile!

Bu orospu çocuğu, Kalder burayı evi olarak görürken ona nasıl davrandıklarını göz önünde bulundurarak, nasıl olur da arkadaşına ya da bir başkasına Kalder hakkında konuşmaya cüret ederdi! Onun için ve onlar için bu kadar önemli olsaydı, annesi zamanında ona saldırdığında onun için ayağa kalkmaları gerekirdi.

Öyle mi?

Hayır! Lanet serseriler oraya hiç gitmemişlerdi! Aksine, üst üste yığıldılar. Onu suçladılar ve hepsi birer pislik oldu! Şimdi burada durmuş ve ona sahip çıkmaya mı cüret ediyordu? Gerçekten mi?

Buna izin vermeyi reddetti!

Öfkelenen Cameron, Belle'in önünde durmak için hareket etti ve kadını iki adım geriye çekti. "Bilesin diye söylüyorum kızım, sorun yaşadığın kişi benim, buradaki Leydi Belle değil. Bu konuda hiç hata yapma! Ve o adamın manifestosunu son kontrol ettiğimde, Bay Dupree'nin kendi aklı vardı. Aslında çok yetenekli ve güçlü bir aklı var ve ihtiyacı olan son şey de senin gibi entrikacı küçük bir sümüklü osuruktan kızın bunca zaman sonra buraya gelip sırf kendi istediği için parmağına yüzük takabileceğini düşünmesi. Bayan Lacy Cotton Wig, o aşırı sıkılmış korsenizi gevşetmeniz gerekiyor ki havasız kalmış zavallı beyinlerinize biraz oksijen gitsin ve onlarla düşünebilesiniz. Çünkü eğer bu konuda bir şey biliyorsanız

Bay Dupree'nin kendi melodisi dışında hiçbir erkeğin melodisiyle dans etmemekte kararlı olduğunu biliyorsunuzdur. Ve hiçbir kadının da. Ne de şeytanın kendisi. Bu yüzden ne sizin ne de bir başkasının onun yerine ağzına bir şeyler koymanıza ihtiyacı yok. Sizi temin ederim, adam kendi adına gayet açık konuşabilir ve bunu yaparken de lafı dolandırmaz!"

Kadın Cameron'ın ateşli çıkışına güldü. "Ne? Sen mi? Bana ders vermeye cüret mi ediyorsun? Taburesinden düşmüş ve kafasını çarpmış ya da ineği tarafından tekmelenmiş bir sütçü kıza mı? Lütfen! Sanki seni zevkleri için kullanmış olsalar bile, üstlerinin akıllarını ve kaprislerini biliyormuşsun gibi. Prensın kalibresindeki bir adam senin kadar basit bir şeye dokunmaya tenezzül etmez."

Cameron tokat yemiş gibi irkildi. Ve tokat yemişti. Sadece kelimelerle, avuçla değil. Dürüst olmak gerekirse, aynı şeyi hissetti. Hayır, fiziksel bir darbeden iki kat daha derine battı.

Ve bu kesinlikle kendine olan güvenini azalttı ve onu küçücük bir hiçlik topuna dönüştürdü. Kendisinin o anda küçüldüğünü hissedebiliyordu.

Daha da kötüsü, gözyaşlarının boğazını yaktığını hissetti. Ama Cameron onların düşmesine izin vermedi. Duyarlı bir varlığın bu zavallı bahanesinin onları görmesine izin vermeyecekti. Ona bu zevki tattırmayacaktı.

Aksine, Cameron onun kışına hızlı bir tekme atmak istiyordu. Özellikle de her zalim hecesini duymak için etrafta toplanan bir kalabalık varken.

Konuşmaları karşısında toplu halde soluk soluğa kalan bir kalabalık. Bu, hücresel düzeyde rahatsız edici ve moral bozucuydu ve ruhunun en iç derinliklerine kadar batıyordu. asla iyileşmeyeceğinden emin olduğu bir kabarcık bıraktı.

Ancak bu ne kadar kötü olursa olsun, bir an sonra kalabalığın ayrılıp herkesin dikkatini üzerlerine çekmeleriyle kıyaslanamazdı.

Nedenini anlaması bir anını aldı.

Kulaklarında çınlayan kalbinin gürültüsü sandığı Şey aslında öyle değildi. Bu, Kalder'in topuklu ayakkabılarının cilalı mermer zemin üzerinde çıkardığı tıkırtıların sesiydi.

Sonunda onlara katılmıştı.

Kalabalık, yaşadıkları tatsız drama vereceği tepkiyi beklerken nefeslerini tutmuş, tüm gözler ona çevrilmiŐti.

Cameron her zaman ilgi odağı olmaktan nefret etmişti. Küçük çekiŐmelere dahil olmaktan daha da nefret ederdi. Bu onun en kötü kabusunun hayata geçmesi idi ve nasıl biteceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha da acısı, bu kadının Kalder için gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordu. Harika aŐıklar olabilirlerdi ve Cameron'ın tüm bildiği onun kollarına ya da yatağına düŐebilirdi.

Bu düşünce onu ürpertti. Çünkü bunun için onu suçlayamazdı. Kadın çok güzeldi. Kalder gibi bir adamın birlikte olması gereken türden çekici bir s rt kt .

Neden güzel ve görkemli erkekler hep onun gibi ruhsuz yılanlarla birlikte oluyordu?

Ama Kalder gösterişli kuŐa bir saniye bile bakmadı.

Bakışları Cameron'a kilitlenmiŐti. Gülümsemesi ve sarsılmaz yürüyüşü de  yle.

"İŞte buradasın, benim değerli yavrum."

Kalder kalabalığı görmezden gelerek Cameron'a kibar bir selam verdi ve eldivenli elini öptü. "Sizi beklettiğim için çok özür dilerim. Size katılmadan önce görmem gereken bir Şey vardı. Düşüncesiz davranışları için beni affetmenizi dilerim. Ama umarım bu biraz olsun telafi eder." Doğruldu ve kadının arkasına geçerek ağır bir kolyeyi kadının dekoltesine dayadı.

Elleri kızın tenini gıdıkladı, sonra eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu rengin gözlerin için mükemmel bir uyum olacağını biliyordum. Ve haklıydım."

Önlerindeki kadın, Cameron'ın boğazına öldürücü bir niyetle bakarken pancar gibi kızardı. Evet,

fahişenin onu koparmak ya da onunla boğmak istediğine hiç şüphe yoktu.

Cameron, Kalder'in kendisine büyük bir cesaretle verdiği şeyi görmek için aşağıya baktığında bunun nedenini anladı.

Kutsal anne ve daha fazlası!

Hayatı boyunca gördüğü en inanılmaz mücevher parçası karşısında nefesini sertçe içine çekti. Gerçekten de bu olağanüstü parlaklık sadece büyük bir imparatoriçeye yakışırdı ve asla onun gibiler için tasarlanmamıştı.

Ruhani, uçarı taşlar kusursuz elmaslarla çevriliydi; görkemli bir tavus kuşu mavisi, içlerindeki doğaüstü bir ışıktan parlıyor gibiydiler. Ve bu parlayan mavi gözyaşları, boğazının etrafında narin bir dantel gibi parıldayan, ışığı yakalayan ve aldığı her nefeste parıldayan karmaşık bir dantel yaka oluşturdu.

Avucunun tamamını dolduracak kadar büyük olan en büyük mavi taşı kaldırdı, böylece taşın muhteşem, derin, kutsal olmayan rengini inceleyebildi. "Nedir bu?"

"Bunlara turmalin deniyor aşkım ve son derece nadir bulunuyorlar. Bu özel renk yalnızca Brezilya kolonisinde bulunur ve cesurların en cesuru ve en yetenekli madenciler tarafından büyük fedakârlıklarla çıkarılır, onları ham haldeyken tespit etmek için çok iyi eğitilmeleri gerekir. Bu taşlar uzun zaman önce bir barış anlaşmasının parçası olarak babama hediye edilmişti. Ben reşit olduğumda, onları bana miras olarak bıraktı. Bir kralın hazinesi değerindedirler."

Bron, Kalder'in ne yaptığını anladığında öfkeyle ayağa fırladı. "Ve bunları bir insana vermeni yasaklıyorum! Hem de aşağılık birine! Zekânın tüm kırıntılarını mı kaybettin?" Bu çığlık odanın içinde kulakları sağır edecek kadar yüksek bir desibelde yankılandı.

Ve bütün eğlenceyi susturdu. Daha önce onlara bakmayan birkaç avuç insan birdenbire eğlencelerinin ortasında bir kraliyet skandalının yaşandığının farkına vardı. Her mantıklı insanın yapacağı gibi

Bekledikleri gibi, dikkatleri üzerlerindeydi, zira kısa süre içinde utanç verici bir yoğunlukla onlara odaklandılar.

"Evlendiğimizde bunlar benim olacaktı! Bana söz verilmişti!" diye ekledi Kalder'in gelişi üzerine Cameron'a saldıran esmer kadın.

Kadına soğuk bir bakış fırlatan Kalder, onun sözlerine acı acı güldü. "Benimle dalga geçmeyi bırak, Hafren, sana uzun zaman önce seninle asla birlikte olamayacağımızı söylediğimi yeterince iyi biliyorsun. Caziben beni hiç cezbetmedi. Asla da olmayacak. Cameron'ın bu anın tadını çıkarmasından başka bir şey istemediğim bugün, sakın benim hediyeimin ışıltısını almaya kalkmayın. Kendini güzel ve özel hissedebileceği bu tek anı ona çok görecektir kadar başkalarının önünde böbürlendiğiniz o kadar çok anınız varken bunu küçüklüğünüzle lekelediğiniz için hepinize yazıklar olsun. Başınızı öne eğmeli ve uyuz sürtükler gibi köşelerinize çekilmelisiniz."

Cameron'ın elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve onu yavaşça annesinin odanın önündeki kürsüde durduğu yere götürdü.

Alaycı bir ifadeyle ona baktı. "İstek ve arzularına gelince, sevgili Bron, hançeri boğazıma gömdüğün anda benim için bir önemi kalmadı. Seni memnun etmek için burada değilim. Ya da herhangi bir konuda senden izin almak için, çünkü senin rızana ihtiyaç duyma yaşını çoktan geçtim. Hayatım da dahil olmak üzere her şeyimi elimden aldın ama uygun gördüğüm kişiye vermek üzere tüm hak ve kanunlara göre bana ait olan bu kolyeyi almana izin vermeyeceğim. Cameron'a istediği ve sahip olmak için çok çalıştığı geleceği verebilecekken olmaz. Bunun için seninle savaşıcağım. Pençe ve yüzgeç. Ve buradaki herkes bunun acı gerçeğine tanıklık etti. Bu kolye babamın ölmeden önce bana miras olarak bıraktığı tek parça ve onu benden çalamazsınız. Özgürce verildi ve herkes bunu biliyor."

Şaşkına dönen Cameron, adamın yaptığı şey karşısında çenesinin düştüğünü hissetti. "Kalder..."

Dudaklarını acımasızca bükerek ona baktı. "Buna ihtiyacım yok leydim. Koyu renk gardırobumla ve duygusuz zevkimle her zaman çatışmıştır. Gözlerime de bir şey yapmıyor. Güvenin bana. Sende çok daha çekici duruyor. Ve bununla, çok çalıştığın ve sahip olmayı hayal ettiğin o tavernayı satın almak için kardeşinin parasına ihtiyacın olmayacak. Düpedüz sahip olabilir ve kimseye borçlu kalmazsın."

"Sen hariç."

"Endişelenme canım. O parça zaten elimden alınmıştı, bu yüzden uzun zaman önce çalındığını ve başka birinin elinde olduğunu yazdım. Onu bir daha görmeyi hiç düşünmedim ve bana zarar vermek için elinden geleni ardına koymayan nefret ettiğim birine gitmesindense, seçtiğim ve değer verdiğim birine gitmesini tercih ederim. Ayrıca, hayatını kolaylaştırması ve sana güzel şeyler vermesi düşüncesi hoşuma gidiyor. Sen bunları hak ediyorsun ve ben de onları senin üzerinde görmekten hoşlanıyorum."

Ona göz kırptı. "Gördüğünüz gibi, ben ihtiyaçları az olan bir denizkızıyım. Bana Rosie'nin horlamasından uzak bir hamak ya da sessiz bir bölme verin, ben mutlu bir balığım. O kolyeyi alıp onunla iyi bir şey yaparsan ve mutluluğunla annemi perişan edersen çok mutlu olurum. Benim istediğim de bu."

Cameron ne diyeceğini bilemedi. Bencil arsellere alışkındı. Hiç kimse, Paden bile, onun söz konusu olduğu durumlarda bu kadar cömert olmamıştı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Tavernama ortak olmayı kabul etmediğiniz sürece bunu kabul etmeyeceğim Bay Dupree. Paranızı alıp karşılığında hiçbir şey vermemek doğru olmaz."

Kalder deniz mavisini gözlerine bakıp onun şefkatli kalbinin derinliğini gördüğünde boğazı düğümlendi. Onu bu yüzden bu kadar çok seviyordu.

Her şeyde adil. Bu onun Cameron'ıydı. Onun gibi başka biriyle hiç tanışmamıştı. İstediklerini elde etmek için başkalarını kullanmazdı. Yalan söylemez ya da manipüle etmezdi. Asla. Cameron sadece öyleydi. Gün boyu dürüsttü. Küstahtı

zamanlar. Diğerlerinde ise açık sözlü. Ama başkalarının kelimeleri kandırmak için kullandığı bir dünyada bunu takdir ediyordu.

"İyi o zaman. Sessiz bir ortak. İşinize asla karışmam. Nasıl uygun görürsen öyle yönetirsin. Anlaştık mı?"

Başını salladı.

En çok neyden korkarsınız?

Kalder bilinmeyen bir sesin zihnine fısıldamasıyla dondu kaldı. Gerildi. Başka biri de duymuş muydu?

Varsa bile, sanki hayalet bir fısıltı kulaklarını gıdıklamış gibi olağandışı bir şey olmuş gibi tepki vermediler.

"Kalder?"

Cameron'ın sesi neyse ki bu istenmeyen istilanın yarattığı kâbusu bastırınca gözlerini kırıştırdı. "Evet?"

"Sen iyi misin? Sanki Rosie, Cookie'nin domuz göbeği ve fasulye tenceresinden özellikle büyük bir porsiyon yedikten sonra rüzgarda duruyormuş gibi bir an için solgunlaştın."

Onun rahatsızlığını gidermek için kendini gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim."

"Burada bir şey var. Bir fetch gibi...." Belle onun yanında durmak için hareket etti. "Hissediyorum. Sen de hissediyor musun?"

"Duydum."

Cameron'ın gözleri, korku ve anlaşmazlıktan beslenebilmek için başkalarıyla alay ettiği bilinen bir iblis türünden bahsedilince açıldı. Odanın etrafına göz gezdirdi. "Ben şekil değiştirmedim. Belki de bir fetch ya da onun gibi bir şey değildir. Belki de bir kez olsun iyiliksever bir şeydir?"

Kalder güldü. "Ne zaman bu kadar şanslı olduk ki, genç kız?"

Onu şakacı bir şekilde karnından vurdu. "Numara yapamaz mıyım? Bir an bile hayal kurmama izin vermeyecek misin, lütfen?"

Devy'l'in gözleri kırmızı kırmızı parlamaya başladı; bu, kötülüğün varlığını ihbar etmek söz konusu olduğunda saçlarının beyazlaması kadar güvenilir bir şeydi. "Bir daeve'in pis kokusunu alıyorum."

Paden inkâr edercesine başını salladı. "Eğer yakınlarda bir tane olsaydı, onunla savaşmak için çoktan değişmiş olurum." Kılıcını çıkardı.

"Bana canavarı göster, ben de işini bitireyim."

Belle alay etti. "Buna güvenmeyin Lord Kibir. Onlar diğer iblislerle aynı değil. Onlar şeytani süper suikastçı iğrençliğin özel bir türüdür. Sizin türünüzle savaşmak ve siz onların astral düzlemden ayrılıp bu düzleme geldiklerini fark etmeden çok önce boğazınızı kesmek için size sinsice yaklaşmak üzere son derece iyi eğitilmişlerdir."

Devyl de aynı fikirdeydi. "Bayan Morte bu konuda haklı. Türlerinden tek bir tanesinin koca bir Cehennem Avcıları ve Cehennem Kovalayıcıları ordusunu alaşağı ettiğini, sonra da atlarının kemikleriyle dişlerini temizledikten sonra, özellikle boktan bir ruh hali içinde olması ve derisinin güzel bir çift çizme yapacağını düşünmesinden başka bir sebep olmaksızın bir ejderha Eşsiz Avcısının peşine düştüğünü gördüm. Ama dostum, eğer kendini intihara meyilli hissediyorsan, kapı duvarda. Yüzeye çıkarken yanından geçtiğin köpekbalıklarına benden selam söyle ve ne kadar yakarsa yaksın suyun içinde nefesini tutmayı unutma."

Bu sözlerle sakinleşen Paden sertçe yutkundu ve kılıcını kınına geri soktu.

Kardeşinin alışılmadık ve ani çekingenliği karşısında eğlenen Cameron, Kaptan Bane'e döndü. "O canavarlardan biri bizi burada bulmuş olabilir mi?"

"Şansımız mı? Her şey büyük olasılıkla."

William homurdandı. "Bu konuda, ne kadar saçma olursa, o kadar olasıdır."

Bart başıyla onayladı. "Aye to that."

Perrin, Varice'le yüzleşirken öfkeyle hırladı. "Sana onu öldürmeni söyledim kardeşim. Şehrimize yabancıları getirmesine izin vererek hepimizi nasıl bir tehlikeye attığını görüyor musun?" Kalder'e saldırmak için ilerlemeye başladı.

Kalder yumruğuna bir ateş topu çağırdığında Cameron'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun bu tür güçlere sahip olduğunu bilmiyordu. Yine de bu ne kadar şok edici olursa olsun, kaptanın ağzından çıkan bir sonraki kelimelerin yanında soluk kalıyordu.

"Bron? Oğullarına Kalder'in gerçek annesinin kim olduğunu ve neden şu anda altlarına sıçıp kapıya doğru koşmaları gerektiğini söylemek ister misin? Daha da iyisi, oğlumun annesinin kendisinden o kadar nefret ettiğini ve onu öldürdüğünü düşünerek kendine işkence etmeyi bırakmasının zamanı çoktan geldi de geçiyor bile."

Muhteşem bir kaşını kaldırdı. "Ne? Kaltağın ondan o kadar nefret ettiğini ve onu görmeye dayanamayıp doğar doğmaz terk ettiğini bilmek daha mı iyi sence? İyi o zaman." Kalder'e soğuk bir bakış fırlattı. "Ben senin annen değilim, Kalderan. Sen piç kurusunun tekisin. İstenmiyorsun ve seni bu dünyaya getiren gerçek fahişe tarafından doğduğun anda kapımızın önünde terk edildin."

Kalder'in elindeki ateş sönerken Cameron bu sözlerin acımasızlığı karşısında nefesini tuttu.

Haberi irkilmeden ya da herhangi bir duygu belirtisi göstermeden aldı. Onun bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama başarmıştı. Gerçekten de, sanki bu sözlerle birlikte içinde bir şey ölmüş ve onu bir heykel kadar soğuk ve cansız bırakmıştı.

Yine de bunun onu içten içe parçalıyor ve her parçasını kanatıyor olması gerektiğini biliyordu. Nasıl olmazdı ki? Bu yapılacak çok alçakça, zalimce bir şeydi.

Bu kadar aleni olması da cabası.

Bunun için Bron'a lanet olsun! Hiç mi ruhu yok?
Peşinde oldukları iblislerden bile daha kötüydü.

Kalder'in hissettiği acıya dair verdiği tek ipucu dudaklarının kenarlarındaki belli belirsiz gerilmeydi. "Sanırım bir fahişe de diğeri kadar iyi. Beni hangisinin doğurduğu ya da hangisinin öldürdüğü hiç fark etmez."

Burun delikleri onun hakareti karşısında alevlendi.

Kaptan bunun üzerine şeytani bir kahkaha attı. "İşte, oğlum, çok yanılıyorsun."

"Nasıl yani?"

Çenesini kraliçenin başının üzerindeki duvarda asılı olan armaya doğru salladı. "Bron'a gerçek ve öz annenin adını sorman için sana meydan okuyorum. Hadi, sana meydan okuyorum."

Kalder, Bron'un yüzündeki ani korku ifadesini fark edince duraksadı. Bundan da öte, Varice'in gözlerindeki paniği gördü.

Doğumuyla ilgili onları bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu düşünürken içinden bir önsezi çatlağı geçti. Kahretsin... babası onları böyle korkutmak için kiminle sevişmiş olabilirdi? Babasını tanıyan herhangi biri olabilirdi.

"Annem kim Bron?"

Kalder bu soruyu sorar sormaz Devyl'in neye, daha doğrusu kime baktığını ve neden bu kadar korktuklarını dehşetle fark etti.

Bu, Myrcian kraliyet armasında bulunan bir hayvan ya da sembol değildi ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Oh hayır... O kadar saygı duydukları bir kişiydi ki, kollarına ve bayraklarına nakşedilmişti. Herkesin taptığı ve saygı gösterdiği bir kadındı.

Hem de öyle sıradan bir kadın değil.

Hayır, güzel bir kadının üst bedenine ve bir denizkızının alt bedenine sahip olan bir tanrıçayı çivilemeyi babasına bırakın. Bir ejderha gibi kanatlıydı. Bir elinde dünyayı avucunun içinde tutuyordu, diğerinde ise üzerinde iki halkayı dengeleyen bir anahtar.

Ve bu özel tanrıça nezaketi ya da kibarlığıyla tanınmıyordu. Aksine, daha bir kız çocuğuyken kendi babasını katlettiği söylenen intikamcı bir şeytandı. Bu katliam yüzünden annesi tarafından lanetlenmişti...

Çenesi düştü. "Me mada'nın tanrıça Melusine olduğunu mu söylüyorsun?"

Devyl acımasızca başını salladı. "Ve o kaltağın söylediğinin aksine, annen seni kendi isteğiyle terk etmedi. Kızlarına yaptığı gibi sana da bakıp büyötmek istedi ama merewynler

oğullarını büyütmelerine izin verilmez. Onlar anaerkil bir ırk. Eğer seni yanında tutsaydı, kız kardeşleri seni öldürür ve yerdi. Onlarla birlikte eve döndüğünde diğer iki oğlunu öldürmelerinden sonra acı bir ders aldı. Bu yüzden en hassas isteklerine rağmen seni burada babanla bıraktı. En acı gözyaşlarıyla. Bu toprakların feryat odalarında yankılanan gözyaşlarını hala duyabilirsiniz."

Bunu duyunca Kalder'in tüyleri diken diken oldu. Kaptanın bahsettiği sesi biliyordu.

Tüm insanları yaptı. Kimsenin girmeye cesaret edemediği mağarada, nihai bir kalp kırıklığının çılgılığıydı bu. Çünkü sesi duymak o kadar dayanılmazdı ki. Kimse buna uzun süre dayanamazdı. Babası bu sesi düşmanlarına işkence etmek ve tutsaklarını sorgulamak için kullanmıştı.

Çok uzun süre maruz kalınırsa, yoğunluğu en akli başında insanı bile çıldırtabilir.

Kalder, birinin onun üzerinden çıkardığı bir ses olduğuna inanamıyordu. Devyl Kalder'ın pazularını işaret etti. "Gözyaşları merewynlere doğal gelmez. Onlar savaş yaratıklarıdır. Eylem ve aşırı şiddet kadınlarıdır, acı bir öfkeyle ve aceleyle saldırırlar. Zayıflığın hiçbir türüne tahammülleri yoktur ve buna katlanamazlar. Sol omzunuzda ve kolunuzda taşıdığınız yara izleri? Onlar annenizin ayrılırken sizi göğsüne bastırırken döktüğü gözyaşlarının hatıraları. Merewynler derinleri yakan acı asit gözyaşları salgılarlar. Kalpleri ne kadar üzgünse, asit o kadar güçlüdür, o kadar derin yakar ve o kadar çok iz bırakır. Seninkinin derinliği ve yara izinden de anlayabileceğin gibi, seni kolayca bırakmadı ve seni temin ederim ki, kendi oğlunu yaralamak ve güzelliğini herhangi bir şekilde lekelemek istemedi, çünkü bu onların doğasında da yok. Seni elinde tutmasının bir yolu olsaydı, tutardı. İnanın bana. Senin yanında tek bir gün geçirmek için hepsine meydan okurdu ve bu yüzden Chthamalus sen burada yaşarken seninle bu kadar ilgilendi. Senin bakımı ve yetiştirilmesi için onu görevlendirdi.

Eğer seni onun için en değerli ve kutsal nesne gibi korumasaydı, ona sonsuza dek işkence edebilmek için kalbini savaş sandığı olarak kullanacaktı."

Korunmak için iki dokunacı "göğsüne" ve "karnına" sarılmış olan Chthamalus hevesle başını salladı ve yüzünde mutlak bir dehşet ifadesiyle diğer beş dokunacının üzerinde sallanarak uzaklaştı.

Ta ki Kalder ona dik dik bakana kadar.

Dondu kaldı ve sesli bir şekilde yutkundu. "Söyledikleri doğru, Majesteleri. Beni bundan daha fazlasıyla tehdit etti." Sivri dişlerini gösterdi. "Buna ihtiyacı olduğundan değil. Seni yine de izlerdim. Çünkü baban, senin gerçek ve asıl kökenine dair tek bir kelime bile edersem beni daha kötüsüyle ve daha fazlasıyla tehdit etti. Ama yine de... Bir süre sonra sana alıştım. Hatta senden hoşlanmaya başladım. Aslında o kadar da kötü değilsin. Ölüm tehditlerine rağmen, senden hoşlanmayı tercih ediyorum. Sadece dört ve dörtte bir uyumsuz dokunaçlara sahip olduğun için korkunç bir tür değilsin."

Devyl onun çıkışını görmezden gelerek devam etti. "Annen ayrılırken hediye olarak iki yüzük de bıraktı. Biri baban tehlikeye düştüğünde ve savaşta onun ve kız kardeşlerinin yardımına ihtiyaç duyduğunda onu çağırmak için kullanabilsin diye, diğeri de tahtından mahrum kalırsan onu geri almak için komuta edebileceğin bir ordun olsun diye sana. Çünkü anlaşmaları böyleydi. O öldüğünde buradaki her şey sana miras kalacaktı."

Bakışları Bron'a kaydı. "İşte Myrcian phearse'ın her zaman en çok korktuğu şey buydu. İlk nefesini aldığı andan beri senden nefret etmesinin nedeni de bu. Çünkü krallarının oğlu olarak -babanın- ve bir deniz tanrıçasının tek oğlu olarak, tüm Myrcian yasalarına göre, sen bu krallığın tüm oğullarının üzerinde haklı varisisin. Senin doğumun onun doğuracağı her türlü piçten üstündür ve o da bunu çok iyi biliyor."

Kalder, anılar derinden alevlenip ona sert bir tokat attığında buz kesti. Ama en çok öne çıkan, babasının öldüğü gündü. Kendisini hiçbir zaman babasına yakın hissetmemiş olsa da, bu haber onu çok etkilemişti.

Daha da ötesi, babasına bir savaşçı olarak saygı duyuyordu. Bu yüzden, böylesine sert bir savaşçının savaşta öldüğü gerçeği onu varlığının çekirdeğine kadar sarsmıştı. Bunun en büyük nedeni babasının yenilmez ve ölümsüz olduğuna inanmış olmasıydı.

Daven'in daha önce ...

Kalder'in gençlik idealizminin rüzgarını alıp götürmüştü. Onu başıboş ve sersemlemiş bırakmıştı. Özellikle de babasının ona rehberlik eden, onu hizada tutan ve diğer çakalları uzak tutan demir eli olmadan ailesindeki yerini bilmediği için.

O günün hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak görünmesi ona garip geliyordu. O güne karşı nasıl bu kadar hissizleşebildiği ve hâlâ nasıl bu kadar acılı olabildiği.

Ama sonra, babası onu her zaman çelişkili ve kafası karışık bırakmıştı.

Haber geldiğinde Kalder, Chthamalus'la birlikte antrenman yapıyordu. Bir arkadaş ya da aile üyesi tarafından değil.

Şehirde yüzen tellalların ortak haykırılarıyla, haberi herkese ulaştırdılar.

Kimse bunu ona nazikçe söylemek için haber göndermemişti. Aksine, antrenmanın ortasındaydı ve günlük manevralarını yaparken kalkanını yüksekte tutuyordu.

"Kral Daven öldü! Savaşta öldürüldü! Çok yaşa Kral Varice!"

Duygusuz sözler ve beklenmedik acı karşısında sersemleyen Kalder, Chthamalus'un darbeyi indirdiği anda kalkan üzerindeki hakimiyetini kaybetmişti. Darbenin etkisiyle kalkanın kenarı sahte zırhını yarıp derisine saplanmış, bir kesik ve hâlâ izi olan bir yara izi bırakmıştı. Yine de ruhundaki acıyla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

"Ekselansları? Sizi öldürdüm mü? Aman Tanrım! Majesteleri! Konuş benimle ve seni öldürmediğimi söyle!"

Kıç üstü yosunlara dolanmış bir haldeyken Chthamalus'un endişesini zar zor fark etmişti. Tek duyabildiği, daha uzağa yüzerken haberlerini tekrarlayan tellalın yankılanan sözleriydi

diğerlerine anlatmak için uzaklaştı. "Kral Daven öldü! Savaşta öldürüldü! Çok yaşa Kral Varice!"

Chthamalus bir dokunacıyla yanağını okşarken, iki dokunacıyla Kalder'in yarasına bakmış, dördüncüsüyle de sırtını ovmuştu. Kalder ancak o zaman deniz suyunun içinde hıçkıra hıçkıra ağladığını fark etmişti.

"Babam öldü, Tally." Sesindeki boş tonu fark etmemişti bile.

"Evet, lordum. Çok üzgünüm. O iyi biriydi..." Tally sanki onu gücendirmeyecek ya da açık bir yalan olmayacak bir kelime arıyormuş gibi durakladı. "... savaşçı."

Kalder başını salladı, dürüstçe söylenebilecek tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Yine de onu sevmişti. Küstah ve acımasız olsa da, o onun babasıydı. Tek bildiği buydu. Daven ona kılıç tutmayı öğreten kişiydi. Ona içmeyi ve şaka yapmayı öğretmişti.

Ona bir darbeyi nasıl karşılayacağını ve acısından nasıl ağlamayacağını öğretti.

Bugün hariç. Babası onu ölüm gibi doğal bir şey için böyle hüngür hüngür ağlarken görse çok kızardı. Kederine yenik düştüğü ve başkalarına bir zayıflığı olduğunu belli ettiği için onu ilk tersleyen o olurdu.

Rahatlamak için meme emmeye ihtiyacı olan bir erkek misin yoksa çocuk mu? Geçirmen için sütanne mi çağırmalıyım?

Kalder babasının öfkeli kükremesini şimdi bile duyabildiğine yemin ediyordu. Her zaman mutlak ve eksiksiz güçten başka bir şey göstermeye cüret ettiği için öfkeyle onu geri iterken yumruğunun göğsüne çarptığını hissediyordu.

Kim senin zayıflığını görmesine izin verme, evlat! Asla!

Hıçkırıklarını hırıltılı bir nefesle içine çekerek, kendini yabani otlardan kurtarıırken gözyaşlarını zorla uzaklaştırdı ve acıya rağmen ayağa kalktı. Fiziksel ve zihinsel. Dupree'ler böyle yapardı. Girdap ne olursa olsun. Kargaşa ve acı ne olursa olsun.

Zorluklar karşısında güç.

Sonra Chthamalus'un dokunacından yapışkan bezi aldı ve kan akışını durdurmak için boynuna bastırdı. Ölürken bile babasını utandıracaksa lanetlensin.

Ya da kendisi, kederli olsa bile.

"Dikiş atılması gerekecek, Majesteleri. Şahdamarınızı zar zor ıskaladı."

Akıl hocasının haklı olduğunu bilen Kalder, annesini ve kardeşini aramadan önce bunu yaptırmaya gitmişti. Düşünceleri annesine saygı göstermek ve yeni rejimi için kardeşine sadakat yemini etmektir. Standart Myrcian uygulaması. İmparatorluklarının bir prensinden de bu beklenirdi.

Başka bir şey değil. En azından kendine söylediği buydu.

Yine de onu sarayın taht odasında gördükleri an, Yeni yemlenmiş suyun peşindeki köpekbalıkları gibi saldırıya geçtiler.

"Ne istiyorsun?" Annesi ona öyle kötü bir bakış fırlatmıştı ki, yakıcılığıyla neredeyse etini dağlayacaktı. Boynundaki dikişli yara ya da giysilerindeki kan hakkında hiçbir endişe ya da soru yoktu. Tek bildikleri, saldırıya uğramış olduğuydu. Yine de onun iyiliği için zerre kadar endişe yoktu.

Ve gerçekten tek istediği bir kucaklamaydı. Birinin ona sarılması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesi.

Kederli anında tek bir nezaket sözcüğü.

Ama burada bulamayacağı belliydi. Ailesiyle değil. Ve neden onlardan bunu beklesin ki? Daha önce ona hiç böyle bir nezaket göstermemişlerdi. Şimdi onlardan rahatlatıcı bir şey beklememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Belki de Chthamalus eğitimleri sırasında ona bir kafa travması yaşatmıştı. Bu, bir an için bile olsa onu gerçekten umursayabileceklerini düşünme aptallığını açıklayabilirdi.

"Saygılarımı sunmaya ve Varice'e hükümdarlığı için en iyisini dilemeye geldim."

"Yoksa onun krallık hakkına meydan okumak için mi buradasınız?"

Bu sözler ona bir darbe gibi çarpmıştı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Onunla alay etmişti. "Bana halkının kralı olmak gibi bir arzun olmadığını mı söylüyorsun?"

Ciddi miydi? Çoğu gün sütten kesilmiş gibi hissediyordu. Onu bir erkek olarak kabul etseler de, bu isteyerek benimsediği bir etiket değildi ve kesinlikle henüz o eşiği tam olarak geçmeye hazır hissetmiyordu. Hâlâ deneyimlemesi gereken pek çok "erkeksi" şey vardı. İlk kafa kesmesi.

İlk çocuğu.

Çoğu gün yataktan zar zor çıkmak istiyordu. Halkını yönetme sorumluluğunu üstlenmeye kesinlikle hazır hissetmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Varice'in kendisinden çok da büyük olmadığı halde bu rolü üstlenebileceğini düşünecek kadar aptal kardeşine nasıl bir çılgınlığın musallat olduğundan emin değildi; özellikle de halklarının isyan ettiği ve kendilerini kızdıran ya da kabul etmedikleri yasalar çıkaran yöneticilerin kafalarını rastgele kestiği bilindiğine göre. Ama Varice her zaman tedbirden çok aptallığı olan kibirli bir hıyar olmuştu.

"Hayır, Mada." Onun suçlaması karşısında dehşete kapıldı. "Ben sadece ikinize de destek olmak için buradayım."

"O zaman kanıtla."

İncinmiş ve kafası karışmış bir halde gözlerini kırıştırıp durmuş, onları samimiyetine ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Ama aklına hiçbir şey gelmemişti. "Nasıl?"

"Mühür yüzüğünü ver. Tahtta gözün olmadığını söylüyorsun. O zaman ona ihtiyacın yok. Zaten sekiz ağabeyin var, yani tahta geçmek için yüzüğe ihtiyacın yok. O yüzden yüzüğü ver ve biz de söylediklerinin doğru olduğunu ve babanın tahtında gözün olmadığını bilelim."

Ve Kalder bir aptal gibi buna boyun eğmişti. Ne de olsa küçük altın mühür yüzüğün parasal değeri çok azdı. O kadar eskiydi ki arması bile artık zar zor seçilebiliyordu. Babasının bunu kendisine vermesinin tek sebebinin

Çünkü o kadar eskiydi ki hiçbir kardeşi onu istememişti.

Babası bir kez bile bunun önemini açıklama zahmetine girmemişti. Sadece bir yaşına bastığı gün yüzüne sertçe vurarak ve "Sanırım artık buna sahip olmak için yeterince büyüdün. Sakın kaybetme, yoksa."

Sonra babası çekip gitmiş ve Tally'ye bunun bir aile mührü yüzüğü olduğunu söylemek zorunda bırakmıştı. Bunun ötesinde başka bir açıklama yoktu. Bu yüzden, parçaya başka bir anlam yüklememesine şaşmamak gerek.

Babasının bunu ona vermesinin tek nedeninin, doğumunu kutlamak için ona başka bir şey almayı unutması olduğunu düşünmüştü.

Ne kadar aptalım?

Ama bu, her şeyden çok ona karşı dikkatsizliklerinin bir göstergesiydi. Ona çok az önem verdikleri için, kendisine bu kadar önemli bir şey verileceğini asla hayal edemezdi.

Ve asla o yaşta değil.

Bağırsakları sıkışan Kalder yüzünü buruşturdu ve babasının yüzüğünü çıkardığı o anı yeniden yaşadı....

Hayır, babasının yüzüğünü değil, annesinin yüzüğünü serçe parmağından çıkarmış ve hiç düşünmeden bu hain cürufun eline vermişti.

Bir engerek yılanına sadakatini kanıtlamak için.

Midesi bulanana Bron'a ters ters baktı ve başını salladı. "Benden yüzüğü talep ettiğinde ne olduğunu biliyordun! Bunu nasıl yaparsın?"

Chthamalus'a doğru dönerken öfkesi daha da arttı. "Ve ... neden bana hiç söylemedin?"

"Kraliyet armalı bir mühür yüzüğü olduğundan başka bir şey bilmiyordu." Devyl elini Kalder'in omzuna koydu. "Yüzüklerin ne olduğunu biliyorum çünkü teyzelerini, onların ihanetlerini ve büyülerini biliyorum. Ve babana seni onun için koruyacağıma dair söz verdim. Bildiğin gibi baban kimseye güvenmezdi." Kırmızı gözlerini

Bron. "İyi bir sebebi vardı. Yüzüğün ne olduğunu kimseye söylemeye cesaret edemedi, çünkü onu senden alıp sana karşı kullanacaklarından korkuyordu."

Ki öyle de yaptılar.

"Bron nasıl öğrendi peki?"

"Asıl soru bu, değil mi?"

Bron çenesini kaldırdı. "Büyü yapabilen tek kişi sen değilsin, Druid."

Kalder onun sözlerine gülerek dikkatini tekrar kendisine çekti. "Hayır, değil. Ve bu ailede kanı akabilen tek kişi ben değilim." Ateşini toplayarak ona doğru fırlattı.

Ona çarptığında çığlık attı. Ama onu yutmadan önce Varice pelerinini çıkarıp söndürdü. Bekçilere Kalder'e saldırmalarını emretti.

Gelin bakalım, sürtükler.

Hayatı boyunca içindeki mantıksız öfkeye karşı savaşmıştı. Onu bastırmış ve doğduğu andan beri kendisinden nefret eden dünyaya saldırması ve elinden gelen herkesi ve her şeyi yok etmesi için ona yalvaran kişiliğinin en karanlık kısımlarını gütmeye çalışmıştı.

Dünya çirkin ve deliydi. Tıpkı onun gibi.

Kalder'in tüm bunlarla işi bitmişti. Daha da ötesi, onlarla işi bitmişti.

Eğer cehenneme geri gönderilirse, o zaman onları şeytanın tahtına zincirlemeyi planlıyordu, böylece sonsuzluğun geri kalanını onların toplu kışlarını döverek geçirebilecekti.

Cameron, Kalder'in tamamen şekil değiştirdiğini görünce nefesi kesildi. Tökezleyerek ondan uzaklaştı. Onun ve Paden'in saçları aynı anda bembeyaz olurken, Kalder'in gözleri gümüşü kalay renginden daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir şeye dönüştü.

Soldaki canlı gök mavisinin inanılmaz bir tonuna, sağdaki ise sarımsı turuncuya dönüştü. Çizgili gibi

Bir şahinin gözleri ve sanki içinde cehennem ateşi yanıyormuş gibi parlıyordu. Gerçekten de renkler, adını koyamadığı kutsal olmayan bir kaynaktan titreşiyor gibiydi.

Saçları koyulaştı ve sanki dev bir kuş onu kesip saldırmış ve acı bir hatıra olarak orada bırakmış gibi yüzünde korkunç yara izleri belirdi.

"Kaptan?" Belle kılıcını çekti ve mürettebat arkadaşlarıyla dövüşmeye hazırlandı.

Kalder kraliçeyi vahşi ve aç bir aslanın avının peşinden gittiği gibi takip etti.

Kaptan Bane saldırısını durdurmak için elini Belle'in elinin üzerine koydu. "Bana bir keresinde onun içindeki öfkeyi sormuştunuz Leydi Belle. Artık biliyorsunuz ve onu neden mürettebatımız için istediğimi anlıyorsunuz. O bir Cyphnian."

Paden öfkeyle homurdandı. "O da onlardan biri! Ve sen onun dışarı çıkmasına izin mi verdin?!"

Cyphnians'lar nadir bulunurdu ve en çok diğer iblislerin güçlerini ve duygularını emip onları zayıflatma yeteneklerine gıpta edilirdi. Bir zamanlar, toplanıp Delphi'deki hayvanat bahçesinin bir parçası olarak Tanrı Apollo'ya sunulmuşlardı. Ancak yeteneklerinin dezavantajı, bu güçler ve duygular kendilerine ait olmadığından, onlarla başa çıkamamaları ve çoğu zaman onları çıldırtmaları ve saldırganlaşmalarına ve güçlerini aldıkları yaratıklardan daha büyük bir tehdit haline gelmelerine neden olmalarıydı. Türlerinin sadece küçük bir kısmı tüm kaderlerini kontrol edip ustalaşabiliyordu ve en çok imrenilenler de onlardı.

Paden Kalder'e saldırmak için hamle yaptığında, Devyl onu güçleriyle yakaladı ve karşı duvara doğru savurdu, orada sertçe çarptı ve yere kaydı. Cameron'ın sempati duymasına neden olan acı verici bir yumru halinde yere düştü.

"Ona elini sürersen, Kaptan Jack, seni Vine'ın şefkatli gözetimine bırakmış olmayı dileyeceksin."

Kalder tıslamak için döndü ama Paden'ın halledildiğini görünce ondan kaçmaya çalışan Bron'u aramaya devam etti.

Cameron onu durdurmak için ne yapacağını düşündü.

Kardeşi kendini ayağa kaldırdı ve elini kanayan burnuna sildi. "Bunlar bizim polislik yapmak ve cehenneme geri göndermekle görevlendirildiğimiz iblislerden bazıları! Nasıl olur da onlardan birinin dışarı çıkmasına ve mürettebatınıza hizmet etmesine izin verirsiniz?"

Devyi, Mara'nın bakışlarıyla karşılaştı ve konuştuğunda sesi samimiyetle doluydu. "Kalder ne olarak doğduğuna yardım edemez." Bakışları Belle'e kaydı. "Aramızda lanetlenmeye giden yolu seçenler de var. Başımıza geleni hak ettik ve yolun her adımında ona dört elle sarıldık. Kalder bir Cyphnian olarak doğdu. Merewyn'lerden hamile kalan tüm erkekler gibi - bu yüzden annesinin onu doğurması yasaklanmıştı. Annelerinin rahmine düştükleri anda lanetlenirler. Kalder hayatının her günü bu öfkeyle savaştı, onu paramparça etse bile. Ve siz onu bu gücü ve inancı için lanetliyorsunuz öyle mi?"

"Ama artık savaşıyor, Kaptan. Arkadaş edinmiş ve o öfkeyle yatağa girmiş. Yavruları olduğunu ve onun için bir yazlık saray planladıklarını düşünüyorum." William çenesini, Bron'la arasına girecek kadar aptal olan askerleri parçalayan Kalder'e doğru salladı.

Bart müdahale etmeye başladı ama kaptan onu da durdurdu. "Seni öldürecek."

Ve eğer biri bir şey yapmazsa, kendi halkını ve kraliçeyi öldürecekti.

Dehşete kapılan ve bunun olmasına izin veremeyeceğini bilen Cameron ona doğru koştu. Sağduyusu onu ele geçirip kapıya doğru koşmak ve kendi postunu kurtarmak gibi akıllıca bir şey yapmasını sağlamadan önce, onun koluna girdi.

"Kalder?"

Dişlerini göstererek ve yumruğunu kaldırarak ona döndü. İrkildi ve kendini korumak için kolunu kaldırdı, tamamen onun da kendisine saldırmasını bekliyordu.

Ama onu orada gördüğü an dondu kaldı.

Zaman durdu.

Onun çirkin ve kötü yara izleriyle harap olmuş güzel yüzünü gördükçe kalbi kırıldı. Zihninde onun birlikte yaptıkları savaşlardaki görüntüleri canlandı ve bu anılar onsuz yaptığı savaşlarla birleşti. Ve vahşi, yakışıklı savaşçısını o savaşlarda acı içinde tek başına dururken gördüğünde, bu yaraları nasıl aldığını biliyordu.

Bron'un eylemleri yüzünden lanetlenirken onları oraya koyan iblisler.

Daha da kötüsü, Muerig'in öldüğü günü görmüştü. Kalder onu karşılamaya gidiyordu.

Tam zamanında.

Bildiği -Kalder'in bildiği- hikâye bir yalandı.

Her şeyi sanki onun anısı kadar kendi anısıymış gibi net görüyordu. Sanki o gün oradaymış, onunla birlikte yaşıyormuş gibi.

Kalder, Cameron'ın yıllar boyunca çalıştığı bazı meyhanelerdekine benzer, izbe bir odadaydı. Sahiplerinin ağır vergiler ödemek ya da lisanslarını kaybetmek zorunda kaldıkları şeyler için ahlaki olmayan müşterilerine ve fahişelerine kiraladıkları türden.

Giyinmeyi yeni bitirmişti ve birlikte olduğu fahişeye ödeme yapmak için parasını çıkarıyordu.

Yatağın üzerinde kirli bir çarşafa sıkıca sarılmış olan esmer güzel ona dudak büktü. "Bu kadar erken gitmek zorunda mısın?"

"Evet, aşkım. Kardeşimle buluşmam lazım. Onu bekletemem yoksa bütün gün kıcımlı tekmeler ve bu konuda sızlanır." Paraları ona uzattı, sonra yataktan uzaklaştı ve ceketini silkti.

Kapıya doğru ilerlerken başını salladı ve dengesini sağlamak için şifonyerin kenarına uzanmadan önce biraz sallandı.

Çenesini çarşafın altına sokarak, yaptıkları onca şeyden sonra naz yapmaya cüret ediyormuş gibi güldü. "Hâlâ biraz çakırkeyif misin?"

Kalder elini alnına götürdü ve kaşlarını çatı. Kulaklarını korkunç derecede uğuldatan donuk bir ağrı başladı. Gözlerini kırıştırdı ve bulanıklaşmaya devam eden ve odanın daha da dönmesine neden olan görüşünü netleştirmeye çalıştı. Bu sırada vızıltı daha da kötüleşti. "Bu kadar çok içtiğimi fark etmemiştim."

"Petey'nin romuna dikkat etmelisin. Çoğundan daha etkilidir."

"Sanırım." Kalder kapıya doğru bir adım daha attı.... ve açık pencerenin yanında yere çarptı.

Hareket edemediği için, güneş ışığı ceketinin pirinç düğmelerinden yansırken ve perdelerin grileşen dantelleri yüzüne hafifçe dokunurken, yıpranmış meşe tahtaların üzerine uzanmıştı.

Bir an sonra her şey karardı.

Adam dışarı çıkar çıkmaz kadın yataktan fırlayıp kendine gelmek üzere olmadığından emin olmak için onu kontrol etti. Bundan emin olduktan sonra kapıyı açarak koridorda, gölgelerin arasında onun hain işaretini bekleyen üç adamı içeri aldı.

Cameron onları gördüğünde ve ne kadar aşağılık birer şeytan olduklarını anladığında lanet okumak istedi.

Önce Perrin içeri girdi, yanında da en değersiz iki kardeşi vardı. Üçü de Kalder'in yerde baygın yattığından emin olmak için fahişenin yaptıklarını tekrarladılar... ve uyuşturulduğu ve bu kadar kolay kandırıldığı için onunla alay ettiler çünkü onların aksine, kendilerine cömertçe sunulan nezaketin birkaç dakikasını bedavaya satın almak zorunda kalmıştı.

Kalder'in adına öfkelenen Cameron, kıyafetlerini çıkarmalarını izledi ve sonra ona ne yaptıklarını bilmemesi için kabaca yatağa geri götürdü.

Perrin gülerken cüzdanını temizledi ve içindekileri fahişeye uzattı. Neden vermesin ki? Kalder'in parasını hak etmiş gibi değildi. Neden onunla özgür olmasındı ki?

"İyi iş çıkardın. Herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

"Hayır, lordum. Hiç sorgulamadı bile. İçkiyi aldı ve tek bir yorum bile yapmadan her damlasını içti."

En kısa boylu kardeşi Perrin'in sırtını sıvazladı. "Sana akıllanmayacağını söylemiştim. Kimse benim biramın tadına bakamaz."

Perrin, Kalder'in yatağın yanındaki masaya bıraktığı boş fincanı parmaklarken homurdandı. "O pisliği bir daha içkime koyarsan Eyson, bunun için bağırsaklarını deşerim. İştahlı bir pislik."

Güldü. "Merak etme. Kalderan'ın aksine, Alard ve ben aptal değiliz." Diğer kardeşlerine baktı. "Öyle miyiz?"

Alard, Kalder'in giysilerini, Kalder giyinmeden önce durdukları yere koyarak ayağa kalktı. "Onu bunu bilmem ama delilik tamamen başka bir konu. Ondan bende bolca var, bundan eminim."

Perrin önce giysileri, sonra da Kalder'in yataktaki baygın bedenini incelerken duraksadı. Bakışlarını kardeşinin üzerinde yoğunlaştırdı. "Uyuşturulduğunu hatırlamayacağından emin misin?"

"Hayır. Sarhoş olduğunu düşünecek. Yine de başı ağrıyacak." Ellerini kalçalarına koyan Eyson ona memnun bir sırıtış attı.

Perrin, Alard'a dönmeden önce genç kıza uyarıcı bir bakış attı. "Ya diğerleri? Hepsine ödeme yapıldı mı?"

"Evet." Alard anlamlı bir şekilde boğazını temizledi. "Her iki set de. Her şey halledildi. Korkacak hiçbir şeyin yok. Bir hafta içinde Kalderan'ın yerine Varice'in sağ kolu olacaksın ve bir daha asla bu adama hesap vermek zorunda kalmayacağız."

Zihni ona bu şifreli anlamların ardındaki gerçeği gösterdiğinde Cameron'ın nefesi kesildi.

Muerig'in öldürülmesi ve bir gün sonra da kızın öldürülmesi için para vermişlerdi, böylece kimse Kalder'in uyuşturulduğu gerçeğini öğrenemeyecekti.

Annelerinin en küçük kardeşlerinin öldürülmesine öfkeleneyeceğini ve Kalder'in

Kalder'in onun ellerinde ölmesi, onları aynı anda iki baş belasından kurtaran çılgın planlarında bonus bir tur olarak gelmişti.

Ve Cameron o ana kadar Kalder'in de öğrenmekte olduğu gerçeği görebildiğini fark etmemiştir.

Her nasılsa bu anılar aynı anda hem onun hem de kendisinin zihninden geçiyordu. Ve bunun kendi güçlerinden mi yoksa onun güçlerinden mi kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da neden olduğunu.

Sadece bunun ikisini de etkilediğini biliyordu. Onları daha güçlü kılıyor ve onlara yalın gerçekleri veriyordu. Bundan daha fazlası... öfkesini besliyor ve içindeki kokuşmuş iblisin salyalarını akıtmasına ve göremediği bir şeyden beslenmesine neden oluyordu.

Yine de bunu içindeki her şeyle hissedebiliyordu.

Aniden, ruhunun derinliklerinde yankılanan şiddetli, talepkâr bir hırıltıyla geri çekildi. Boğazlarına saldırıyordu.

"Hayır, Kalder! Hayır!" Tekrar kolunu tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı. Onun yanında kalması ve zarar vermemesi için.

Nefes alış veriş i düzensizdi, o uyumsuz gözlerin içindeki azabı gördü. Ona çektirdikleri acımasız acının bedelini canlarıyla ve kanlarıyla ödemelerini isteyen ıstırapı.

Daha mı kötü? Kendinden nefret ettiğini gördü.

O kadar derinden acıyan bir parçası vardı ki, hiçbir şey ona ulaşamayacak gibi görünüyordu. İyileşecek ya da bütün olacakmış gibi.

İşte o zaman adamın yüzünde ve vücudunda dışarıdan gördüğü şeyin, aslında kendisini nasıl gördüğünün bir tezahürü olduğunu fark etti. Karşısındaki bu çarpık iblis, aynaya her baktığında hayalinde canlandığı canavardı.

Tanıdığı ve kalbine yakın tuttuğu o güzel adam değil. Yaralı, korkunç bir şeytani hayvan. Sevgiye ya da sempatiye değmez. Herkes tarafından nefret edilecek ve aşağılık olarak kınanacak biri.

Tek kullanımlık.

Ve o anda, ailesinin sözleri ona intikam duygusuyla geri geldi.

Adamın yaralı yüzünü ellerinin arasına alarak onu gözlerinin içine bakmaya zorladı, böylece samimiyetini ve onun yaptığını görmediği gerçeğini görecekti. Acının ötesini, canavarın kalbini ve içindeki adamın ruhunu görebiliyordu.

"Bana bak Kalder," diye nefes aldı. "Ve hatırla. Ölümün dışında hayat vardır. Yıkımın içinden umut çıkar. Trajediden güç doğar. Acıdan bilgelik doğar. Kederden içgörü doğar. Düşmanlarınız tarafından kırılan kanatlarınızla uçmayı öğrenene kadar ne kadar yükseğe uçabileceğinizi asla bilemezsiniz ve başarmak ve bir daha kimsenin sizi tutmasına izin vermemek için kendi kararlılığınızla yeniden dövölürsünüz. Onlara zalimliklerinin sizi tanımlamayacağını göstermek için. Onların kurallarına ya da emirlerine göre yaşamayacağınızı göstermek için."

Cameron yutkundu ve gözünün altında, yanağının en derinine kadar uzanan yara izini okşadı. "Sen kendi kendinin efendisisin ve bir daha asla senin üzerinde güç sahibi olamayacaklar." Sonra elini Cameron'ın dudaklarının köşesindeki yara izinin üzerine koydu. "Hiçbir şeyin seni geride tutmasına izin verme. Hiçbir şeyin seni kuşatmasına izin verme. Rotanı belirle ve göklere doğru uç. Güzel, kusurlu bir yaratık, ihanetten sonra bile sevme ve güvenme yeteneğine sahip. Dehşetin ortasında bile cesaretini toplayabilen. Ve sana gösterilen tek şey zalimlik olsa bile merhamet gösterebilirsin. Yakıp kül etmeye çalıştıkları geleceğin külleri üzerinde daha güçlü bir yaratık olarak yükselecek, bunu başarmak için her zamankinden daha kararlı ve azimli olacaksınız. Çünkü bu evrende Soul Determinatus'tan daha korkunç bir şey yoktur. Çünkü o durdurulamayacak ve yılmayacaktır. Öyleyse devam edin ve gerekirse bana en kötünüzü getirin, ben de size en iyimi sunayım. Çünkü beni yenemeyeceksiniz. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Buna izin vermeyeceğim."

O yaraların parmak uçlarının altında solmaya başlamasını izledi.

Sol elmacık kemiğinin üzerinde belli belirsiz duran bir tanesi hariç hepsi.

Gözlerini kırıştırıp onun yüzüne odaklanırken gözleri yeni çift rengini korudu. Onu gördüğü anda anlamıştı. Acı bakışlardan çekildi ve yerini o kadar derin ve derin bir şefkat aldı ki, kendi gözyaşlarının dolmasına ve görüşünün bulanıklaşmasına neden oldu.

"Benimle nefes al, Kalder. Sen nasıl benim denizde boğulmama izin vermediysen, ben de senin acında boğulmana izin vermeyeceğim." Onun dudaklarını öptü. "Ne zaman bir ısırığa ihtiyacın olursa, aşkım. Ben buradayım, senin yanıdayım."

Kalder, kızın dokunuşu onu daha önce hiç bilmediği bir dinginlikle doldururken gözlerini kapattı. Etraflarındaki dünya çılgına dönmüştü. Her şeyi parçalara ayırmak istiyordu. Bu odadaki herkesi öldürmek ve onların kanlarında ve bağırsaklarında yüzmek istiyordu.

Ona dokunana kadar.

Kalbindeki öfkeyi bastırdı ve onu tekrar susturdu. Onun içindeki büyüğü asla anlayamayacaktı.

Yine de bunun için minnettardı.

"Mada'nın yüzüğünü istiyorum Bron." Sesi kalın ve acımasızdı. Sarsılmaz ve kararlıydı. Ve eğer onu reddederse ona ne yapacağını sözünü veriyordu. "O bana ait ve senin değil." Cameron'ın elini kendi eliyle kavradı ve Bron'un dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşmadan önce kalbine bastırdı. "Sadece benim olanı istediğim için minnettar ol. Bana yaptıklarını sana yapmadığım ve işlediğin suçlar için gerçekten hak ettiğin cezayı sana vermediğim için. Sana dua et, ben her zaman merhametli kalayım."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır. Yapmak zorunda değilim. Senden intikamımı almak için Kader'e güveniyorum. Zamanı gelince. Alacaklarını biliyorum. Ve bu benim yapabileceğim her şeyden çok daha sert olacak. Ayrıca, kokuşmuş, gıybetçi, kendine hizmet eden benliklerinizin arasında yaşamak zorundasınız. Bundan daha kötü bir cehennem düşünemiyorum-

Cehenneme gidip geldiğimi düşünürsek, bu her şeyi açıklıyor."

Bron dudağını kıvrarak yüzüğü parmağından çıkardı ve ona doğru fırlattı. "Al şunu! Bu boktan şeyi istemiyorum zaten."

Cameron yüzüğü tam Kalder'in yanağına çarpacakken yakaladı ve yumruğuyla sıkıca kavradı.

Bir an için onu kötü kalpli cadıya geri fırlatmak istedi. Ama onun bunu saklaması riskini almak istemedi. "Sen tam bir baş belası. Kalder'in içinde senden zerre kadar olmadığını bildiğim için mutluyum. Bunun için çok daha iyi. Çünkü senin genlerini kemiklerimde taşımaktan daha kötü bir lanet düşünemiyorum." Onun elini kendi eline aldı ve yüzüğü serçe parmağına geçirdi.

Cameron'ın parmakları etine değdiği anda Kalder kolunda garip bir his hissetti. Bunu gerçekten açıklayamıyordu. Öfkesini anında boşaltan tuhaf bir ısı parlaması. Ve bununla birlikte, üşüdüğünü fark etmediği bir yere sıcaklık getirdi.

Hayatında ilk kez yarını ve geleceği görebiliyordu. İsteddiği bir şeyi görebiliyordu.

Hayır.... istediği birini görebilirdi.

Ve bu onu tüm varlığıyla dehşete düşürdü.

Michael'ın kanından doğmuş. Bir Necrodemian.

Sen en aşağı bölgeden bir iblissin.

Cennet ve cehennem.

Neredeyse herkesin yolunu kaybettiği karanlık ve gölgeli bir delilik diyarında buluşup birleşebilecek iki uç nokta.

Bu da onların geleceği hakkında her şeyi anlatıyordu.

Onun gibi bir yaratıkla bir şeyler yapmayı düşünmek bile delilikti. Asla. Onun cinsi her fırsatta onu cehenneme geri gönderiyordu. Kendilerini kurtardıktan sonra bile.

Yine de başka bir şey düşünemiyordu.

Onunla birlikte olmaktan başka bir şey düşünemiyorum.
Ben sifon değilim.

Öyleydi.

Artık tüm öfkesi gitmişti. Ona her yaklaştığında gelen bir huzurun altına gömülmüştü. Onu William'la birlikte rıhtımda gördüğü o ilk gece hissetmişti bunu. Belirli bir şey hakkında saçmalıyor, hızlı ve kesik kesik alıştırıcılarla milyonlarca soru soruyordu.

Ay ışığı yüz hatlarının solgunluğuna gölgeler düşürmüştü, tenini sedefli bir krem gibi parlatmıştı. Güzelliği onu denizden kendisine doğru çekmişti. Karşı koyamadığı etli bir fener. Gece geç saatlere kadar yüzdüğü için üşümesine ve kıvrımlarını yok eden erkeksi kıyafetlerine rağmen, onu görünce sertleşmişti. Onun yumuşak aksanını duyunca.

Adının hecelerini onun dudaklarında duymak için can atıyordu.

Cameron ilk karşılaşmalarında tatlı bir selamlama yerine, sanki zehirli biriymiş gibi ondan uzaklaşırken ürkek bir çığlık atmıştı.

Yine de korkusuyla yüzleşmiş ve ona teslim olmayı reddetmişti. Onu tuzağa düşürdüğü an buydu. Port Royal'deki o rıhtımda bakışları karşılaştığında kaçmak yerine direnmişti.

O gece onun sorularına kendi sorularıyla karşılık vermiş ve onun hakkında gerçek bir merak göstermişti. Yargılama ya da düşmanlık yoktu. Kurnazlık ya da hile yoktu. Ona karşı kullanabileceği ya da onun pahasına kendini geliştirebileceği bilgiler için dikenli sözler ya da meraklı sorular yoktu.

O ... Cameron'dı.

Dürüst. Açık. Sevecen. Meraklı.

Mütevazı.

Ve aldığı her nefesle, vücudunda akan her damla kanla koruyacağı bir şeydi bu.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, çok uzun zamandır duymadığı bir şey duydu. Yani

İlk başta hayal gördüğünü düşündü.

Perrin ve Varice askerlerini karıştırmaya başlayana kadar bunun hayal gücü olmadığını fark etmemişti.

Ayaklarının altındaki zemin bükülüp kabarak onları tavana doğru fırlattı. Kalder Cameron'a doğru hamle yaparken Devyl karısını yakaladı.

Paden onu ilk yakalayan oldu ve ona tısladı. "Ona yeterince zarar verdin!"

Kalder o moronla bu konuda tartışabilirdi ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

William, Bart ve Rosie, Sancha ve Belle ile birlikte ayakta durmaya ve mücadele etmeye çalıştılar, ancak zemin onlara karşı savaşırken hiçbirini ayaklarını tutamadı.

"Bu dinsiz çılgınlık da ne?" Bart gerçekten de kılıcını çökmekte olan zemine sapladı. Bu adamın sağduyusunun şiddetinin önüne geçmesine izin verdiği asla söylenemez.

Midesi bulan Kalder kargaşaya neyin sebep olduğunu biliyordu ama yanılmış olması için tüm gücüyle dua ediyordu. Yanılıyor olabileceğine dair şüpheleri, halkının yarısının sığınmak için kaçtığı kalabalık odada Muerig'in bakışlarıyla karşılaşana kadar sürdü.

Hayır, yanılmıyordu. Hem de hiç.

Muerig bunu yapıyordu. Ve bundan zevk alıyordu.

Aslında, kardeşi ziyafet masasında temelsiz bir huzurla oturuyordu. Sadece iki varlığın sahip olduğu türden.

Ölüme terk edilenler.

Ve requiem'i düzenleyenler.

Kalder zorlukla yutkundu. "Ne yaptın sen, Muery?"

Muerig ayağa kalkmadan önce fincanından yavaşça bir yudum aldı ve Kalder'in hissettiği ürpertiye daha da artıran bir soğuklukla gülümsedi. "Benimle gurur duyardın kardeşim. Senden öğrendim."

Kafası karışmış ve kızgın olan Kalder onun ne demek istediğini anlayamadı. "Neyi öğrendin?"

"Kendi kıcıımı nasıl koruyacağımı. Her şeyden önce. Diğerlerinin canı cehenneme, çünkü hiçbir önemi yok, öyle değil mi?"

Kalder dehşete düşmüştü. O hiçbir zaman başkalarını kurtların önüne atacak biri olmamıştı. Bu suç ailesinin uzmanlık alanıydı. Onun değil. "Ne yaptın sen?" diye tekrarladı daha sert bir tonda.

"Senin vermeyeceğini bildiğim kararı verdim. Daha doğrusu senin sefil ellerine bırakma riskini göze alamadım. En son hayatım senin emrindeyken olanlardan sonra değil, o da onunla yatmadan önce adını bile öğrenme zahmetine katlanmadığın bir sürtük içindi. Şimdi gerçekten sevdiğin bir kış parçası için bana neler yapabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana kalırsa, o sürtük senin fahişen olabilir, kardeşim. Boş boş durup Vine'ın beni tekrar almasına izin verirsem lanet olsun! Vine senden ne kadar kanlı kurban istiyorsa, benim onayım ile alabilir!" Bu sözler söylendikten sonra Muerig bir gelgit dalgası gibi yükseldi ve Myrcian bedeninden Chthamalus'un Barnakian ırkına benzeyen bir şekle dönüştü. Sadece çok daha büyük ve çok daha ölümcüldü.

Kat, Valynda, Sancha ve Belle saldırmak için pozisyon alırken Simon biraz daha renkli bir şeyler söylerken Rosie, "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Ama Kalder'i asıl endişelendiren bu değildi. Hepsinin neyi kaçırdığını gördü.

Arkalarındaki duvar Malachai'nin ordusuna boyun eğiyordu...

Onları iki karşıt gücün arasına hapsedecek ve tüm hayatlarını sonsuza dek sona erdirecek olan şey.

11

"Kalderan!"

Kalder, babasının devasa salonlarının tamamına yayılan öfkeli ses tonuyla irkilerek uyandı. Kalbi görünürde hiçbir neden yokken çılgınca çarpıyordu ve vücudu nemli bir terle kaplıydı. Tuhaf bir rüyanın saçakları zihninde asılı duruyordu ama tam olarak hatırlayamıyordu.

"Kal! Kahretsin, oğlum, neredesin!"

Hâlâ tam olarak kendine gelememişti, sendeleyerek yataktan kalktı ve giysilerine doğru koşmaya başladı. Babasının bu kadar erken saatte neden böyle öfkelenildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yılların tecrübesi ona en iyi hareket tarzının, böyle öfkeli olduğu zamanlarda canavarı bekletmemek olduğunu öğretmişti.

"Kalder?"

Bir kadın sesinin tatlı, nazlı, melodik tınısı karşısında tökezledi....

Çok tanıdık ve aynı zamanda yabancı bir ses. Koridorda duraksadı ve onu aramak için arkasını döndü, ancak tek gördüğü parlak mermer duvarlarda kendi gençlik görüntüsünün yansımalarıydı.

Kendini fark ettiği anda, babasınıninkine fazlasıyla benzeyen yüz hatları karşısında irkildi.

Elbette daha kötüsü de olabilirdi. Nefret ettiği annesine çekebilirdi.

Evet, babama çekmiş olduğum merhamet için şikayet etmemeliyim. O cadalozu tercih etseydim, her sabah tıraş olmak yerine kendi boğazımı keserdim.

Koşusuna devam eden Kalder, babasının çalışma odasına ulaştığında nihayet durdu. Kapıyı açtığında yaşlı midyeyi devasa bir iblis lordunun yanında otururken buldu. Belki de gerçek bir iblis değildi. Yine de Kalder karanlık adamın alnından boynuzların çıktığını görse şaşırmazdı. Siyah, örgülü saçları ve vahşi tavırlarıyla cehennem canavarına benziyordu. Kendisine yan gözle bile bakanın bağırsaklarını deşeceğini söyleyen acımasız aurasından bahsetmiyorum bile.

Evet, bu adam zamanında birçok can almış ve daha fazlasını almaktan çekinmeyecek biriydi. Hem de canının istemesinden başka bir sebep yokken. En iyisi odanın köşelerinde kalmak ve bu savaş lordu topraklarındayken vuruş menzilinden olabildiğince uzak durmaktı. Yanındaki askerler bile efendilerine göz açtırmıyor, burnunu kaşımak için kıpırdandığı her seferinde gergin bakışlar fırlatıyorlardı.

"Nerelerdeydin sen?" Babası Kalder'in dağınık kıyafetlerine ters ters baktı.

Kalder tuniğini içine soktu ve sabahın bu geç saatinde hâlâ uyuduğunu ona söylememeye karar verdi. Babası nefret ederdi

ve misafirlerin huzurunda bile onu terslemekten çekinmezdi.

Omuz silkerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve savaş lordu ona sinir bozucu bir ilgiyle bakarken kenarda durmak için hareket etti.

Ah, sevgili tanrılar, sakın söyleme, babam beni bu piçin iyiliği için bir köpek gibi takas etti....

Bir barış anlaşması için babasına hiçbir şeyi çok görmezdi. Özellikle de aylardır ordularını en iyi şekilde kullanan ve yok eden Romalı piçlere karşı bitmek bilmeyen savaşın yaşandığı bu günlerde.

"Benim için biraz cılız, değil mi?"

Kalder'in gözleri daha da kötü bir düşünceyle açıldı. Ah, Tanrım, Baba, beni o herife yedirmeyi mi planlıyorsun?

Daven, Kalder'e bakarken bal liköründen derin bir yudum aldı, sanki onun değerini ölçüyordu... ve her zamanki gibi eksik buluyordu. "Telli... ve istediğin şey için gerekli. Güven bana, Duel. Halkım arasında bu iş için daha iyisi yok. Ayrıca Kalderan haddini bilir. Dilini tutar. Hatta çoğu gün ortalıkta olduğunu bile bilmiyorum. Hayalet bir gölge gibi. Tam da istediğin gibi, değil mi?"

Duel homurdandı. "Karşı karşıya olduğumuz savaş göz önüne alındığında, neden oğullarından birini orduma casusluk yapması için bana ödünç verdiğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

Yorgun gözlerinin ardına bir karanlık çökerken babası sessizliğe gömüldü. Kalder tam olarak anlamadığı bu ifade karşısında kaşlarını çattı. "Çok değerli biri değil. Senin de belirttiğin gibi, cılız bir Myrcialı. Ve bunlar karanlık günler. Düşmanlarımıza karşı bağımsız ve güçlü kalmak istiyorsak birbirimize ihtiyacımız var. Belki bu küçük piçte kurtarılabilecek bir şeyler bulabilir ve onu bizim için iyi bir şeyler yapabilecek kadar uzun süre hayatta tutabilirsiniz."

Bu sözler Kalder'i kabul etmek istediğinden çok daha derinden yaralamıştı. Hakaretlere alışkındı. Ailesinin sürekli alay etmesine alışkındı. Yine de bu, onların her zamanki işnelemelerinden daha fazla yakmıştı.

Ve bu ağızında acı bir tat bırakmıştı. Dumnonii'den Dón-Dueli birkaç dakika sonra, babası özel olarak konuşabilmeleri için odadan çıktıktan sonra onunla yalnız konuşmak için yanına geldiğinde öfkeyle saldırmamasına neden olmuştu.

"Senin merhametine ihtiyacım yok!" Kalder huysuzca hırladı. "Güzel, çünkü somurtkan bir çocuğa sunacak hiçbir şeyim yok."

Bu sözler onu hazırlıksız yakalamıştı. Ama Duel'in karanlık, ölümcül gözlerindeki gerçek nezaket kadar değil. Bu kutsal olmayan savaş lordunda Kalder'ın ilk tahmin ettiğinden daha fazlası vardı. Ve bu Kalder'ın mizacını herhangi bir tehdit ya da gözdağının korkutabileceğinden çok daha fazla korkuttu. Nezaket, başa çıkma konusunda deneyimsiz olduğu nadir bir canavar olduğundan, bu durum onu şaşkına çevirdi ve karşı koymak için yeterli donanımına sahip değildi. Gerçekten de böyle bir şey karşısında ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını bilmiyordu.

Dón-Dueli bakışlarını ona dikti. "Dikkatli ol, iyi Kalder. Emrimde huysuz bir çocuğa ihtiyacım yok. Ağırlığını koyabilecek ve emirlerime uyabilecek bir askere ihtiyacım var. Savaşta ve barışta güvenebileceğim birine. Bana sadakat göster, ben de karşılığını tam olarak vereyim. Bana ihanet edersen seni yavaşça deşerim, öyle ki çığlıkların tüm hoşnutsuzluğumun bir kanıtı olarak göklerde yankılansın. Ve bağırsaklarını botlarımı bağlamak ve ayaklarımı ısıtmak için kullanacağım. Anlaşıldı mı?"

Gözlerini kocaman açan Kalder başını salladı. Ve sesli bir şekilde yutkundu.

Duel onun sırtına öyle sert vurdu ki, öne doğru sendeledi. "Aferin delikanlı."

Onlar uzaklaşırken Kalder boğazını temizledi. "Ben mi lordum? Bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Çocuğunuz var mı?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Kalder omuz silkti. "Çoğunlukla merak."

Duel'in kara kaşlarını kaldırması tüyler ürperticiydi. "Ve

yine neden bilmek istediğinizi soruyorum."

Kalder daha fazla açıklama yapmadan önce tereddüt etti. "Babamın bizimle nasıl ilgilendiğini biliyorum. Ben sadece nasıl bir..." Kalder hâlâ onun insan mı yoksa canavar mı olduğuna karar veremediği için Duel'e ne diyeceğinden tam olarak emin değildi. Bu yüzden yarattığı gücendirmeyecek ya da bağırsaklarının deşilmesine neden olmayacak doğru bir kelimedede karar kıldı. "... senin gibi bir savaş lordu kendi yavrularıyla başa çıkabilir."

Duel homurdandı. "Çok basit. Benimkileri annelerinin rahminden çıktıklarında yedim, böylece gelecekte bana getirebilecekleri sefaletten kurtulmuş oldum."

O zaman bu konu kapanmış oldu ve Kalder gelecekte dikkatli olmak ve onu kırmamak için bir not aldı. En azından çok fazla değil. Duel'in kendi yavrularını sevmemesi, başkalarınınkini çok daha az seveceği anlamına geliyordu.

Ya da en azından ilk savaşlarına kadar Kalder'in düşüncesi buydu.

Şimdi bile, Devyl/Duel'in ordusu Kalder'in onlara getirdiği istihbaratla güneydeki düşmanlarını yok ettiğinde hissettiği dehşeti çok iyi hatırlıyordu.

Kan şehvetiyle sarhoş olan Duel'in adamları, savaşan iki gücün çapraz ateşinde kalan masum köyü yerle bir ederken vahşi hayvanlar gibiydiler. İnsanlarla yeni tanışan ve savaş konusunda bakir olan Kalder, tüm bu manzara ve kokulardan iğrenmişti. Ahlaksız katliamdan.

Daha da kötüsü, Duel'in ordusuna korunmasız bir halkın üzerine gitmenin güvenli olduğunu söylerken oynadığı rolden dolayı dehşete düşmüş ve kurbanların sefaleti için kendini suçlamıştı.

Etrafa saçılmış ve yere bırakılmış sayısız cesetten kendini sorumlu tutmuş, onları ya da sevdiklerinin döndüklerinde onları bu halde bulduklarında nasıl hissedeceklerini umursamamıştı.

Ta ki askerler onu acımasızca köşeye sıkıştırana kadar. Artık onu bir müttefik ya da zafer kazanmalarını sağlayan kişi olarak görmüyorlardı.

Şimdi o da katlettikleri kadar nefret edilen biriydi. Neden nefret ediyorlardı? Çünkü istedikleri bilgiye sahipti ve sahip olmaları gerekmeyen o tek parçayı onlara vermeyecekti.

"Kraliçe nerede, seni küçük sıçan?"

Kalder'in onların dilini anlaması biraz zaman almıştı. Hâlâ onların kaba kelimelerine ve lehçelerine alışmaya çalışıyordu. "Ben-ben-ben bilmiyorum."

En iri, en kaslı askerleri onu öyle sert yakalamış ve ters vurmuştu ki, duyuları sersemlemişti. Sadece bu darbe yüzünden ağzındaki dişlerin yarısını kaybettiğine yemin edebilirdi.

Bu büyüklükte bir darbeden daha sağ çıkabileceğinden şüphe eden Kalder kaçmaya çalışmış, ancak aç köpek sürüsü gibi toplu halde saldırarak onu yere sermişlerdi. Etrafındaki masum köylüler kadar ölü olduğundan emindi.

Etine darbe üstüne darbe inmiş, öfkeli çizme topuğu üstüne çizme topuğu inmişti. Vücudu tüm bunların acısına karşı hissizleşmişti. Birden Duel'in kendi anadili Myrcian'da attığı şiddetli çığlığı duydu. Başını kaldırdığında, siyah halkalı zırhı içinde, devasa abanoz savaş atına binmiş olan komutanlarını görmüştü.

Zırhı, diğer çirkin şeylerle birlikte kanla kırmızıya boyanmış olan Duel, askerlerinin her birine ters ters bakmıştı. "Bu da ne böyle?"

"Kraliçenin nerede saklandığını bize söylemiyor!" Asker Kalder'e tekrar tekme atmış, bu da onun yüksek sesle inlemesine neden olmuştu. "Onu ve hazinelerini sakladığını biliyorum!"

"O bir mutant!"

"Evet, o bizden biri değil!" "Öldürün onu!"

Duel onları susturmak için elini kaldırdı. "Ona bir daha zarar vererseniz, benim kılıcımla karşı karşıya kalırsınız."

Bu onları nihayet bastırmış ve çoğunu yağmalamaya geri göndermişti. Gerçi bu sefer daha az hevesliydi.

Yüz ifadesi sert ve yoğun olan Duel, bacağını devasa atının arkasına doğru salladı ve attan indi. Dayağı başlatan piç kurusuna vahşi bir bakış attıktan sonra onu kovdu ve Kalder'in yanında yere diz çöktü.

Kalder görüşünü engelleyen kan yüzünden yüzüne zar zor odaklanabiliyordu. O kadar kötü ağrıyordu ki, dürüst olmak gerekirse, sadece acıyı durdurmak için ölmeyi dilemişti. Ve efendisinin yüz ifadesindeki öfkeye bakılırsa, Duel'in adamlarının başladığı işi bitirmesini bekliyordu. Yoluna çıkan diğerlerine yaptığı gibi onun da bağırsaklarını deşmesini.

Gerçekten de Duel bu savaşta, Kalder'in ilk karşılaştıklarında şüphelendiği kadar acımasız davranmıştı. Kılıcını ya da öfkesini kimseden esirgememişti.

Şimdiye kadar.

Duel şok edici bir şefkatle uzandı ve yanağındaki kanı nazikçe sildi. "Ayakta durabilir misin delikanlı? Yoksa seni taşımama ihtiyacın var mı?"

"Kendi başıma yürüyebilirim."

Şüpheli bir kaşını kaldırdı.

Ama Kalder kimsenin ona yardım etmesine izin vermeyeceğini çabucak kanıtladı. Özellikle de bu aşağılık piçlerden hiçbiri, kimsenin içini boşaltırken bir saniye bile düşünmemiş ya da merhamet göstermemişti. Daha da kötüsü, körü körüne öldürmeyi ya da öldürülmeyi reddettiği için onunla alay etmişlerdi.

Duel ona şarap tulumunu uzattı ve içmesini bekledi. "Kraliçenin nereye gittiğini gördün mü?"

Demek buydu, öyle mi? Bilmesi gerekirdi. Gerçek bir merhamet gösterilmedi. Sadece onun iyiliğini kazanmak ve onu kullanmak için bir hile.

Lanet olası otuzbirci.

Kalder boğuldu ve deriyi geri vermeden önce mühürledi, ne derinin ne de onu rüşvet vermekten başka bir amaç için kullanmayan adamın bir parçası olmak istemiyordu. "Senin ya da diğerlerinin ona tecavüz etmenize ya da yanına aldığı çocuklara zarar vermenize izin vermeyeceğim. Önce beni öldürmeniz gerekecek. Yanlarında hiçbir şey götürmediler, sadece yaşamlarını sürdürebilmek için taşıyabildikleri erzakları götürdüler. Onun hazinesi yok. Hayatım üzerine

yemin ederim."

Duel ona kaşlarını çattı. "Tanımadığın bir kadını korumak için mi bu dayağı yedin?"

Kalder suçluluk duygusu taze pençeleriyle içini parçalarken başka tarafa baktı. "Bir gün için yeterince öldürdüm. Bir başkasının daha katledilmesine seyirci kalmayacağım. Elimden gelse bile."

"Seni izledim, genç Myrcian. Savaşta tek bir can bile almadın."

Kalder düşmek üzere olan ekşi gözyaşlarına karşı sertçe yutkundu. "Kolumla bir kılıç kaldırmamış olabilirim lordum ama verdiğim bilgi tek başıma yapabileceğimden çok daha fazlasını öldürdü. Bir yönden ne kadar suçluysam, diğer yönden de o kadar suçluyum."

Duel çenesini güçlü bir yumrukla kavradı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bugün beni dinlemeni istiyorum Kalderan Murjani Dupree ve iyi dinle. Bugün burada olanlar bir trajediydi. Bu konuda haklısın. Bu ordu tarafından katledilen insanların ölümünden hiçbir memnuniyet duymuyorum. Ya da bunda benim de payım var. Ama şunu unutmayın. Etrafınızda yerde yatan hiçbir erkek, kadın ya da çocuk, kendi halkımın ölüm haberini ve krallığının yıkılışını sevinçle karşılamazdı. Ya da sizinkinin, bu konuda. Acıdığınız ve ağladığınız bu cesetler, kendi ailemin ve sevdiğim ve kutsal saydığım her şeyin ölümüne sevinecek ve askerleri tarafından kaçırılmış olsaydınız kendi hayatınızı talep edecek olanların ta kendileridir. Sizinle alay etmek için yollara dizilir, sizi bir an önce tanrınıza ulaştırmak için kendi taşlarını fırlatır ve açtıkları yaralardan kan kaybından ölürken size gülerlerdi. Bu yüzden, gerekli olmadığında neşeyle onların canını almaya çalışsam da, en değer verdiğim şeylerin güvenliğini korumak için gerektiğinde onları sona erdirmekten çekinmeyeceğim ve siz de çekinmemelisiniz. Çünkü bugün burada gördüğünüz her kadın ve çocuğun yüzü, yarın evinizde kendi ailenizin yüzü olabilir. Unutmayın, onlar için üzölmek ve onlar için yas tutmak güzel olsa da, bunun sizi bir şeyler yapmaktan alıkoymasına asla izin vermeyin.

Sevdiklerinizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapın. Anlıyor musun?"

Kalder dişlerini sıktı. "Kraliçeyi o canavarlara teslim etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, delikanlı. Sen vicdanının sesini dinledin. Ve bu konuda dürüsttün. Bunun için seni asla suçlamayacağım. Dediğin gibi, o sadece kendini ve bizim için risk teşkil etmeyenleri korumaya çalıştı. Unutma ki bugün kurtardığı her çocuk bir gün burada bizim ellerimizle olanların hatırasıyla büyüyecek. Ve nasıl ki siz kendinizi onların ailelerinin kaderinden sorumlu tutuyorsanız, onlar da öyle olacak. Geçmişlerindeki rolün için seni lanetleyecek ve senden nefret edecekler."

Ve bu anıyla, çocuk bir gün intikam almak için gelecekti.

Duel bu tahmininde haklıydı.

Kalder de bu yaraları taşıyordu. Bazıları o gecenin ilerleyen saatlerinde, kraliçenin kaçmasına yardım etmek için gittiği ve kraliçenin onun boğazını kesip soyduktan sonra, kan kaybından ölmesi için bıraktığı ve onlar için getirdiği atları cesedinin üzerinde koşturdukları zamandan kalmaydı. Duel onu aramaya gelmemiş olsaydı, yaptığı iyiliği kendi hayatıyla ödeyecekti.

Ve sonra, on dört yıl sonra, kraliçenin en büyük oğlunun onu tanıdığı ve Kalder'in yaşadıkları çileden kurtulmalarının tek nedeni olduğunu unutarak, unutulmuş bir kasabadaki karanlık bir tavernanın dışında yürürken hançerini Kalder'in sırtının derinliklerine gömdüğü zamanki diğer yaralar.

O gece, içki ve öfke Kalder'i ele geçirmiş, saldırganı öldürmesi için kendi kardeşinin gönderdiğini düşünmüş ve kendisini neredeyse felç eden hain pusunun arkasındaki adamı tanımadan önce, saldırganını parçalara ayırmış ve boğazını kesmek için çocuğun suikastçı hançerini kullanmıştı. Prens son nefesini verirken Kalder neden saldırıya uğradığını ve saldırganın kim olduğunu anlamıştı.

Varice tarafından gönderilmemiş.

Kader ve şans tarafından gönderilen biri.

O anda, ay ışığı genç adamın yüzünü ortaya çıkardığında, kendi yarası zonklayıp yanarken bile, kendinden yine nefret etmişti.

Savaş kısır bir nefret döngüsüydü. Geçmiş her zaman kaçamadığı bir canavardı.

Karanlık gibi onu da yutmuştu ve önünü göremiyordu. Artık bunalmıştı. Nefes alamıyordu.

Odaklanmak için.

Ne zaman kendini bundan kurtardığını ve her şeyden uzaklaştığını düşünse, tekrar içeri sızmanın ve onu aşağı çekmenin bir yolunu buluyordu. Kaçamadığı bir gel-git dalgası.

Her şeyin bir sonucu vardır.

Yapılan her eylem ve yapılmayan her eylem ...

Ve şimdi geçmişte kaybolmuştu ve gelecek için daha da kaybolmuş hissediyordu.

* * *

Düşmanlarını Kalder'in hareketsiz halinden uzak tutmaya çalışırken Cameron'ın kalbi hızla çarpıyordu. Kalder, Cameron'ın kıramadığı garip bir trans halindeydi. Nerede olduğunu ya da etrafında neler olup bittiğini fark etmesini sağlayacak hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi.

Teni buz gibiydi. Sertti. Yaşayan bir heykel gibiydi.

Kardeşlerinin hepsine lanet olsun! Ona böyle bir şey yapacak kadar değersizlerdi, özellikle de ateş altındayken. Nasıl bu kadar zalim olabilirlerdi?

Kendi kardeşini her zaman takdir etmese de -onunla aynı odada olduğu zamanın yaklaşık yarısında onu boğmak istiyordu- en azından Paden'in her zaman onun iyiliğini düşündüğünü biliyordu.

Aşırı hevesli olmasına rağmen.

Örnek olarak, Kalder'e katlanamamasına ve onu doğrudan cehenneme göndermek istemesine rağmen, onu korumak için bu savaşta onun yanında savaştı. Kalder için savaştı ve kanını akıttı.

Kalder'ın onun için değerli olduğunu bilmesinden başka bir nedeni yoktu. Kalder'e karşı olan hisleri lanetlensin.

Aileler böyle yapardı.

Sevdiklerinin mutluluğunu ilk sıraya koydular. Onları kendilerinden önce düşünürlerdi. Onları aile yapan şey buydu. Kan ya da kemik değil.

Birbirleri için kan dökmeye ve ölmeye istekli olmaları. Fedakarlık.

"Onları sonsuza dek geride tutamayız." Paden çok yaklaşan bir iblisi doğradı ve yarattığı geri çekilmeye zorladı. "Onu senin için dışarı taşıyabilirim."

Cameron bu sözlerdeki boşluğu yakaladığında duraksadı. Ve Paden'in ruhunun ve aklının derinliklerinde hala yankılanan daha korkunç çocukluk şakalarına geri döndü. Çoğu zaman ağabeyinin ne söylediği değil, ne demek istediği önemliydi ve kelime oyunları bu şeytanın en iyi yaptığı şeydi. "Evet, ama yapacak mısın kardeşim?"

Onun ciddi sorusu karşısında dudak büktü. "Bana doğruyu söyle Cammy. Onu seviyor musun?"

Cevabında hiç tereddüt yoktu. Tıpkı kalbinde olmadığı gibi. "Evet. Korkutucu olsa da. Ve umutsuz, daha da umutsuz. Ona asla zarar gelmesini istemem."

"O zaman onu almalarına izin vermeden önce öleceğim. Sana hayatım üzerine yemin ederim, benim değerli parçam. Ona kimse sahip olamayacak. Buna güvenebilirsiniz."

Solgun Seraph formundaki ağabeyine bakarken yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Onu hiç bu kadar sevmemişti. "Sen de yaralanmasan iyi edersin. Senin çürümüş kıkına şaplak atmak için cehenneme yeterince yolculuk yaptım, Paden Jack. Bana bir tane daha attırma."

Adam onunla alay etti. "Sen her zaman otoriter biriydin, bit. Ortaya çıktığın ve senin için yatağımdan vazgeçmemi istediğin ilk andan beri."

Paden sırtarak Kalder'i kollarına aldı ve güvenli bir yere doğru uçtu, böylece Kalder dikkatini savaşmaya verebilecekti.

Mürettebatının diğer üyeleriyle birlikte şeytanlar.

Arkadaşları her şeyleriyle mücadele ediyordu ama durum mürettebat için hiç de iyi görünmüyordu. Bunlar şimdiye kadar karşılaştıkları en vahşi iblislerden bazılarıydı. Malachai'nin ordusu için en iyileri seçmediği asla söylenemezdi.

Cameron, Kara Dişi Janice'i korumak için harekete geçtiğinde, iğrenç canavarlardan biri arkasından yaklaştı. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Hayır!" Çarpık mavi bir iblis bileğini bir dokunaçla yakalayıp korkunç bir sesle kırılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çekerken Janice tısladı.

Aniden, Chthamalus Morro birkaç Barnak askeriyle birlikte oradaydı. İblislere doğru düzinelerce küçük, parlak mavi jelatinimsi leke fırlattılar. Sümük kıvamında görünen bu lekeler hedeflerine vardıklarında yayıldılar ve duman çıkarmaya başladılar; bu da iblislerin ateşle vurulmuş gibi çığlık atmalarına ve geri çekilmelerine neden oldu.

Ya da daha kötüsü.

Alevli sümük.

Şok olmuş bir halde Chthamalus'a bakakaldı.

Sırıttı. "Onları nasıl yaptığımızı ya da nereden geldiklerini sormayın. Sadece onları size ateş etmediğimiz için memnun olun." Bir dokunacını ilerleyen başka bir düşman grubuna doğrulttu ve onları durdurmak için daha fazla leke fırlatmaya başladı.

Onu omzundan alkışladı. "Örtü için teşekkürler."

"Endişelenme. Lord prensim bana

Eğer onun hanımına bir şey olmasına izin verirsem, her iki cinsiyet de."

Bundan o kadar da emin değildi. Kalder'in onu önemseydiğine inanmak istese de, bazen buna inanmakta zorlanıyordu. Özellikle de şu anda, ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yardım etmek için burada olmadığına. Ama ne zaman birine ihtiyaç duysa terk edilmeye alışkındı.

Bu, ailesinin onu çocukken yetim bıraktığı andan itibaren alıştığı bir şeydi - o hastalıklı his

Hayatının en kötü zamanlarında ne zaman etrafına baksa arkasındaki tek şeyin dört katı duvar olduğunu gördü.

Eğer şanslıysa.

Bu dünyaya yalnız geldim ve nasıl yaşadıysam, öyle de gideceğim.

Aradaki saatler nadiren farklı olmuştu. Tüm iyi niyetine ve aksi yöndeki itirazlarına rağmen Paden, ne zaman sırtını yaslayacak bir omuza ihtiyaç duysa denize açılıyor ve onu dönüşünü beklemesi için geride bırakıyordu.

Bizim için daha iyi bir gelecek yaratıyorum Cammy. Bunlar hep Paden'in bahaneleriydi. Ama daha iyi bir şimdiki zaman yaratmak için onun evde olmasını tercih ederdi, çünkü gelecek, her gün dakika dakika yaşamak zorunda kaldığı sefalet ve angaryanın ötesini görmek için genellikle çok zordu. Hiçbir zaman gelmeyecekmiş gibi görünen o belirsiz tarihi beklemeye ve onu taşıdıkları her seferinde daha da yorulan iki bacağının üzerinde güçlü durmaya zorlanmaya dayanamıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Cameron'ın midesinde hayatı boyunca hissettiği o ıssız boşluk yine vardı. Bunu ilk kez anne ve babasının ölümünden hemen sonra hissetmişti. Paden'la birlikte Williamsburg'a vardıklarında, öğle vakti kalabalık bir insan topluluğunun arasındaydılar. Sanki okyanusta karaya vurmuş bir odun parçasıymış gibi onu itip kakmışlardı ve Paden'in her zaman onun elini sıkıca tutması olmasaydı, yollarına çıktığı için ona küfrederken gelgitli, düşmanca akıntılarında kaybolacaktı. Herhangi birine çok yaklaştığında kabaca ona dirsek atıyorlardı.

Her yönden gelen parlak desenli giysileri ve pelerinleri ezici bir renk denizinde nasıl da hatırlıyordu. Ayakkabıların ve çizme topuklarının kaldırım taşlarına ve tahtalara çarparak çıkardığı sesleri ve düşmesi halinde onu umursamadan ve merhamet göstermeden ezip geçecekleri korkusunu.

Dışarıdan hiçbir ses çıkarmamasına rağmen, içinde dehşet içinde çığlık atıyordu. Birinin onları görmesi ve yardım etmesi için çığlık atıyordu.

Kimse fark etmemişti.

Kimsenin umurunda değildi. İçini boşalttığı zavallı piçler dışında acı herkes için görünmezdi.

Ve o gün, o ve Paden bu olayın ardından paramparça olan zavallı piçler olmuşlardı.

Bugüne kadar, bir insan kalabalığıyla çevrili olsa bile, yalnız olmanın o boşluğu ... hiçbir şey onu doldurmamıştı. Bu onun varlığının başka bir uzantısı haline gelmişti. Gerçi işe yaramaz bir uzantıydı ama yine de hep oradaydı ve hep ayak altında dolaşıyordu.

Her zaman acıyor.

Anne ve babasının öldüğü günden beri kendini hiçbir zaman bir grubun ya da ailenin parçası gibi hissetmemişti. Tam olarak değil. Belki de bunun nedeni Paden'ın onu bir yalanı yaşamaya zorlamasıydı. Olmadığı bir şeymiş gibi davranmaya. Kendini sahte bir mutluluk ve yalnızlık kabuğunun ardına, hiçbir şeyin gerçekten nüfuz edemediği sahte bir kisveye saklamak. Gerçekten de, dünyada sefalet maskesinin üzerine ilıştırılmış sahte bir gülümsemeden daha acı verici bir şey yoktu.

Kendine ihanet etmemek için mümkün olduğunca az konuşmak. Birisi onun erkek olmadığını keşfetmesin diye çok az arkadaş edinmek. Mümkün olduğunca içine kapanmak.

Kimseye güvenilemezdi. İkisinin de başını bu kadar belaya sokabilecek ve Paden'ın komisyonuna, onun da yaşayacak bir yere mal olabilecek sırlarıyla değil.

Onun işi.

Özgürlükleri olmasa bile.

Diğer kızlar giyinmeyi, naz yapmayı, flört etmeyi ve dans etmeyi öğrenirken Cameron at nallamayı, tükürük hokkalarını temizlemeyi ve içki doldurmayı öğreniyordu. Kağıt oynamayı ve sakalsız erkeklerden hoşlanan sarhoş erkeklerin dikkatini çekmemeyi öğreniyordu.

Paden, onu azgın erkeklerin şehvet dolu bakışlarından korumanın mükemmel bir yolunu bulduğunu düşünüyordu ama gerçek şu ki, zaten darmadağın olan hayatını daha da karmaşık hale getirmişti. Bir tür erkek elini tokatlamayı bir diğeriyle takas etmişti.

Patronluk taslayabilecekleri ve hükmedebilecekleri bir erkek istedikleri için ustalıkla savuşturmak zorunda kaldığı ilave kadınsı ellerden bahsetmiyorum bile.

Her daim hazır, somurtkan dudaklarını boş verin. Kocalarını arayan kadınların, bir kaçamaktan sonra erkeklerden daha yırtıcı olduklarına yemin ettiği zamanlar olmuştu.

Kardeşi, kaç kez tacize uğradığını ve hem erkeklerle hem de kadınlarla yaşadığı korkunç durumlardan kıl payı kurtulduğunu bilse kahrolurdu.

Cameron'ın yaşadığı ve çalıştığı Siyah Kuğu'da Lettice'in hızlı düşünmesi ve sahte sakarlığı olmasaydı, uzun zaman önce ortaya çıkardı.

Şimdi bile Port Royal'de Kaptan Bane ve diğerleriyle ilk tanıştığı geceyi hatırlıyordu. Kucağına oturmuş ve gezinen elleriyle neredeyse sırrını öğrenecek olan fahişeyi...

Evet, Cameron birçok kez yanlış insanlar tarafından taciz edilmiş, cazibesini ve vücudunda eksik olan kısımları aramıştı.

Ve bu onu daha da üzmüştü, çünkü birilerinin onun gerçek yüzünü görüp görmediğini merak ediyordu. Kendini gerçekten tanıyormuş gibi hissetmezken, bunu yapabilecek biri var mıydı? Hiçbir zaman Bayan Cameron Amelia Maire Jack olmasına izin verilmemişti. Kendisi ve kadın olmak hakkında gerçekten sevdiği şeyin ne olduğunu keşfetmesine.

Yine de dürüst olmak gerekirse, elbisesine takılıp savuşturmasının ortasında sertçe yere çarptığında, uzuvlarının etrafına dolanan ve dövüşmeyi zorlaştıran karmaşık kumaş katmanlarına lanet okudu. Mara bu işi aldatici bir şekilde kolay gösteriyordu. Tıpkı Valynda ve Sancha gibi. Onlar ve Elf elbiseleri ve korseleri içinde kolaylıkla dövüşüyorlardı.

Cameron'ın bu konuda çok az deneyimi vardı. Çok uzun

zamandır Bay Cameron Jack'ti. Ver bana

pantolonlar her zaman! En azından onların içinde tam hareket edebiliyordu.

Ayağa kalkmaya çabalarken iblisler etrafını sardı.

İblislerle savaşmak için kolunu kaldıran Cameron, bileği dirseğinden düşen narin dantel katmanlarına dolanınca lanet okudu. Bu durum hızla umutsuzluğa dönüşüyordu. Onlardan kaçmanın hiçbir yolunu göremiyordu. Çok fazlalardı ve çok hızlı geliyorlardı.

"Alın onu!" Muerig onlara bağırdı. "Metresiniz için o kaltağa ihtiyacımız var!"

Daha fazla iblis ona doğru dönerken Cameron'ın kalbi sıkıştı. Artık onun için hiç umut yoktu. Chthamalus ve askerleri bile hepsini geri püskürtemezdi. Ne de yardım etmek için ona yaklaşabilirlerdi.

Denemelerine rağmen, hızla istila ediliyorlardı. Ayağa kalktı ve kendini bir sonraki darbe için hazırladı.

Olabildiğince uzun süre ayakta kalmaya kararlıydı, kılıcıyla savuşturdu ve karşılık verdi, ikinci bir iblise tekme atmak için döndü.

Arkasından, duvarlardan ve koridorlardan daha fazlası geldi. Chthamalus ve ekibi itilip kakılarak ondan uzaklaştırıldı. Yumruğunu eteklerine dolayarak onları yolundan çekmeye çalıştı ama bu çok dikkat dağıtıcıydı.

Kaptan bulunduğu yerden uzaklaştırıldı. Ve daha fazlası ona doğru ilerleyerek onu bir köşeye doğru itti.

Orada geri çekilmeyi reddeden Cameron, daha yüksek bir zeminin kendisine avantaj sağlayabileceğini umarak kürsüye yöneldi. Bunun yerine iblisler duvarlardan aşağı ve mobilyaların üzerinden sürünerek geldiler. Artık her yerdeydiler. Sıcak bir yaz gecesinde serin fayanslar üzerinde yer kapmak için yarışan hamam böcekleri gibiydiler.

Kanatlarını açarak uçmaya çalıştı ama bir tanesi kanadını yakaladı ve onu yere doğru çekerek tuttu. Canavara doğru hamle yaparak sırtını ve omzunu yırtan acıyla kendini kurtarmaya çalıştı.

Kendini kurtarmak için hiçbir şey işe yaramadı.

Ben öldüm!

Ölüm darbesi ona yaklaşırken gözlerini kapattı.

Ama sonra, tam da geleceği gibi, iblisler bir kasırga tarafından fırlatılmış gibi yukarı ve etrafına uçtu. Acı içinde çığlık attılar ve yarısı bağırsaklarından oluşan bir gayzere dönüştü.

Bu görünmeyen saldırının gücüyle sersemlemiş bir halde başını kaldırıp ona şeytani bir şahini hatırlatan çift renkli gözlerle baktı. Biri parlayan göksel bir mavi, diğeri ise canlı yeşili çevreleyen turuncu bir ateş patlamasıydı. Kalder'in yakışıklı ve acımasız yüz ifadesine odaklandığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Partiye biraz geç kaldın, aşkım."

Ona sevimli bir sırıtış fırlattı. "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

Buna itiraz edemezdi. Özellikle de şu anda, onu gördüğüne inanılmaz derecede sevinmişken.

Nefes alış verişi ağırlaşınca, onu kollarının arasına almak için önünde durdu. Kanatlarına rağmen onu göğsüne yasladı, sanki onu tehdit etmeye çalışacak birine meydan okurcasına.

İblisler etraflarını sarmak için ayağa kalktı.

"Onu tutamazsın, Kalderan! Onun kanı lekeli.

Onu şimdi teslim edin, yoksa ikinizi de alırım."

Kalder, yara izleri yüzüne geri dönerken Muerig'e ters ters baktı. Gözlerinin etrafındaki et koyulaşarak kafatasının içine gömülmüş gibi görünmelerine neden oldu. "Onu benden almaya çalışan her aptalı öldüreceğim. Öne çık kardeşim, kan tanrılarına ilk kurbanım sen olacaksın. Hadi bakalım. Sana meydan okuyorum!"

Muerig önlerinde yükseldi. Artık bir Myrcianlı değildi, şimdi çok kollu, vahşi bir deniz yılanının bedeninde görünüyordu. Yüzü çarpıktı ve Kalder'in Cyphnian formuna benzer yaralar taşıyordu.

Muerig saldırırken Cameron güçlerinin azaldığını hissetti. Kalder'in yeteneklerini hortumladığını fark etmesi bir anını aldı.

Dahası, etraflarındaki herkesin enerjisini emiyordu. Herkesin. Mara ve Devyl dahil.

Kalder'in güçlerinin tüm kapsamının farkına vardığında çenesi düştü.

Kutsal Meryem Ana...

Paranormal olaylar için bir paratonerdi. Tüm gücü çekebilen, toplayabilen ve sonra da kendi kullanımı için kanalize edebilen biri!

Muerig üzerlerine atladı.

Tam onlara ulaşacakken, Kalder dizlerinin altına sıkıştırdığı elini kaldırdı ve büyük bir girdap, onları şehrine indiren girdapla alay edercesine kör edici bir şiddetle yukarı fırladı. Kulakları sağır eden bir çığlık duyuldu. Cameron görünmeyen bir güç tarafından çekildiğini hissetti.

Bir saniye önce Wyñeria'daydılar ve sonra ... Güneş ışığı onu kör etti. Sörf ve martı sesleri kulakları. Temiz, açık ve berrak havayı koklarken burnuna deniz tuzu çarptı.

Cameron beyaz, تنها bir kumsalın kumları üzerinde tökezliyordu. Ve o tek değildi.

Tüm ekipleri oradaydı.

Janice hariç. Cameron onun çok da uzakta olmayan bir mağaranın derinliklerinden onlara seslendiğini duyabiliyordu.

"Buradayız, Bayan Smith!" Kaptan Bane, karısı ve kız kardeşinin garip bir şekilde timsah şeklini alan devrilmiş bir palmiye ağacının üzerine oturmasına yardım ederken ona güvence verdi. "Güvende misin, genç kız?"

"Evet, Kaptan. Gün ışığından uzaktayım."

"O zaman akşama kadar orada kal."

Elf turkuaz ufka bakarken elini alnına götürdü. Burası çok güzeldi. Mükemmeldi.

Ama oradan ayrılmanın bir yolu yoktu. Ve hayati bir şey daha eksikti.

Eteklerini yukarı kaldıran Cameron kumun üzerinde dönerek Kalder'i aradı ama hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. "Kalder!"

Bununla birlikte, Chthamalus ve grubu da onlarla birlikte oradaydı. Tüm iblisler kayarken inledi

Kum ve taneleri, kızartma kaplaması için dövölüyormuş gibi yapış yapış etlerine yapıştı.

"Ew!" Chthamalus dokunaçlarını iğrenerek dışarı savurdu ve mümkün olduğunca çok taneciğe tutunmaya kararlı görünen etindeki kumu dışarı atmaya çalıştı. "Dişlerim sıkıldı! Biri bana yardım etsin! Kimse yok mu! Yardım edin! Bu iğrenç bir şey! Bununla cam parlatabilirim!"

Rosie iblisleri görmezden gelerek Sallie'nin yanına oturdu ve artık savaşta olmadıkları için rom şişesini ruhuyla kapatmasına yardım etti. "İşte, işte. Onu tekrar yerine yerleştirdik. Artık üzölmek yok."

Sallie, ruhunun güvende olduğundan emin olmak için bu durumu iki kez kontrol ediyormuş gibi onu gökyüzüne doğru tuttu.

Belle onlara bakarak burnunu kırıştırdı. "Bay Dupree'nin bizi karaya geri fırlatacak güçleri olduğunu sanmıyordum."

Kaptan etkilenmiş bir iç geçirdi. "Yapmamalı. Ama görünüşe göre çocuk şimdiye kadar bizim bilmediğimiz bir dizi yeni beceri geliştirmiş."

Buna evet. Görünüşe bakılırsa görünmezlik ve ortadan kaybolmak da varmış, çünkü bulmaya can attığı Ölü Adam'dan hâlâ bir iz görememiş.

Nerede olabilir? Neden burada, onların arasında değildi?

Yemin ederim, seni bulduğumda beni bu kadar endişelendirdiğin için seni döveceğim!

Cameron hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Kalder!"

"Çığlıklarını küçük bir vızıltıya indirebilir misin? Yarı ölüm perisi misin yoksa Charonte mi?"

Cameron derin ve gür bir erkek sesinin beklenmedik sesi karşısında irkilerek bir ciyaklama sesi çıkardı.

Büyük bir palmiye ağacının gölgesinden dev bir adam çıktı ve bu kadar önemsiz bir şey tarafından nasıl gizlenebildiğini merak etti.

Gerçekten de ilk bakışta bir dağdan daha büyük görünüyordu. Güçlü aurası, ölümlü bir erkekten ziyade kadim, her şeye gücü yeten bir tanrınıninkine daha yakındı. Ve onun

Kaslı yapısı Maasai savaşçısı Zumari'ninkini utandırırđı. Daha önce hiç bu kadar kaslı bir adam görmemişti. Gerçi bu çıplak haliyle çok fazla erkek de görmemişti.

Aslında, neredeyse hiç giyinik değildi. Üzerindeki tek giysi, ihtiyaçlarını ancak karşılayabilen bir çift kısa pantolondur. Hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyorlardı. Ve n-o-t-h-i-n-g demek istedi. Bu da Sancha ve Valynda'nın onun bir dizi karmaşık dövmeyle süslü karamel teni karşısında neredeyse ağızlarının suyunun akacağı anlamına geliyordu.

Ve Kat'in ağzının suyu akıyordu. Simon'ın hemen fark ettiği bu durum, kaba bir şekilde boğazını temizlemesine ve Kat'in adamı bir daha görememesi için kocasını geri çevirmesine neden oldu.

Yabancı, onların bakışlarına aldıriş etmedi. Uzun siyah saçlarını lavanta rengi gözlerinden geriye doğru iri bir el pençesiyle taradıktan sonra küçük, iyi kesilmiş sakalını boş boş kaşıdı. "Burada, benim adamda ne halt ettiğinizi söylemek isteyen var mı? Ve öğle uykuma yaptığınız bu duyarsız müdahaleden dolayı kimi öldüreceğimi?"

Kaptan Bane onun sorusu karşısında homurdandı. "Tahtanı tut Savitar. Sizi temin ederim ki bu davetsiz misafirliği isteyerek yapmadık. Nasıl olduğuna gelince, hiçbirimiz bu sorunun cevabını bilmiyoruz."

Savitar uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Thorn seni bu işe bulaştırdı, değil mi? Bunu biliyordum. O küçük sansara asla güvenemezdim. Yemin ederim o küçük piçi parçalayacağım."

"Kalder!" Cameron sonunda onu Savitar'ın dövmeli omzunun üzerinden görünce rahat bir nefes aldı.

İri, huysuz varlığın yanından geçerek Kalder'in denizden kendini yukarı çektiği sahile doğru koştu.

Onun dalgalara kapıldığını ve dalgalar tarafından geri süpürüldüğünü gördüğünde kalbi durdu. Kanatlarını açıp uçtu ve gelgit onu yakalayıp okyanusa geri göndermeden önce ona ulaşmak için acele etti.

Zayıf ya da bilinçsiz görünüyordu.

Hangisi olduğunu bilmeden, tekrar kaybolmadan önce onun için dalmak zorunda kaldı. Korkunç bir kalp atışı için çok geç kaldığını düşündü. Deniz onu ele geçirmiş ve bedenini geri almıştı.

Sonra parmak uçları adamın elinin etine dokundu.

Cameron, perdeli pençeleri dalgaların arasında tenine değdiği anda gülmek istedi. Elini onun bileğine doladığı anda kanatlarını ardına kadar açtı. Nasıl yüzüleceğini bilmesede de nasıl uçulacağını biliyordu.

Toplayabildiği tüm güçle onu sudan çıkardı ve kıyıya doğru yöneldi, böylece onu dalgadan korunmak için beyaz kumlara nazikçe yatırabilecekti.

Öksürüp hırıltılar çıkararak sırt üstü yuvarlandı ve vücudunun denizdeki halinden havadaki haline geçmesini sağlamaya çalıştı.

İnanılmayacak kadar rahatlamış olan Cameron onun yanına uzandı ve morarmış yüzünü avucunun içine aldı. Çenesinin çizgilerini takip ederken yanağındaki bıyıklar avucuna sürtündü. Dudakları yarılmış ve bir gözü şişmişti. Yine de, o uyumsuz bakışların kendininkilere kilitlendiğini gördüğü için çok minnettardı. "Ne oldu?"

Yüzünü buruşturarak elini onunkinin üzerine koydu ve boğazının derinliklerinde inledi. "Bilmiyorum." Yutkundu, sonra gözlerinde gerçeği arar gibi sertçe yüzüne baktı. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ve kanatlarını içeri soktu. "Sen mi?"

Bakışları ondan, şimdi ikisinin de üzerine düşen gölgeye kaydı. "Hangi hergele dalgalarına işedi Sav?"

"Bahse girerim adı Kalder Dupree'dir. Gözlerine ne oldu dostum? Bok seni dışarı atmış ve ölüme terk etmiş gibi görünüyorsun... yine."

Kalder cevap veremeden üzerlerindeki gökyüzü kalın fırtına bulutlarının güneşin üzerine yuvarlanmasıyla karardı. Gök gürültüsü şiddetle çarptı.

"Ah, kahretsin, bu iyi olamaz." Savitar küfretti. "Düello... bana bunun geçidin düşmesinden kaynaklandığını ve daha kötü bir şeyi kızdırmadığını söyle."

"Söyleyeceğim. Bu onu doğru yapmaz. Ama keyfinizi yerine getirecekse, istediğiniz yalanı söylerim."

Cameron Kalder'den uzaklaştı. Gökyüzü kararırken ve tehlikeli bir şekilde hırlarken yavaşça ayağa kalktılar. Kırmızı gözleri parlayan siyah bir baykuş olan Strixa, Mara'nın yanına kondu ve onun insan bedenine dönüştü. Su cadısı insan olmaktan nefret ettiği için, bu tek hareket fırtınanın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında her şeyi anlatıyordu.

Bu da onları bekleyen her neyse onunla savaşmak için onu çok daha zayıf bırakıyordu ve Strixa bunu asla hafife almıyordu, çünkü onun temel düsturu hızlı ve ölümcül bir şekilde saldırmaktı.

Orada her ne varsa gerçekten de kötüydü.

Savitar, Kaptan Bane'e tehditkâr bir bakış fırlatırken dudağını büktü. "Git, ölüleri dirilt, dedim. Kötülükle savaşmak için bir kötülük ekibi oluşturun. Bu senaryoda ne yanlış gidebilir ki? İyiler kendilerini affettirmek için bir şans elde eder. Kötülerin de olmamalı mı? Ne düşünüyordum ki ben?"

"İnsanlığı kurtarmak istediğini mi?" Belle sordu.

Savitar, kendilerinden çok uzakta olmayan sahile yıldırım düşerken ona alaycı bir bakış attı. "Şu anda yalaka bir dalkavuğa ihtiyacım yok. Bana bulaşırsan kadın, seni yıldırımla ve onunla birlikte gelen canavarla beslerim."

Hava kötüleştikçe, Savitar'ın vücudundaki dövmeler derisinden sıyrılmaya ve Cameron'ın daha önce hiç görmediği kanatlı, renkli ibislere dönüşmeye başladı. Kaslı ve güzel, muhteşemdiler.

Paden kılıcını kınından çıkarıp onlarla savaşmak için öne atıldığında, kaptan elini durdurdu. "Onlar Charonte, evlat. Ve Savitar'a aitler. Eğer kendinin ve kız kardeşinin hayatına değer veriyorsan, onları rahat bırakacaksın. İnan bana. Eğer Savitar onlara yan gözle baktığın için seni öldürmezse,

Kemikleriniz ve bağırsaklarınızla ziyafet çekecekler ve bunu yaparken de gülecekler."

Cameron daha önce hiç duymadığı bu kelime karşısında kaşlarını çattı. "Charonte nedir?"

Kaptan sıırttı. "Öğrenmek üzeresin. Ve bizim için gelmediklerine şükredin. Tercih ettikleri menü çok çeşitli ve spesifik değil. Temel olarak, kemik üzerinde et aromalı her şey. İnanın bana, mümkünse onların menüsünden ve yırtıcı gözlerinden uzak durmak en iyisidir."

Charonte karanlık, kasvetli gökyüzüne doğru uçarken, Savitar onlara doğru döndü. Bunu yaptığı anda, vücudunun üzerinde, onu baştan ayağa koruyan siyah, kapüşonlu bir pelerin belirdi.

Şimdi görülebilen tek parçası, kapüşonunun karanlık derinliklerinin altından kutsal olmayan mor bir renkle parlayan ürkütücü gözleriydi. Elini uzattı. Kumsalın kumları küçük bir kum fırtınasıyla savrularak Savitar olarak bilinen devasa dağdan bile yaklaşık bir buçuk ayak daha uzun, bükülmüş bir asa oluşturdu.

Asanın parçaları nihayet bir araya geldiğinde, sihirli bir şekilde, merkezinde altın bir güneş tutan canlı, yuvarlak bir gümüş parçasıyla tamamlandı. Cameron'ın kavrayamadığı bir iç kaynaktan yayılan bir güneş.

Yankılanan bir çığlık duyuldu.

Muerig, yine bir deniz yılanı kılığında, siyah, kaskatı dalgaların arasından yükseldi. "Chthonian! Kim olduğunu biliyorum! Ne olduğunu!"

Savitar dondu kaldı. Tiz rüzgârlar pelerinini yırttı ama o hiçbir hareket yapmadı. Gerçekten de, bir mezar kadar hareketsizdi.

"Bana Cyphnian'ı verin, ben de Malachai'ye sizi nerede bulacaklarını söylemeyeyim."

Savitar hareketsizliğini bozarak güldü. "Malachai'den hiç korkmuyorum."

"O zaman neden adanızda saklanıyorsunuz?"

Şimdi gülme sırası kaptandaydı. "Saklandığını kim söyledi?"

Muerig, Savitar'ı göğsünün ortasından vuran bir ateş patlaması gönderdi.

O anda pelerini parçalandı ve Cameron kendini neden bu kadar çabuk koruduğunu gördü.

Nefes nefese Kalder'in bakışlarıyla karşılaştı ama onun aksine, Kalder ev sahibinin alternatif bedeni karşısında hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"O...?"

Kalder onun sorusu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Yarı iblis mi? Evet. Bu adada yaşamasının asıl sebebi bu. Bizim gibi o da kazara açığa çıkmaktan ve öfkesinin doruğuna ulaştığında neler yapabileceğinden korkuyor."

Muerig, Savitar'ın gerçek halini gördüğü anda, ordusunu da yanına alarak denizin altında kayboldu.

Savitar onun peşinden gitti ve okyanusun yarısının kendi üzerine çökmesine neden oldu. Sudan bir dağ silsilesi o kadar yükseldi ki Cameron göklere ulaştığına ve okyanus tabanını herkesin görebileceği şekilde bıraktığına yemin etti.

Ve aşağı düştüğünde, her birini sıırıslam etti. Islanmayan tek kişi kaptan tarafından korunan Mara ve Cameron'dı. Cameron'ın ıslanmamasının tek nedeni Kalder'in onu vücuduna sımsıkı sarmasıydı, böylece Myrcian derisi onu kurtarmak için daha önce okyanusa daldıktan sonra bir kez daha ıslanmasını engelleyebilecekti.

"Beni korumaya yardım edemezsin, değil mi?" Adamın güçlü kalp atışlarını yanağında hissedebiliyordu.

"Hayır. Ama sadece yeterince yaşamadığını bildiğim için." Kızın nemli saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

Savitar'a doğru dönerken Kalder'in gözlerindeki mizahi ışık söndü.

Ve Cameron bunun için onu suçlayamazdı. Bu gerçekten de korkunç bir manzaraydı.

Savitar'ın vücudu alevlerle dalgalanıyordu. Açıkta kalan az miktardaki derisi renkten renge giriyor ve eski, eklemli bir zırhla kaplanıyordu. Hatta boynuzluydu.

Yüz ifadesi hâlâ öfkeliydi, önlerindeki kumsala indi ve kömür karası kanatlarını aşağı indirdi. Kuyruğuyla birlikte. Yakışıklılığından geriye kalan tek şey, sanki öğle yemeği için onları ölçüp biçiyormuşçasına grubun üzerinde gezinen canlı mor gözleriydi.

Birkaç saniye sonra sakinleşir gibi oldu.

Bunu yaptığı anda, zırhı yavaşça bir dalga halinde yukarı doğru dönerek eridi ve ardından normal bir insan tonuna dönerken etinin içinde kayboldu.

Tekrar kusursuz karamel rengine büründüğünde, Charonte geri uçtu, ardından küçük ejderhalara ve diğer canavarlara dönüşerek Cameron'ın teninin üzerine uzandılar. Cameron'ın çenesi hala gevşekti, Savitar eski makat kıyafetine geri döndü ve elini Charonte dövmelerinin üzerinde gezdirdi. Bu hareket onu sakinleştirmiş ve daha önceki rahat ölümcüllüğüne geri döndürmüştü gibi görünüyordu.

İblis bedeninden geriye kalan tek şey asası ve az önce olanlardan bahsetmeye cesaret eden o cehennem ateşi bakışıydı.

Savitar Kalder'a ters ters baktı. "Yani... o küçük eğlence piçi geri dönecek, değil mi?"

"Bunu söylemek üzücü, büyük ihtimalle. Asla öğrenemedi."

"Güzelim. Şimdi bağırsaklarını mı deşeyim? Beni rahat bıraksın diye seni kurban olarak sahile mi bırakayım?"

Kalder gergin bir şekilde boynunu kaşıdı. "Yapmamamı tercih ederim."

"Ve yalnız kalmayı ve senin küçük aile dramının içine çekilmemeyi tercih ederim." Savitar boğazının altından hırladı. "Bunun onları yatıştırmayacağını bilmem senin için iyi bir şey. Kaynak'a lanet olsun! Neden gidip böyle aptalca bir şey yapmak zorundaydın ki?"

"Bizi buraya indirmek istememiştim. Tobago'ya gitmeye çalışıyordum." "Coğrafyan berbat, dostum. Yeni bir haritaya ihtiyacın var.

Tercihen bu yüzyıla göre güncellenmiş bir tane... şu anda hangi yüzyıldaysak artık. Umurumda değil."

Kalder konuşmak için ağzını açtı ama Savitar onu susturmak için elini kaldırdı. "Bunu daha da kötüleştirme." Yüzünü buruşturarak kaptana baktı. "Ve sen..."

"Ne?"

"Scáthach seni doğduğunda boğmalıydı."

"Keşke olsaydı. Beni yüzyıllar sürecektir bir dertten kurtarırdı."

Cameron dudağını ısırды. "Scáthach?" diye fısıldadı Kalder'a. "Cú Chulainn'i eğiten Kelt tanrıçası gibi mi?"

"Tam olarak bir tanrıça sayılmaz ama evet. Cú Chulainn'i o eğitti ve kaptan ölümlüken Dumnonii topraklarından ... ve tüm kuzey Avrupa'dan sorumlu Chthonian'dı."

Bu bilgi onu hayrete düşürdü. "İkisi aynı kişi mi?"

Kalder başını salladı.

"Kalder de onun altında eğitim gördü."

Cameron'ın çenesi Chthamalus'un sözleri karşısında tekrar gevşedi. "Ne?"

Chthamalus göğsünü gururla kabarttı. "Onun en iyi öğrencilerinden biriydi. Ve en genciydi. Ona öğrettiğim becerilerle rekor sürede kalesine girmeyi başardı."

"Gerçek mi?"

Kalder kızardı. "Rekor zaman hakkında bir şey bilmiyorum. Ama evet. Hem onun hem de kızının yanında bir yıl çalıştım."

"Birden fazla şekilde." Chthamalus elinin içine öksürerek Cameron'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Ama yüz ifadesi Rosie'nin derin şaşkınlığıyla kıyaslanamazdı. "Chthonianların çocuk sahibi olabileceğini sanmıyordum."

"Kızları evlatlıktı."

Savitar onların konuşmalarına aldırmadan esasını kuma vurdu. "Leucious!" diye kükredi göklere. "O kibirli kıcını buraya getir, yoksa yardım et, ben

Azmodea'ya doğru gidiyorum ve oraya vardığımda başınıza gelecekler hiç hoşunuza gitmeyecek!"

Savitar'ın yakınındaki sahilde süslü bir züppenin belirmesinden bir an önce kara bulutlar dağıldı. Cameron'ın, parlak pembe bir brokar ve özenli bir saray peruğu içinde normalden daha da süslü bir şekilde giyinmiş olan ünlü liderlerini tanıması bir an aldı.

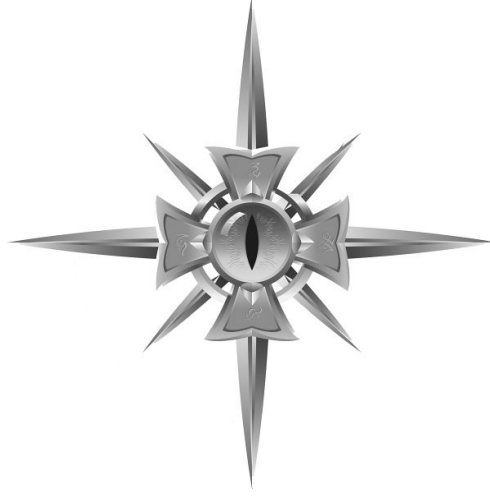
"Tişörtünü çıkarma, sörfçü. Ben-" Thorn'un sözleri sahilde yalnız olmadığını fark etmesiyle aniden kesildi. Monoklünü indirerek doğruldu. "Ah."

"Öyle mi?" Savitar kelimeyle alay etti. "Gerçekten mi? Tüm söyleyeceğin bu mu? Uyumsuzlarınızı benim üzerime atıp oh mu çekiyorsunuz?"

Thorn konuşmaya başladığında, Savitar elini kaldırdı. "Sadece yapma. Çünkü durduğun yerde seni deşmeme neden olacak, kumumu kirletecek bir şey söylemeden önce sana sormam gereken önemli bir soru var. Meraktan soruyorum... Bir Cyphnian'ın boğazını kesip Vine ve Noir'a arkadaşlık etmesi için gönderdiğinde gerçekten kimin tarafındaydın? Ha? Çünkü her şeyi kafamda tekrar tekrar gözden geçiriyorum ve her ne kadar sana şüpheyile yaklaşmak istesem de, yaşlı adam, kendimi senin bu kadar aptal olabileceğine zerre kadar inandıramıyorum."

Savitar Thorn'un önünde durmak için hareket etti. "Bunu yaptığında onun ne olduğunu tam olarak biliyordun, değil mi?"

Thorn'un çenesinde bir tik başladı ama en ufak bir pişmanlık ya da korku göstermeyi reddetti. Savitar'ın bakışlarını hiç ürkmeden ya da duraksamadan karşıladı. "Evet. Biliyordum."

12

Kalder, Thorn'un beklenmedik itirafı karşısında afallamıştı. İblis piç, Kalder'ın kim ve ne olduğunu gerçekten biliyorsa, onu nasıl tekrar dünyaya salabilirdi? Neler yapabileceğini? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Biliyor muydun?" Savitar suçladı.

"Elbette biliyordum." Thorn öfkeliydi. "Ben aptal değilim. Bu tehlikeli durumu sana bırakıyorum, beyinsiz sörfçü."

Savitar, Thorn'a doğru bir ateş patlaması gönderdi.

Thorn da aynı şekilde karşılık verdi. "Sakin benimle uğraşmaya kalkma, Chthonian. Yoksa sörf tahtanı anatominin asla unutamayacağın bir parçasına yanlamasına saplarım."

"Seni hain piç!"

Bu, kendisini yaralayan canavarın peşindeki vahşi bir yırtıcı gibi Savitar'ı takip eden Thorn'u ayılttı. Öfke kanadı

Vücudunun her yerinden. "Sen ne cüretle beni bununla suçlarsın!"

Şimdi öfkelenme sırası Savitar'daydı. "Pardon?"

"İstediğin kadar yalvar, ama alamayacaksın. Ve beni duydun. Sanki bu savaşta senin ellerin benimkilerden daha temizmiş ya da taraf değiştirme ihtimalin daha azmış gibi. Sadakatimi babama kaydıracağımı bir an bile düşündüysen, bir kez daha düşün ve bunu yaptığım gün oğlumu ve karımı öldüreceğimi unutma. O yüzden siktir git, Chthonian! Ve şüphelerinin de! İkisini de alıp kışına ve boğazına sokabilirsin! Benim bu savaşın doğru tarafıyla olan bağlarım seninkilerden çok daha güçlü!"

"Karısı mı?" Kaptan ağzı açık kaldı.

Thorn anında dondu kaldı. Sonra sanki birdenbire adada sadece Savitar ve kendisinin olmadığını hatırlamış gibi bir adım geri çekildi.

Etrafına bakınırken yüz hatları soldu ve dil sürçmesine kaç kişinin tanıklık ettiğinin farkına vardı.

Savitar ona şeytani bir sırıtışla karşılık verdi. "Evet, punk, hepimiz ne dediğini duyduk. Devam etmek ister misin? Laf kalabalığının ortasında başka ne gibi ilginç bilgiler vermeyi planlıyorsun?"

Thorn bakışlarını daralttı. "Dikkatli ol piç kurusu, camdan evlerde yaşayanlar hakkında ne derler bilirsin."

"Çok güneş ışığı alıyorlar mı?"

Thorn onun alaycılığına dudak büktü. "Ben de onların bir sürü böcek pisliğiyle kaplandığını düşünüyordum. Ama domates, tamahto."

Savitar çenesini, onu yumruklama isteğini zar zor dizginlediğini belli edecek şekilde büktü. "Bazı günler karnını deşmemek için kendini zor tutuyorsun."

"Aynen."

"Bilmem gerekirdi...."

Cameron, onun ve Kalder'in yanında Savitar'a eşit boyda bir adam belirdiğinde ağzı açık kaldı. Yani devasa boyutlardaydı. Sadece kaslı olmak yerine zayıftı ama yine de onun kadar ölümcül ve gizemliydi. Diğerleriyle kolayca boy ölçüşebileceğini söyleyen gücünden şüphe etmek mümkün değildi.

Ve sonra biraz.

Tek fark, olağanüstü uzun siyah saçları ve fırtına sırasında deniz gibi dalgalanan cıva gümüşü gözleri vardı. Bela ve sefaletten payına düşenden fazlasını gördüğünü söyleyen yaşlı gözler.

Ve Thorn, Bart ya da Will'in tercih ettiği süslü tarzdan çok kaptaninkine benzeyen sade siyah yünlü bir palto giyiyordu.

Onun yaklaşmasıyla Thorn ve Savitar, ebeveynleri tarafından kavga ederken yakalanmış ve büyük bir dayak yemeden önce yaramazlıklarını gizlemek isteyen iki yaramaz çocuk gibi birbirlerinden ayrıldılar.

"O başlattı." Savitar çenesini Thorn'a doğru salladı.

"Acheron!" Janice mutluluk içinde bağırdı. "Beni bu aptallardan uzak tut!"

Cameron bunun, insanoğlunu onları ve ruhlarını avlayan Daimonlardan korumakla görevli bir grup savaşçı olan Karanlık Avcıları'na liderlik eden gizemli Acheron Parthenopaeus olduğunu anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Thorn'un, iblisler kaçtıktan ya da geçici bir ertelemeye izin veren kuralı çiğnedikten sonra onları boyutlarına geri gönderen Cehennem Avcıları'nın ya da kardeşi gibi, gitmeyi reddeden ya da hapsedilemeyecek kadar tehlikeli olan karanlık iblisleri dünyaya ya da insanlığa zarar verme riski olmadan öldüren Nekrodemlilerin aksine, Karanlık Avcıları daha çok tanrılar için çalışan suikastçılara benziyordu.

Savitar'ın önünde duraklayan Acheron kaşlarını çattı. "Soru. Avcı kadını mı bir mağaraya kim kilitledi?"

Kalder elini kaldırdı. "O ben oluyorum ama istediği zaman gitmekte özgür. Ben bunu sadece onu

güneş ışığı."

"O zaman seni öldürmeyeceğim." Acheron, Savitar ve Thorn'a doğru keskin bir dönüş yaptı. "Ve siz iki aptal... Cidden mi? Büyük bir iblis istilası, çökmekte olan kapılar ve serbest dolaşan bir Malachai var ve siz ikiniz tüm bunların ortasında bebekler gibi kavga mı ediyorsunuz?"

Savitar tedirgin bir alaycılıkla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biliyorsun, seni tokatlayamayacağım kadar yaşlı ya da büyük değilsin."

Sancha gönüllü olmak için elini kaldırdı. "Bu onuru bana bahşeder misiniz? Ya da isterseniz onu tutabilirim. Mücadele ederse daha iyi olur, derim."

Acheron onun teklifiyle alay etti. "Dikkatli ol aşkım. Isırığımı havlamamdan çok daha kötüdür."

Davetkâr bir sırıtışla göz kırptı. "Buna güveniyorum, aşkım. Kesinlikle buna güveniyorum." Ona davetkâr bir göz kırptı.

Şimdi sırtıma sırası Thorn'daydı. "Ne diyebilirim ki, yaşlı Ack? Lanetlenmelerinin bir sebebi var. Ve bazıları diğerlerinden daha fazla."

Acheron başını salladı. "Sadece Kara-Avcılarla uğraşmak zorunda olduğum için mutluyum. Ve birkaç başıboş Rüya-Avcısı ve Were-Avcısı."

"Ve ben de moronlarla boğuşmak zorundayım." Savitar Thorn'u işaret etti. "Hem de onların kralı tam karşımızda dururken. O yüzden ona, oynaşması için bilerek Vine'a gönderdiği Cyphnian ve arkadaşları hakkında soru sorman için sana meydan okuyorum. Hadi sor. Sana meydan okuyorum."

Acheron bir buçuk kalp atışı kadar hareketsiz kaldı. Siyah saçları dağılırken gözleri kızıla boyandı.

Yine de Savitar'ın aksine, tepki vermedi.

Onun yerine, migrenini bastırır gibi bir parmağını şakağına bastırdı. "Thorn... bana yaptığın şey için iyi bir nedenin olduğunu söyle."

Kalder'e doğru eliyle işaret etti. "Söz konusu Cyphnian'la tanıştın mı? Sert başlı bir piç. Bana birini hatırlatıyor." Savitar'a dikkatle baktı. "Sadece o çok daha

daha sevimli. Onu oraya gönderdiğimde kalmayacağını biliyordum; diğerleriyle çok fazla mücadele etmeden onu oradan çıkarabilirdim. Onun türü çok nadir olduğu için cinsini tespit edebileceklerini düşünmemiştim. En kötü ihtimalle, arada ona yaklaşacak kadar aptallık ederse dişiyi kurutacağını umuyordum. Ne yazık ki ona ulaşmamın ne kadar süreceğini ve Vine'ın kardeşini bulup o serseriye bize karşı kullanma konusundaki becerikliliğini yanlış hesaplamışım. Bunun için özür dilerim." Thorn dikkatle boğazını temizledi. "Senden, Ash. Sörf serserisinden değil."

Thorn derin bir iç çekti. "Geriye dönüp baktığımda aptalca bir plan olduğunu görüyorum. Ama o sırada savaşta olduğumu, Michael ve Gabriel'in boğazıma sarıldığını ve her türlü cehennemin koptuğunu düşünürsek, bulabildiğimin en iyisi buydu."

Savitar sonunda sakinleşti. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Bana hiç şans vermedin, psikopat herif."

Acheron elini kaldırdı. "Kesin şunu çocuklar! Adarian Karayıpler'de başıboş dolaşırken, siz ikiniz birbirinize girmeden de yeterince sorunumuz var. Şimdi uslu durun yoksa ikinizi de adını vermek istemediğim kadına yem ederim." Thorn gözlerini devirdi, sonra Kalder'e küfretmek için döndü. "Dünyadaki onca ada varken. Buna inmek zorunda mıydın?"

Gerçekten mi?"

Kalder omuz silkti. "Her zaman kötü nişan almışımdır."

Zumari buna güldü. Kalder'in aksine, Maasai savaşçısı bıçak ve mızrak fırlatma konusundaki becerileriyle ünlüydü. "Yalan yok. Onu bir de mızrak fırlatırken görmelisin."

Boğazının arkasından kısık sesle hırlayan Thorn, Mara ve Devyl'le yüzleşti. "Yeni bir gemi yapmanız ne kadar sürer?"

Mara bunu düşünürken dudağını ısırды. "Sıfırdan mı? Aylar sürer. Ama biriyle çabucak bağ kurabilirim." Kehribar rengi gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Ortalıkta duran yedek bir tane yoktur herhalde, değil mi?"

Hepsi Acheron'a doğru döndü. İlk başta kendisine boyun eğmelerinden rahatsız olmuş gibi göründü ama iç çekerek bu duruma boyun eğdi.

"Fırkateyn mi, yelkenli mi?" diye sordu kaptana.

Devyl sıırttı. "Birinci sınıf savaş adamı. Her zaman sevmişimdir. Ayrıca, benim aeromajelerim savaşta manevra yapmak için alana ihtiyaç duyar. Ve benim leydim sıkışık olmaktan hoşlanmaz."

Acheron yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Gün batımına kadar bir tanesini limana yanaştırıp hazır edeceğim." Çenesini Savitar'a doğru salladı. "O zamana kadar misafirperver olmayı başarabilir misin?"

"Karnımın deşilmesini tercih ederim. Ya da daha iyisi onları."

"Sav..."

Acheron'a ters ters baktı. "Bana dudak bükme, ahmak. Giydiğin o harika korsan ceketini nereden bulmuştun?"

Acheron ona alaycı bir bakış attı. "Hikâyenin özü ilk kanı akıtmak değil. Son kanı dökmektir."

Savitar gözlerini devirdi. "Peki. Ama unutma, bana borçlusun. Ve Thorn'un bana iki borcu var."

"Ben mi?" Thorn homurdandı. "Neden sana borçluyum?"

"Küçük Thornkateer'larınız davet edilmeden plajıma geldiklerinde onları yemedim."

Thorn öfkeyle kustu. "Onların yaklaşık yarısını mürettebatım için bizzat önerdiğini hatırlatmama gerek var mı? Bu onları Saviteer yapmaz mı?"

"Yoksa sabotajcılar mı?" Belle gözlerinde hınzır bir parıltıyla sordu.

Savitar ve Thorn birbirleriyle tam bir eşzamanlılık içinde başlarını çevirip ona baktılar. Ve yüzlerinde aynı küçümseme ifadesi vardı.

Gerçekten de etkileyici bir başarı.

William yüzünü buruştururken Bart güldü. "Bu ikisi her zaman yaşlı evli çiftler gibi tartışırlar mı?"

"Öyle," dedi Acheron iç çekerek. "Minnettar ol, onları sadece birkaç dakika dinlemek zorunda kaldın. Ben bunu yaşadım

binlerce yıldır kulaklarımda çınlıyor."

Bart sakalını kaşıdı. "Ve senin hâlâ aklın başında mı?"

Acheron omuz silkti. "Bu bir fikir meselesi. Ayrıca, "Akıl sağlığı abartılıyor."

"Ama sessizlik değil. Bu yüzden benim adamda sessizlik olsun. Ve barış, çocuklar ve kızlar. Omegrion odalarında kamp kurabilirsiniz, çünkü Were-Hunter'ların ziyaret edeceğinden şüpheliyim - ve ziyaret etmeseler iyi olur çünkü bugün buraya daha fazla yaratık alamam. İnzivada yaşamamın bir sebebi var. Bu da inzivaya giren her şeyi yemeye meyilli olduğum anlamına geliyor."

Savitar yine homurdandı. "Acheron, görünüşe göre ölümsüzlüğüyle sıska burnunu ait olmadığı yerlere sokmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından, size oranın nerede olduğunu gösterebilir, sonra da geminize bakabilir, böylece ben siestamı bitirmeden gitmiş olursunuz. Thorn siz oradayken sizi izleyecek ve hiçbirinizin halılarıma işemediğinden emin olacak."

Thorn kekeledi. "Affedersiniz?"

"Bir keresinde senin için bir bahane yaratmaya çalıştım ve olan bu. Sonsuzluğumun baş belası olmanla baş başa kaldım. Bu yüzden iyi bir ebeveyn ol ve ben uyurken çocuklarına göz kulak ol. Kaldıkları süre boyunca onları iç çamaşırı çekmecelerimden ve mobilyalarımın uzak tut." Ve böylece Savitar sırta kadem bastı.

Thorn dişlerini sıktı. "Kızgın bir deniz tanrısını çağırıp burayı batırmak için çok mu geç?"

Acheron ona ukala bir sırıtış attı. "Bu konuda sana yardım etmeyi çok isteyecek acımasız bir yıkım tanrıçası aklıma geliyor. Özellikle de ondan pek hoşlanmadığı için. Ancak onu serbest bırakmanın ciddi bir dezavantajı var."

Will başını eğdi. "Yani?"

"Dünyanın sonu," diye yanıtladı kaptan. "Bu yüzden 'yıkım tanrıçası' lakabını taktım, delikanlı. Bölgeye uygun."

"Mmm," diye onayladı Acheron. "Tıpkı Sallie'nin ruhu gibi, bir kez kabından çıktığında onu tekrar kabına koymak biraz zor oluyor."

"Evet, ama en son ortaya çıktığında Atlantis'i batırdı." Thorn adaya şöyle bir baktı. "Bu ondan çok daha küçük. Sanırım..."

Kafasına bir şimşek çaktı.

Thorn onu savuşturdu. "Beni ıskaladın Savitar."

Bir hindistan cevizi sırtına o kadar sert vurdu ki yüzüstü kuma düştü.

"Hayır, ben yapmadım." Bedensiz ses açık ve net bir şekilde Savitar'a aitti.

"Senden cidden nefret ediyorum, Chthonian."

Bu konuda hiçbir yorum yapmayan -ya da yardım etmeyen- Acheron, Ölü Adamları Savitar'ın adanın ortasındaki bir tepede bulunan salonuna doğru götürdü.

Kalder, Cameron'la birlikte sahilde kaldı.

"Bir sorun mu var?"

"İçimde kötü bir his var, hepsi bu. Bundan kurtulamıyorum."

Ufku tararken başını salladı. "Ben de hissediyorum."

Bu sadece kardeşiyle ilgili değildi. Ya da onunkiyle. Başka bir şey daha vardı. Adını koyamadığı bir şey. Sadece hissediyordu. Ve bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Onu güvende tutmak için duyduğu çaresiz ihtiyaç dışında pek bir şeyden emin olmayan Kalder, kızın elini kendi eline aldı ve annesinin yüzüğünü parmağına taktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Gerçek ve öz annem hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama kaptanın onun ve bu yüzük hakkında söyledikleri doğruysa, bunu almanı istiyorum."

"Ya başın belaya girerse?"

"Her zaman başım belada." Ona göz kırptı. "Bunda yeni bir şey yok, aşkım. Beni bilirsin. Ama kendini korumanın bir yolunu bulmanı istiyorum." Kalder onu fırçaladı

Nemli saçlarını yanağından uzaklaştırdı ve solgun haline gülümsedi. "Sana daha önce ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

Kadın homurdandı. "Devam et aşkım. O ballı sözlerin ve tatlı dilinle ne kadar da gösterişli bir yalancısın. Şu anda ne kadar dağınık olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kedinin yerde parçaladığı ve etrafa saçtığı bir şeye benziyorum, gerçekten."

Dudaklarını öptü ve teninin tatlı kokusunu içine çekebilmek için yüzünü yumuşak yanağına yasladı. "Hayır, aşkım. Sen hala benim gözümde en güzel şeysin. Her zaman. Ve bunu kanıtlayabilirim."

"Nasıl yani?"

Cameron onun meydan okumasına karşılık vermesini beklemiyordu. Ta ki o uyumsuz gözlerinde hınzır bir parıltıyla geri çekilip kızın elini kendi elinin içine alana kadar. Çenesini avucunun içine alarak onu öptü, bir yandan da birbirine dolanmış ellerini vücudunun aşağısına doğru götürdü, böylece parmaklarını ihtiyaçtan şişmiş olan kısmına bastırabilecekti.

Adamın beklenmedik büyüklüğü karşısında gözleri büyüdü. "Hâlâ şüphe mi duyuyorsun?"

Hayır, kimse bundan şüphe edemezdi. Bu gerçekten de görülmeye değer bir şeydi, hem de birden fazla açıdan. Ama onun gibi bir adamın kendisini böylesine arzulamasını inanılmaz buluyordu. Özellikle de bu ölçüde.

Yine de, yarının onlar için ne getireceğinden korkuyordu.

"Bana bir şey söyle, Kalder. Artık özgürsün... benimle Williamsburg'a gelir misin?"

Onun gözlerindeki tereddütü gördü ve bu kalbinin sıkışmasına neden oldu. Belki de ona karşı Paden'ın iddia ettiği kadar kararsızdı.

"Seninle birlikte olmaktan daha çok istediğim bir şey yok Cameron. Ama kaptana, bu gemiye ve mürettebata karşı bir yemin ettim."

"Ve sen bundan kurtuldun."

Başını iki yana salladı. "O kadar basit değil."

"Anlamıyorum."

Kalder kumsala oturdu ve onu kucağına alabilmek için kucağına çekti. Onu çenesinin altına sıkıştırdı ve yakınında tuttu ama yine de onun ıstırabını hissetti. "Hayatımda iyilikten çok daha fazla kötülük yaptım Cameron. Ve kurtardığım her insan, bu dünyada ve içimde kaynayan ve dizginlemek için savaştığım kötülüğe karşı bir başka zaferdir. Yaptıklarımın bir kısmını telafi edene kadar rahat etmeyeceğim."

Bu, denizkızı iblisin kendisi için belirlediği oldukça büyük bir hedefti. "Yani arayışını asla bırakmayacak mısın? Evliliği ya da aileyi hiç tanımayacak mısın?"

"Evlilik." Kelimeyi sanki dilinde zehir varmış gibi tükürdü. "İki insan arasındaki o kutsal olmayan birliktelik mi? Ne amaçla? İkisini de sefil etmek için mi? Birbirinden hoşlanabilecek iki insanı alıp, birbirlerinin nefes alışlarından nefret etmeyi öğrenene kadar cehenneme kilitlemek için mi? Babama bir an bile huzur vermedi. Evlendiği kaltağı gördün. Onu savaşa ve nihayetinde ölüme sürükledi. Hiç şüphesiz o da bunu memnuniyetle karşıladı, çünkü sonunda onun mızımız, kaltak diline bir son verdi."

Cameron onun düşmanca tavrı karşısında şaşkına döndü. Doğru, kendisi de evlilik hakkında öfkeyle benzer şeyler söylemişti ama içten içe bunları kastetmemişti. Hayır, evlilik harika bir şey olabilirdi ve olmalıydı da.

"Bu şekilde olması gerektiğine inanmıyorum," diyerek ona gerçek düşüncelerini itiraf etti. "İki insanın birbirine saygı duyduğu bir evlilik hayal edin. Dünyaya karşı ortak ve müttefik oldukları bir evlilik. Tıpkı benim annemle babamın olduğu gibi. Birbirlerini sevdiler, Kalder. Öldükleri güne kadar. Paden da Lettice'i seviyor. Sayısız kusuruna rağmen, onun Lettice'e, Lettice'in de ona nasıl değer verdiğini gördüm. Şimdi bile, onun çocuğunu taşıırken ve geleceğin kendisi için ne anlama geldiğinden korkarken, evlenmemiş bir annenin utancına katlanacak olsa bile, başkasını kocaya almayacağına yemin etti. Daha az umut varken başka biriyle evlenmektense bu kâbusun yükünü taşımayı tercih eder.

Paden'in eve dönüp onu dürüst bir kadın yapacağına iğne deliğinden daha fazla inanıyor. Ama herhangi bir umudu kaldığı sürece, onun dönüşünü beklemekten vazgeçmeyecektir."

Cameron'ın iyimserliği karşısında homurdandı. "Sen ayıksın ve benim sarhoşken konuştuğumdan daha aptalca konuşuyorsun." Gömleğinin yakasını göğsünden çekti, kalbinin yanında kötü bir yara izi vardı. "Bunu görüyor musun?"

"Evet." Cameron parmak ucuyla kabarmış, beyazlamış derinin izini sürdü. Kalder'in bedenine yayılan ürpertiye izledi ama bu ürperti Kalder'in uyumsuz gözlerindeki öfkeyi dindirmeye yetmedi. "Bunu bana babam verdi. Bron'u öldürmek. O şirreti koruduğum için bana düşman oldu ve oğlu olmadığımı söyledi." Sesi boştu, sanki ona başka birinden bahsediyordu ve yine de gözlerine baktığında, gizlediği azabı gördü. Acı çeken kederini. "Şimdi annem bile olmadığı ortaya çıkan ve bu yüzden benden nefret eden bir kaltağı kurtardığım için beni vefasız, değersiz bir piç olmakla suçlarken yüzündeki nefreti hâlâ görebiliyorum. Ne tür bir aptalım ben?"

"Onların günahları senin üzerinde değil."

Acı dolu bakışları onunkilerle kilitlenirken alay etti ve yoğun samimiyetiyle onu yaktı. "Sanırım bir parçam her zaman gerçeklerden şüphelendi. Bu yüzden topraklarım ve unvanım benim için hiçbir şey ifade etmedi. Onlar gerçekten benim değil."

"Evet, öyle. Babandan miras kaldı. Kaptanın ne dediğini duydun."

"Ama ben hiçbir zaman onların ailesinin bir parçası olmadım Cam. Ve sanırım içimdeki bir parça bunu hep hissetti. Kendi evinde yabancı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Oraya ait olmadığınızı bilmek ve neden hoş karşılanmadığınızı merak etmek. Kimsenin seni sevmeyeceği kadar neyin yanlış olduğunu merak etmek. Kendi anne babanızın bile."

Cameron, Kalder'in kendisine duygusal olarak yıkıma uğratacak bir sır verdiğini fark edince sessizce oturdu.

onu. Kimseye güvenmeyen ve tüm dünyaya karşı güçlü duran bu adam az önce ona ruhunu açmıştı.

Kendini sadece ona karşı savunmasız bırakmıştı.

Uzandı ve elini adamın sakallı yanağına koydu. "Sana her zaman kucak açacağım, Kalder Dupree. Nerede olursam olayım, sonsuza dek bir evin ve orada arzu edebileceğin tüm sıcaklığa sahip olacaksın. Ve sen soylu statüye tanıdığım herkesten daha çok layıksın. Çünkü sen dürüstsün. Terbiyelisin. Ve iyisin."

Bunun üzerine homurdandı. "Belki de daha fazla dışarı çıkmalısın."

Onun alayına gülümsedi. "Gerçeği bilecek kadar dışarı çıkıyorum."

Başını aşağı eğdi ve onu dudaklarından nazikçe öptü. Adamın tadı başını istila etti ve onu sersemletti. Öpücüğü şiddetliydi, talepkârdı.

Göz kamaştırıcı.

Adamın dokunuşuyla nefessiz kalan Cameron, adam onu nemli kumlara yatırırken itiraz etmedi. Cameron'ın vücudu, adamın vücudunun kendisinininkine yakın teması karşısında yanıyordu. Bu şimdiye kadar deneyimlediği en harika şeydi. Adamın göğsü kızın göğsüne, bacakları kızın bacaklarına değiyordu. İçinde derinlerde bir yangın başladı, onu sıcak ve ağırlı hale getirdi.

Onu daha çok istemesini sağladı. Tekrar.

Kalder onun ağzını yaladı ve onunla alay etti, daha fazlasını tatmak istiyordu. Hayır, ona sahip olması gerekiyordu.

Tek düşünebildiği onun tadı ve kokusuydu. Ve onun altındaki hissi, ölümlü bir iblisin kaldıracabileceğinden çok daha fazlaydı.

Kalder onda ne olduğunu bilmiyordu ama içinde bir şeye dokunmuştu. Daha önce hiç bilmediği yabancı bir parçaya.

Şu anda onunla fiziksel bir bağ kurmaya ihtiyacı vardı. Kalbini ve ruhunu ona çoktan kaptırdığı gibi, fiziksel olarak kendini onun bedeninin yumuşaklığına kaptırırken, onun etrafına sarıldığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Cameron dudaklarını onun boğazına gömüp diliyle ve dişleriyle tenini okşarken inledi. Vücudu baştan aşağı ürperdi. Onun dokunuşuyla yanıyordu.

Kalder gömleğini başının üzerine çekti.

Cameron elini adamın yontulmuş omuzlarında gezdirdi. Sert ve güç doluydular. Ve hareket ettiğinde dalgalanma şekilleri ...

Dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Kendini onun açılmış kalçalarının arasına bıraktı. Pantolonunu gevşetirken elbisesinin kumaşı bacaklarını sıkıştırdı.

"Benden korkuyor musun, küçük hanım?"

Nefesi yanağının derisini gıdıklarken, adamın Fransızca konuşması karşısında ürperdi.

"Senden korkmuyorum." Onu korkutan kendisiydi. Bu duyguların yoğunluğu onu ona karşı hassas ve zayıf kılıyordu. Çünkü Kalder'in onun üzerinde ne kadar kontrolü olduğunu biliyordu, oysa söz konusu kendi iyiliği olduğunda başka hiç kimsenin egemenliğine izin vermeyeceğine yemin etmişti. Yine de Kalder ona güvenmeyi kolaylaştırdı ve bunun bedelini ona ödetmedi. Yardıma ihtiyacı olduğu için kendisini zayıf hissetmesine neden olmadı. Onun varlığından güç alıyordu.

Daha iyi oldu.

Hiç kimse ona böyle hissettirmemişti.

Göğüslerini ortaya çıkarmak için üstünü kenara itti. Adam başını aşağı eğip gergin tepe noktasını ağzına aldığı anda yanaklarına sıcaklık yayıldı.

Zevkle tıslayarak adamın başını kendine doğru çekti ve onu tadına bakarken orada tuttu. Dilinin her hareketini vücudunun derinliklerinde, her ısırıkta büzüşen midesine kadar hissetti.

Kalder, Cameron'unun tadına bakarak hırladı. Elleri kısa saçlarının derinliklerine gömülmüş, kafa derisini okşuyor ve onu hayatında hiç olmadığı kadar sertleştiriyordu. Elbisesinin sateni tenini okşuyordu ama onun kadar yumuşak değildi.

hayatının geri kalanında kemirmek istediği solgun, yumuşak teni gibi.

Kadının sadece tadı bile onu sarhoş ediyor ve daha fazlasını arzulamasına neden oluyordu.

Birden, vücutunu kendisinden uzak tutan elbiseden nefret etti. Göğüs ucunu öperek, bakışlarına maruz kalana kadar onu hızla soydu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Kalder pantolonunu çıkarırken Cameron dudağını ısırdı ve nerede olduklarının farkına vardı. Ne kadar "açıkta" olduklarının.

Birden gerildi ve etrafına bakındı. "Diğerlerinin geri geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Eğer yaparlarsa onları öldürürüm. Gözlerini oy ve onları Strixa ya da Savitar'a yem et."

Buna güldü. "Ben ciddiym, Kalder."

"Ben de öyle."

Kalder geri dönüp başını aşağı eğerek onun göğsünü okşarken, o da vücutunun kendisinininkinden inanılmaz derecede farklı olan kısmını keşfetti. "Söz veriyorum, onları duyacağım ve seni uyaracağım."

"Sen daha iyisin."

Çapkın bir sırtışla dizlerinin üzerine oturdu ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "şu anda bana binmeni ne kadar çok istediğimi bilemezsin Cameron. Bana binmeni ne kadar çok istediğimi."

"Nasıl bineyim?"

"Seni şok edecek şekillerde." Gözleri şefkat doluydu, ağzının kenarını öptü. Sonra daha aşağılara indi. Bu kez karnına doğru inmeden önce dilini göğsünün üzerinde hafifçe gezdirdi.

Dudaklarını aşağı ve daha aşağı doğru takip ederken onu kollarının üzerine geri itti.

"Kalder?"

Bacaklarını ayırıp dudaklarını ona gömerken ona cevap vermedi.

Cameron onun oradaki inanılmaz hissiyle geriye düştü. Dili vücuduna ve etine en inanılmaz şeyleri yaparken yıldızları görebildiğine yemin etti.

Kalder zamanını onun teninin her santimetrekaresiyle oynayarak ve tadına bakarak geçirdi. Onun yanında olmaktan daha büyük bir huzur tanımamıştı. Artık onu en çok istediği yerde bulduğuna göre, onunla zaman geçirmek istiyordu. İkisi de doyana ve tükenene kadar vücudunun her santimini keşfetmek istiyordu.

Kız geldiğinde gülümsedi ama yine de durmadı. Reddetti.

Hırlayarak başını kaldırdı ve kız kıvranıp inerken yüzündeki zevki gördü.

Çok güzel bir manzaraydı.

Kalder son sarsıntı onu sarsana kadar bekledi. Onu terk ettiğinde, yaşadığı sürece onu asla unutmayacağından emin olmak istiyordu. Bir daha asla başka birinin yatağını ya da dokunuşunu arzulamayacağından emin olmak istiyordu.

Kız onundu ve onu kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Hayatında ilk kez bir şeyi gerçekten sahipleniyordu.

Birini sahiplenmek. Kişiliğinin bu kısmı onu korkutuyordu, çünkü kendisini hiçbir zaman kıskanç bir yaratık olarak görmemişti. Kimseyi kiminle birlikte olduğunu ya da nereye gittiğini fark edecek kadar önemsememişti.

Cameron tamamen farklıydı.

Onun için önemliydi. Ve ona ait olana yaklaşan herkesi öldürürdü.

Dahası, onun üzüntüsü kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Gözyaşları içini parçalıyordu. Onun mutluluğu için kanını akıtabilir ve kendi boğazını kesebilirdi. Hiç kimse bir başkası üzerinde onun sahip olduğu türden bir güce sahip olmamalıydı ve yine de bunu kurnazlık yapmadan elinde tutuyordu. Denemeden bile. Adam savaşmadan ya da mücadele etmeden ona teslim olmuştu. Onu tüm silahların en ölümcülüyle kazanmıştı.

Nezaket ve sevgi.

Ve o anda, ona mümkün olduğunca yakın olmaya ihtiyacı vardı. Onunla bütünleştğini hissetmek için.

Kalder kızın elini kendi eline aldı ve kendini kızın bedenine bırakmadan önce bir anlığına sıkıca tuttu.

İçini doldurduğu anda zevkle inledi ve elini daha sıkı kavradı. Kızın ona gülümseyişinden zevk alıyordu. Bacaklarını onun beline dolamış ve tüm vücuduyla onu kucaklamıştı.

Evet, haklıydı. Burada kendini evinde hissediyordu. Hoş karşılandı. Sıcak. Hayatı boyunca ilk kez bir yeri vardı ve bu yer onun yanındı. Varlığının her parçasıyla bunu biliyordu.

Kalder, içindeki nazik olmak istemeyen şeytani parçayla savaşırken nefesini tuttu. Onu yiyip bitirebilecek olan parçasıyla. Ama ona zarar vermeyi reddetti.

Ona başka hiçbir kadının veremediğini vermişti. Düşündüğünde gerçekten de ne kadar garipti. Bir düşünde kapana kısılma korkusuyla bakirelerden bilerek uzak durmuştu.

Yine de Cameron onu kocası olarak tuzağa düşürmeye çalışmıyordu. Onu bir ganimet olarak da görmüyordu. Kendini onunla paylaşıyordu. Ona rahatlık ve sıcaklık sunuyordu.

Onu sevmesinden başka bir sebep yoktu. Hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Onun için daha önce hiçbir kadının olmadığı kadar özeldi. Herhangi bir kadının onun için şu anda ifade ettiği kadar çok şey ifade edebileceğinden şüpheliydi.

Kalder, Cameron'ın elini şefkatle öperken, Cameron'ın uyumsuz bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Acı gitmiş, yerine daha önce hiç görmediği bir ışık gelmişti.

Yavaş ve kolay bir şekilde kalçalarına doğru itmeye başladı.

Dudaklarını yalayarak, onun dizginlenmiş gücünü hissetti ve kendisine herhangi bir şekilde zarar vermemek için nazik davrandığını biliyordu. Onun doğasında bu kadar düşünceli olmak olmadığını bildiği halde gösterdiği özen için onun için çok değerliydi.

Çok nazikti. Tek bir darbeyle bir iblisi öldürebilirdi ama yine de ona karşı hayal edebileceğinden çok daha şefkatliydi. Onun neler yapabileceğini biliyor olması, şefkatini daha da dokunaklı kılıyordu. Gerçek şu ki, böyle olmak onun içinde yoktu. O sert ve haşın bir adamdı.

Sadece onunla değil.

Onu daha derine çekmek için kalçalarını kaldırırken, kendisinininkiyle eşleşen nefessizliğini dinledi. Tırnaklarını onun sırtında gezdirirken kalbi hızla çarptı ve onun kendisini tekrar koruduğunu gördü.

"Seni seviyorum, Kalder." Kelimeler boğazından dökülürken aynı anda vücudu da patladı.

Kalder kendi boşalması geldiğinde haykırdı ve onu hem korkutan hem de sevindiren sözler duydu. Yüzünü onun boynuna gömdü ve tatlı kokusunu içine çekerken, bir yanı rüya görüyor olmayı diledi. Onun kendisinden başka birini sevdiğini.

Lütfen onun ölümüne sebep olmama izin verme.

Çünkü bu sözler yankılanırken, kötü bir önsezi duydu. Kovamadığı bir önsezi. Tekrar tekrar, ona musallat olan bir son gördü. İkisini de takip ediyor gibi görünen bir son.

Cameron onu kucaklarken hareketsiz yatıyordu. Kalbi göğüs kemiğine çarparken, hırıltılı nefesi kulağını okşuyordu.

"Teşekkür ederim, küçük hanım," diye fısıldadı.

Onu sıkıca kavradı. "Her zaman benim için zevktir, iblis korsan lordum."

Kalder geri çekilirken onu öptü. Kadın muhteşemdi ve Kalder onun kendisine doyuma ulaşmış bir kadın gibi bakmasının tadını çıkarıyordu. Memnun ve misafirperver.

İşte o zaman onun için doğru olanı yapması gerektiğini anladı. Bu konudaki inançları ne olursa olsun.

Sağduyusu ne olursa olsun. Ya da geleceğin ne getireceğinin. Ya da hangi önsezilerin ona musallat olduğunun.

Buna onurla bağlıydı.

Onun için. Ve onun için de, eğer geręek söylenirse.

Derin bir nefes alarak, hiç kimseyle konuşmayacağına dair kendi kendine yemin ettiği o sözleri söylemeye zorladı kendini. "Benimle evlenir misin, Cameron Amelia Maire Jack?"

Ona baktı, gözlerini kırptırdı ve sonra kahkahayı patlattı.

13

Cameron, Kalder'in şaka yapıyor olması gerektiğinden emindi. Onunla evlenmesini gerçekten beklemiyordu herhalde? Şimdi olmaz! Bu nasıl bir delilik olurdu?

Ama yüzündeki kırılgan ifade, sorusunun oldukça ciddi olduğunu gösteriyordu.

Ve bu onu çok kötü hissettirdi. Hatta teklifine güldüğü için suçluluk bile duydu. Kasıtlı olarak gülüp geçecek türden bir kadın değildi.

Bir başkasının duygularını incitmek, en azından Kalder'inkini. "Özür dilerim aşkım. Bunu gerçekten kastettiğini fark etmemiştim."

Önlüğünü hızla başının üzerine çekti.

Ne de olsa bazı şeyleri giyinikken yapmak en iyisiydi ve istenmeyen bir evlilik teklifi konusunda bir iblisle yüzleşmek de bunlardan biri olmalıydı.

Yine de elbisesi kum ve çakılla kaplı olmasaydı bu daha iyi olabilirdi. Şimdi Chthamalus ve ekibinin daha önce nasıl hissettiğini biliyordu.

Kalder giyinmek için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine tüm çıplaklığıyla orada yatıyordu, tamamen çıplak ve baştan çıkarıcıydı. Ağzının sulanmasına ve zihninin onunla birlikte olma olasılığını düşünmesine neden oldu - ki bunu önce dolambaçlı yollardan teklif etmişti. "Elbette öyleyim. Bunu kendin söyledin, değil mi? Seninle Williamsburg'a dönmemi istediğinde kastettiğin buydu, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, o kadar ilerisini düşünmemişti. Ona bunu sorduğunda, tamamen bencilce nedenlerle, veda etmek istemediği ve onun yanında kalmasını istediği için sormuştu.

"Belki mi?"

"Belki mi? Ciddi misin?"

"Peki... Neden benimle evlenmeyi kabul ettiniz?"

Adam da kızın sorusu karşısında en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Bekaretini aldım."

Kadın homurdandı. "Ne kadar da yüce gönüllüsün," dedi, alaycılığının tüm ağırlığının ortaya çıkmasına izin vererek. "Ama sen hiçbir şey almadın, Kalder. Ben sana verdim. Bu bir evlilik teklifi gerektirmez."

Ona kaşlarını çatı. "İnsanlar böyle yapmaz mı? Sen bir hanımefendisin, değil mi?"

Aşağılayıcı olmaya mı çalışıyordu? Bunun için onu tokatlamak için ani bir dürtü duydu.

Ama anlayışlı olmaya çalışıyordu ve bu yüzden derin bir nefes aldı ve kendine onun insan dünyasından olmadığını hatırlattı. Belki de geldiği yerde bir

Fahiş e o kadar acımasız değildi. Ne de olsa onu annesi olarak yetiştiren kadınla tanışmıştı....

Ve günün sonunda o bir balık. Şu garip gözlerine baksana.

Gözler şu anda, birkaç dakika önce, hakaretler başlamadan önce olduğu kadar sevimli değildi. Bunun en büyük nedeni, şu anda o gözleri adamın kafasından söküp atmak için ani bir istek duymasıydı.

"Son kontrol ettiğimde, kadınısı vücut parçalarına sahiptim. Az önce yaptığın şeye bakılırsa bunu senin de fark ettiğine eminim. Peki bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Saçlarını geriye doğru taradı. "Ya benden hamileysen?"

"Ya değilsem?"

Sert ses tonu gibi kaşları da çatıldı. "Cameron, mantıklı ol."

"Mantıklı ol." Kıyafetlerinin geri kalanını toplamak ve giyinmeyi bitirmek için ayağa kalktı. "Birlikte olduğun ilk kadın olmadığımıdan oldukça eminim. Aslında, partideki o fahişenin de hemen belirttiği gibi, olmadığımı biliyorum. Ve sen de onunla evlenmek için acele etmedin. Öyleyse beni sunağa götürmek için bu acele niye?"

"Onlar farklıydı. Sen farklısın!"

"Bunu duyduğuma sevindim." Konuyu hiç düşünmeden onu öylece terk etmediğini bilmek güzeldi. Belki de aniden sinirlerini bozan ve ağabeyini haklı çıkarmaya yaklaşan o erkek kibrinin altında ona karşı gerçek hisler besliyordu. Bu düşünce onu olması gerekenden çok daha fazla ısıttı. "Ama bu hiçbir şeyi değıştirmez, çünkü benimle gerçekten evlenmek istemediğine eminim."

"Ama-"

Sözlerini durdurmak için elini onun dudaklarının üzerine koydu. "Bana dürüstçe cevap ver, Kalder. Benimle evlenmeyi gerçekten, derinden istiyor musun, yoksa sadece yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğün ve Paden bunu beklediği için mi soruyorsun?"

Adam gözlerini kaçırdı ve kadın cevabını aldı. "Düşündüğüm gibi." Elini bıraktı.

Eğer biriyle evlenecek olsaydı, Kalder Dupree'den daha iyisini hayal bile edemezdi. Onun zevki ve hissi sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

Ama bu, paylaştıkları kırılgan dostluğu yok edebilecek ömür boyu sürececek bir bağlılığa atılmak için bir neden değildi.

Hayatının geri kalanından bahsetmiyorum bile. Ve onunkinden.

Cameron evlilik için zorunluluktan daha fazlasını istiyordu. Gerçek aşk istiyordu. Yakıcı, kalıcı, ateşli bir aşk.

İsteddiği son şey, hayatını paylaştığı adamdan nefret etmeye başlamaktı. Ne kadar çılgınca bir fikir olsa da, ömür boyu sevebileceği bir adam istiyordu. Ona saygı duyan ve kendisi, çocukları ve birlikte yaşayacakları hayatla ilgili bir karar verirken onun isteklerini dikkate alan birini.

Ailesinin paylaştıklarından daha azına razı olmazdı.

"Evliliğe hazır değilsiniz Bay Dupree," dedi nazikçe. "Ben de hazır değilim. Bugün paylaştığımız şey harikaydı. Hatta inanılmazdı ve önce ben olduğun için ve bedenime karşı bu kadar düşünceli olduğun için sana teşekkür ederim. Ama bu ikimize de pişman olacağımız bir şey yaptırmamalı. Ben bir taverna açıp kıyıda sakin bir hayat sürmek istiyorum, sen ise dünyayı kurtarmaya çalışan bir deniz yaratıcısın. Birimiz diğerimiz için hayallerimizden vazgeçmek zorunda kalırsak nasıl bir evliliğimiz olabilir ki? Zamanla bunun için diğerinden nefret etmeye başlarız ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Onu izlerken hâlâ sırt üstü yatan Kalder, kızın elini kendi elinin içine aldı ve kalbinin yavaş ve sabit bir ritimle attığını hissettiği göğsünün ortasında tuttu. Adamın eli sıkı ve bağlayıcıydı, kızın eli adamın teninin koyu tonuna ve dövmelerinin ana hatlarına karşı solgundu.

Ne zaman denize girse yüzgeçleri vücudundan fırlıyordu. Evet, her yönden farklıydılar.

Sert, kaslı vücudu erkeksi gücü ve kudretiyle gergindi. Çıplak bile olsa, hesaba katılması gereken bir güçtü. İnkâr etmeyi imkânsız bulduğu bir güç.

Ama ikisinin de iyiliği için bunu yapmalı. "Peki ya beni yumurtaya taşırsan?"

"Zamanı geldiğinde bununla ilgileneceğiz. Biz konuşurken bile Lettice'in yaptığı gibi gayrimeşru çocuk doğurarak hayatta kalan pek çok kadın var. Şimdilik felakete doğru acele etmeyelim. Ayrıca, onlara her zaman uzakta olduğum süre boyunca evlendiğimi ve kocamın eve dönüş yolculuğunda öldüğünü söyleyebilirim."

Çözümü onu rahatsız etse de, Kalder onun dürüst ve açık bakışlarını izlerken hayranlık duyuyordu. Cesaret ve inanç söz konusu olduğunda hayatında hiç onun gibi biriyle karşılaşmamıştı.

Başka bir kadın olsa, onun boynuna evlilik ilmiğini geçirme fırsatını kaçırmazdı.

Ama o değil.

Cameron her konuda adildi.

Elini onunkinde tuttu ve diğer eliyle uzanıp siyah saçlarından bir tutamı okşadı. "Gerçekten olağanüstü birisin."

Açık mavi gözleri ona sıcaklıkla bakıyordu. "Bunu söylüyorsun çünkü kafana çok fazla darbe aldın ve aklın karıştı."

Homurdandı. "Aklım başımda."

Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı.

Ve hâlâ onun güzelliğini ve zarafetini aklından çıkaramıyordu. Hayatında bir kez bile onu evliliğe ikna edebilecek bir kadınla tanışmayı düşünmemişti.

Yine de şimdi bu cazibeyi hissediyordu.

Onun yanında bu kadar güçlü bir eşe sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

Sonsuza kadar.

Sadece uysalca boyun eğmeyecek, sonucu ne olursa olsun sorgulayacak ve fikrini söyleyecek biri mi? Kendi türündeki diğer kadınların aksine, onun görünüşü ya da unvanı onu etkilememişti. Diğer kadınlar daha sonra onunla birlikte olduklarıyla övmek için yatağına çırılçıplak girerken, Cameron'ın paylaştıklarından kimseye bahsetmeyeceğini biliyordu.

Ve bu bir paylaşımdı. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Onun altında nasıl olduğunu hatırlayınca vücudunun yeniden kıpırdadığını hissetti.

Cameron onun yeniden sertleştiğini fark edince gözleri büyüdü. "Ciddi misin? Bunu çok sık yapıyor mu?"

Kalder onu kendine doğru çekti. "Sadece seni düşündüğümde."

Cameron onun dudaklarını yakaladığında inledi. Elini saçlarına gömdü ve onu daha da yaklaştırdı. Cameron onu sıkıca tutarken parmaklarının kafa derisine doğru yayıldığını hissetti.

Oh, bu cennetti. Onun keskin, erkeksi kokusunu içine çekti. Vücudunun sıcaklığının her bir parçasına sızmasına izin verdi. Onun içinde eriyebilirdi.

Elini adamın zayıf ve sert vücudunda gezdirirken, erkeğin engebeli arazisinden zevk alıyordu. Adamın sikini saran kalın kılların verdiği hissi seviyordu. Adam homurdanarak öpüşmelerini derinleştirirken, kadın parmaklarını en özel bölgesinde gezdirerek onu avucunun içine aldı. En alttan uca kadar keşfederken, şaftı bir kez daha sertleşti.

Nefesini sertçe içine çeken Kalder, elini onunkiyle kapattı ve elini çekmeden birkaç saniye önce ona nasıl okşayacağını gösterdi. "Bunu yapmayı bıraksan iyi olur."

"Neden?"

"Çünkü eğer yapmazsan, tekrar içine gireceğim ve sen bu konuda çok yenisin, bu kadar kısa sürede tekrar bana sahip olmak için. Bu seni daha da acıtacak."

Cameron kendini kötü hissetmiyordu ama söylediği gibi, tavernalarda gördükleri ya da kulak misafiri oldukları dışında aşkın bu fiziksel yönü hakkında çok az şey biliyordu. "Çok bakire aldın mı?" diye sordu kendini durduramadan. "Bizim hakkımızda çok şey biliyor gibisin."

"Hayır, aşkım. Sadece sen vardın. Ama diğer erkeklerin konuşmalarını yeterince dinledim."

Onun itirafına gülümsedi. Yine de bunun onu neden memnun ettiğini hayal bile edemiyordu. "İlk sevgilin kimdi?"

Sorusu karşısında biraz irkilmiş görünüyordu. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Benimkinin kim olduğunu bildiğine göre adil görünüyor."

Bunun üzerine garip bir kahkaha attı. "Gölge'nin kendisi."

Cameron ondan duymayı beklediği son şeyi söylerken boğuldu. "Scáthach?"

"Evet."

"Yani seni eğittiği tek şey savaş değil miydi?"

"Düşündüğünüz gibi olmadı."

"Nasıl yani?"

Kalder içini çekti ve pantolonuna uzandı. "Scáthach babamın krallığına gelmişti. Onu ilk gördüğümde Wyñeria'daydım. Beni orada baştan çıkardı ve bana Dún Scáith'ten bahsetti" -gölgeler kalesi- "ve eğer yeterince erkek, yeterince yetenekli olursam, kalesine girmek için savaşmam gerektiğini ve beni babamdan bile daha büyük bir savaşçı olarak eğiteceğini söyledi."

"Ve tabii ki yaptın."

Ona göz kırptı. "Tabii ki yaptım. Yaşamak için bir itibarım vardı, bilmiyor musun?"

Cameron, Kalder'den etkilendiği için kadını suçlayamazdı ve onu o zaman tanımış olmayı diledi. Genç bir adamken de şimdiki kadar yakışıklı mıydı?

"Senden çok daha yaşlı mıydı?"

"Evet, birazcık, ama önemli değildi. Hala inanılmayacak kadar güzeldi ve onun kalibresindeki bir kraliçenin benim yaşımdaki bir çocuk tarafından alınması beni hayrete düşürdü."

"Peki kaç yaşındaydın?"

"On beş yaşına yeni girmişt看."

Cameron onun sözleri karşısında şaşkına döndü. "Onun için çok gençtin."

"Öyle düşünmüyordu."

Cameron onun kibirli böbürlenmesi karşısında gözlerini devirdi. Böyle söyleyen tipik bir erkek. "Eğitimini bıraktığından beri onu gördün mü?"

"Hayır. O işleri böyle yapmaz. Adı üstünde, o Leydi Gölge."

Söyledikleri buydu, ama yine de...

"Onu özlüyor musun?"

"Hayır, bir yıl boyunca topraklarında yaşamış olmama rağmen onu çok az tanıyordum. Yine, o gizemli bir yaratık ve bu şekilde olmayı seviyor. Kimsenin onun hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyorum. Çocukları bile."

Kalder, Cameron'ın giyinmesine yardım ederken, Cameron da yaptıkları ve Cameron, ailesi ve dünyası hakkında öğrendikleri üzerine düşündü.

Elbisesini karnının üzerinde düzeltirken elini orada durdurdu. Kesinlikle hamile değildi. Tavernasındaki kadınlar sürekli erkeklerle birlikte olurlardı ve nadiren hamile kaldıkları görülürdü. Lettice ve Paden gebe kalmadan önce neredeyse iki yıldır sevgiliydiler....

Yine de Kalder'in bebeğine sahip olma ihtimali onu olması gerektiği kadar korkutmuyordu. Bunun yerine, dehşete kapılan bir parçası neredeyse bunu umut ediyordu.

İçinde büyüyen bir çocuğa sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Kalder'in kendi çocuğuna babalık yapmasını görmek için mi?

Onun iyi ve nazik bir baba olacağından emindi, tıpkı kendi babasının ona ve Paden'a olduğu gibi. Koruyucu ve sevecen. Sabırlı.

Ama bu düşünce babasının başına gelenleri acı bir şekilde hatırlattı. Yaşadığı zor ve acımasız hayatı.

Kalder'in onu bitirmek isteyen daha fazla düşmanı vardı.
O insan değil.... sen de
değilsin.

Ve bu hepsinden daha üzücü bir düşünceydi. Çocukları
sonsuz dek avlanacaktı. Onun yetenekleri için ve onunkiler
için. Huzuru asla bilemeyeceklerdi. Ya da güvenliği.

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaştı.

"Cameron?"

"Beni affet," diyerek bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı.

Haklıydı. Onunla herhangi bir geleceğe dair hiçbir umut
yoktu. Bunu düşünmek bile delilikti. Bunu bir an için
düşünmek bile zalimlikti.

Ve bir çocuğa bu tür bir kâbus yaşatmak en büyük
zalimlik olurdu. Hayır, kendisi de yetim kalmış ve
saklanmaya zorlanmıştı - kendi cinsiyeti gibi temel bir şeyi
gizlemek zorunda kaldığı bir yalanı yaşıyordu - kendi
çocuğunu böyle bir hayata maruz bırakamazdı.

Bunu nasıl düşünebilirdi ki? "Ne
oldu, ma petite?"

"Hiçbir şey."

Kız ona bakana kadar çenesini eğdi. "Anlat bana."

Cameron'ın hiç şansı olmadı. Onun yerine kulaklarında
garip, yabancı bir uğultu başladı. Kalder'in sesini bastıran ve
onu duyamamasına neden olan bir uğultu.

Kalder, Cameron'daki değişimi görünce bir adım geri
çekildi. Teni parlak bir turuncuya dönüştü. Gözlerini siyahlık
doldurdu.

Bir anda ona ne yaptıklarını anladı. "Cameron?"

Onu göremiyor ya da duyamıyordu. O bir Iri'ydi... bir
Karanlık Seraphia. Vine'in onu bozmak için kullandığı lekeli
kandı.

"Cameron! Beni dinle! Benim sesime odaklanmalısın."

Ama onun bunu aştığını biliyordu. Bu onun kabusuydu. O artık yok etmeye yemin ettiği şeyin ta kendisiydi.

Daha da kötüsü, Gadreyal'in sesini duydu. "Demek sonunda seçtin...."

"Neyi seçtin?"

"Kimin hayatına daha çok değer veriyorsun?" Kalbi durdu. "Pardon?"

Bron ve Muerig'in ona oynadığı oyunu çok geç fark etmişti. Bron'un ona geri verdiği annesinin yüzüğü değildi.

Cameron onu parmağına taktığında bir an için soğuk gücünü hissetmişti ama saldırıları dikkatini dağıtmıştı, özellikle de hemen ardından oradan kaçmak için herkesten güç çektiği için. Annesini tanımadığından, bunun annesinin güçleri olmadığı gerçeğini anlamasının mümkün olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Sana teklif eden ben değilim!"

"Evet, ama o öyle. Geçmişine tutunuyorsun. Onun içinde debeleniyorsun. Korkularınız sizi tanımlıyor ve bu yüzden bize geleceğinizi verdiniz."

Bedensiz kahkahalar çınladı. "Bir ruh kaçtı ve bir ruh geri verilmeli. Seninki bizim için değersiz...."

Çünkü zaten bozulmuştu.

Cameron'inkinin aksine, o saf ve lekesizdi. Kara bulutlar geri döndü. Gök gürültüsüyle birlikte.

"Bize istediğimizi ver, küçük balık. Ölüm kimseyle pazarlık yapmaz. Özellikle de seninle. Kudretli Thorn'la bile."

14

Thorn, Bane ve Ölü Adam ekibinin küçük molalarını en iyi şekilde değerlendirmelerini izlerken başı zonkluyordu. Onların neşesini kıskanıyordu.

Hayatında hiç bu kadar kaygısız olduğu bir zaman olmamıştı. Çocukken bile. Gerçekten de üvey babası, sarayında geçirdiği zamandan kimsenin keyif almamasını sağlamıştı. Onun müzikten anladığı, işkence görenlerin acı dolu çığlıklarıydı. En sevdiği eğlence çocukları yaban domuzlarına yem etmekte.

Bu göz önüne alındığında, üvey babasının gazabından kaçmak için yaptıklarından dolayı annesini neredeyse affedebilirdi.

Neredeyse.

Eğer çocukluğu Stygian cehennemi gibi olmasaydı, ona karşı bir dereceye kadar merhamet duyabilirdi. Ama olduğu gibi...

Ondan sonsuza dek nefret edecekti.

En çok da kendinden nefret ederdi. Hayatı hiçbir zaman birbiri ardına verdiği kötü kararlardan ibaret olmamıştı. Bir aslan tarafından parçalanmak ya da bir ejderha tarafından yutulmak arasında bir seçim.

"İyi misin?"

Valynda'nın sorusu üzerine başını kaldırdı ve onu bu Ölü Adam mürettebatının bir üyesi yapan talihsiz koşullar karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu. Ona yapılan şey hepsinden daha acımasız bir darbeydi. Bu son fiyaskoya hizmet etmesi için onu geçici bir bedenle geri getirmek muhtemelen yaptığı en kötü pazarlıktı.

"Bu arada yanılıyorsun."

Thorn kaşlarını çattı. "Yanlış mı? Ne hakkında?"

"Bu ölmek kadar kötü bir şey değil. Merhametiniz için size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim lordum. Bir daha asla insan olamasam bile, sonsuzluğu olduğum yerde geçirmektense bu bedende geçirmeyi tercih ederim."

Valynda'nın kendisine karşı her zaman böyle hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Minnettarlık hakkında komik bir şey ...

Kar gibi, zamanın testine asla dayanamadı. Ve insanlar, ılık bolluk yazı tekrar gelip soğuk kar fırtınasının kötü hatırasını erittiği anda yuttuğu tüm kötülükleri çabucak unuttu. Hiç kimse güneş yüzünde pırıl pırıl parlarken soğuk rüzgarda dışarıda olduğunu hatırlamadı.

Ama daha da kötüsü, minnettarlık bir kez ortadan kalktığında ruhun üzerinde bir ürperti bırakıyordu, çünkü bunu hissetmesi gereken kişi, bunu bir zamanlar kendisine iyilik yapmış olan kişiye karşı hissediyordu.

Evet, minnettarlık iki ucu keskin bir kılıçtı ve çoğu zaman başlangıçta sadece iyilik yapmaya çalışan kişinin aleyhine dönüyordu.

Thorn yozlaşmanın nereden kaynaklandığından emin değildi. Asıl iyiliği yapan kişinin fedakârlığı için daha fazlasını istemesinin küçüklüğü mü, yoksa asıl fedakârlığı yapan kişiyi gerçekten umursamadığını ve sadece ondan hak etmediği bir şeyi almak için o kişiyi kullandığını kalbinde bilen iyiliği alan kişinin suçluluğu muydu?

Her iki durumda da, minnettarlığa ihtiyacı yoktu. Tıpkı bir pirenin taşakları gibi, minicik, işe yaramaz bir şeydi.

Ama onu hayrete düşüren şey Valynda'nın kurnaz olmayan derinliğiydi. Valynda söylediklerinde ciddiye ve yaptığı şey için ona gerçekten minnettar hissediyordu. Bu, onu böylesine korkunç bir arada kalma durumuna hapsetmek anlamına gelse bile.

Ne kadar tuhaf.

"Siz olağanüstü bir kadınsınız Bayan Moore."

"Pek sayılmaz." Elindeki fincanı ona uzattı. "Ama aptal biri olmadığımı düşünmek isterim."

Kadehin içinde Devyl'in iri yarı piçle ilgilenmediği zamanlarda ona yedirmekten hoşlandığı kanın değil de şarabın olduğunu görmek için kadehi eğmeden önce onun mantığına gülümsedi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

İçkisini yuttu. "Her zaman sorabilirsin." Sadece nadiren cevap verirdi.

"Beni neden geri getirdin?"

Thorn cevap vermemeye başladı ama kızda savunmasız bir şeyler vardı. Ona uzun zaman önce tanıdığı bir kızı hatırlatan bir şey ve bu onu zayıflattı. Ne olduğunu anlamadan önce, gerçek onun iradesi dışında ortaya çıktı. "Bir arkadaşıma iyilik borcum vardı."

"Dostlarınız için hep böyle özenli adımlar mı atarsınız lordum?"

"Hayır. Normalde onları öldürürüm."

Dudaklarından döküldüğünü duyunca şok olduğu bir başka gerçek karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun etrafında olmak gerçekten de insanların sağlığı için tehlikeliydi. Ona bir kez olsun boşuna Ölüm Toplayıcısı dememişlerdi. Merhamet ve şefkat onun için yabancı kavramlardı.

Sadece oğluna sorun. Cadegan'ın Thorn'un her nefesini lanetlediği cehennemde geçirdiği süre, onun ne kadar kalpsiz bir piç olduğunu kanıtlıyordu.

Dünyayı kurtarıyor, etrafınızdaki herkesi bağışlıyor ama kendi kanınızdan olanları acı çekmeye terk ediyorsunuz. Sen aşağılıksın.

İlk nefesimden son nefesime kadar.

Thorn dişlerini sıktı ve değiştirmeye cesaret edemediği bir şeyi düşünmemek için elinden geleni yaptı. Sonuçları çok korkunç olabilirdi.

Hepsi için.

Valynda onu rahatlatmak için fazlasıyla sağduyulu bir şekilde baktı. "İnsanları korkutmayı seviyorsun. Bu onları senden uzak tutuyor. Savitar'la ortak bir yönünüz var. Ama kâbusların bile onları korkutacak şeyleri vardır."

"Benim kabusum yok, çocuğum." O bir kabustu.

Sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğdi. Bir süre sonra fısıltıyla konuştu. "Geleceğe içelim.... bana hak ettiğimi asla getirmesin."

Thorn neredeyse bardağını düşürüyordu. "O da neydi öyle?"

"Bu senin tostun, değil mi? Yapmaktan hoşlandığınız bir şey mi?"

Omuz silkmeye çalıştı. "Sadece söylediğim bir şey. Hiçbir anlamı yok."

Başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum ve senin de inanmadığını biliyorum. Sen de diğerleri gibi geçmişin seni yakalamasından korkuyorsun. Ruhunu acımasızca kırbaçlayan gerçek iblis bu."

Kadın uzaklaşırken Thorn konuşmadı. Gerçek hakkında söylenecek bir şey yoktu.

Birdenbire ondan eskisi kadar hoşlanmamaya başladı. Gerçekten de, onu Savitar'ın Charonte'lerinden birine yedirmek için ani bir dürtü duydu. Bez bebekleri sevmemeleri çok kötü....

"Acımasız görünüyorsun."

Thorn, Acheron'un kötü şakası karşısında inledi. "Haberciyi neden vurduklarını hiç merak ettin mi?"

Acı içinde yüzünü buruşturdu. "Hiç komik değil."

Thorn aynı fikirde değildi. Acheron'un annesi için ölümün habercisi olduğu gerçeğinin oldukça zekice bir oyun olduğunu düşünüyordu. Ya da en azından bu rol için doğmuş olması gerekiyordu.

Ancak Thorn gibi Acheron da kendisi için ailesinin istediğinden farklı bir yol seçmişti. Ve onu bunun için yetiştirmişlerdi.

"Bu arada ceketin güzelmiş. Özellikle yakasındaki kan lekesini çok beğendim."

Acheron yere baktı ve sövdü. "Hepsini çıkardığımı sanıyordum."

"Sormalı mıyım?"

Omuz silkti. "Kesimi hoşuma gitti. Onu giyen adamın kesimi hoşuma gitmedi. Pislik herif. Korsan avcısı. İnsan kaçakçısı. Onun katılımı olmadan dünyanın daha iyi olacağına karar verdi."

Thorn bu alışılmadık itiraf karşısında kaşlarını kaldırdı. "İnsan işlerinden uzak duracağına ve doğayı kendi akışına bırakacağına dair yemin ettiğini sanıyordum."

"Bir anlık zayıflık yaşadım. Atış talimine ihtiyacım vardı."

Thorn homurdandı. "Şu haline bak... Senden bir insan yaratacağım."

"Bana hakaret etme."

"Yine de Kara Avcılar'ın başında mısın?"

"Yapacak daha iyi bir şeyi olmayan bir aptal olduğum için. Dediğin gibi, çok fazla boş vaktim var."

Ama Thorn daha iyi biliyordu. Acheron fedakâr olmasa da duygusuz da değildi. İkisi de suçluluk duygusu ve içlerinde savaşılan şeytanlar tarafından yönlendiriliyordu. İkisi de unutmak istedikleri bir geçmişten kaçıyorlardı.

Ve huzur içinde yaşamalarına izin vermeyen bir aile.

Thorn uzun ve yorgun bir iç geçirdi. "Karanlık sürekli sizi çağırırken ışıktaki yürümek zor."

"Pek sayılmaz." Acheron omuz silkti. "Işıktaki ayak parmaklarımı çok daha az yere vuruyorum."

"Doğru, ama karanlık cildinizi yakmıyor ve kusurlarınızı gizlemeyi çok daha kolay hale getiriyor."

"Sorun da bu zaten, değil mi?" "Ne?"

Thorn sordu.

"Er ya da geç, kusurlarınız her zaman olduğu gibi görülür."

"Bu yüzden bu kadar iyi olanları seçiyorum."

Acheron ona ters bir bakış attı. "Öyle mi?"

Thorn başını salladı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Çok yakışıklı olmak, çok fazla paraya sahip olmak ve çok geç saatlere kadar uyumak."

Acheron güldü. "Sen iflah olmazsın."

Thorn bu konuda yorum yapmadı. Onun yerine konuyu değiştirdi. "Tekne nasıl gidiyor?"

"Mürettebatını bekliyor. Sanırım Bane oldukça iyi olacak..." Gözleri koyu, ateş kırmızısına dönerken sesi kesildi.

Oda sanki bir tayfun geliyormuş gibi karardı.

Thorn ayağa kalktı ve fincanını bir kenara koydu.

"Nedir bu?" Belle cevap verdi. "Kötülük sakın bacakların üzerinde yürür."

Pencereler kırıldı ve cam parçaları odanın içine doğru fırladı, Omegrion'un odalarının beyaz perdeleri şiddetli rüzgârda büküldü.

Acheron yüzünü korumak için kolunu kaldırdı ve bunu yaptığı anda bir gölge kolundan fırlayarak etrafını sardı. "Hayır, Simi!"

Ama iblisi onu dinlemedi. Pantolon ve çizgili bir gömlek giymiş genç bir kadın şeklini aldı. "Gitmen gerek, Akri! Denizde yaşayan şey seni yiyebilir ve çeşniye de ihtiyacı yok!"

"Korkmuyorum."

Devy ve Ölü Adamları Paden'in etrafında pozisyon alırken ona ters ters baktı.

Thorn bordo savaş zırhını çağırdı. Bir an için Cehennem Avcıları'nı yardıma çağırmayı düşündü ama daha iyisini biliyordu. Michael ve Kalosum ordusunun geri kalanı ondan ve Cehennem Avcılarından nefret ediyordu. Ne söylerlerse söylesinler, onlara güvenmiyorlardı.

Asla yapmazlar.

Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Malachai'nin cehennemin kapılarını kırıp açması ve bu son silah testi bile.

dünyanın sonu gelebilir.

Ama gün gelecek, aslında o kadar da farklı olmadıklarını anlayacaklardı. Dünyalar kadar ayrı doğmuş olsalar da hedefleri aynıydı.

Hepsinin kırmızı kanadığını.

Ve umutsuzca istedikleri barışa, arzuladıkları dünyaya sahip olmalarının tek yolunun birleşmek ve tek bir aile olarak yan yana savaşmak olduğunu. Küçük farklılıklarının onları bölmesine izin vermemek.

Tek başına
güçlü. Birlikte
daha güçlü.

Şüpheleri onları birbirlerine düşürdüğü sürece -düşmanları birbirlerini parçaladıkları sürece- her zaman zayıf olacaklardı. Mavromino'nun her zaman bir yolu olacaktı.

Tıpkı şimdiki gibi.

Karanlığın gücü buydu. Onu yendiklerini düşündüklerinde bile geri gelmesini sağlayan şey buydu.

Paden acı içinde haykırdı. Gözleri siyaha döndü.

Saçları da öyle.

"Ne yapacağız?" Will sordu.

Bart kılıcını kınından çıkardı. "Yapabiliyorken bıçaklayın onu!"

Belle onun elini tuttu ve onu durdurdu. "Bunu yapamazsın! O bizden biri."

"Öyleydi." Bart eliyle onu işaret etti. "Şimdi ona bak. İri'ye dönüşüyor. Hepimizi yok edecek."

Bart öldürücü darbeyi vurmak üzereyken Paden kolunu yakaladı ve sertçe çekti. "Sana karşı değilim, seni aptal!"

Önce onlar olabilir sor ne o Yani, ve

Cameron'a göstermek için kapılar kırılarak açıldı.

Sadece Thorn onu daha önce hiç böyle görmemişti....

Bembeyaz parlıyordu. Ruhani ve gerçek dışı görünen saf bir mükemmellik.

Doğal olmayan.

Canlı bir kırmızı olan kanatları hariç. İlk bakışta kanıyor gibi görünüyorlardı ama bu yanılsama

Devyl'e doğru uçarken yaptığı uçuş hareketinden kaynaklanıyordu. "Kalder'i aldılar!"

"Onlar mı?" Mara sordu.

Dudakları titredi. "Malachai. Azmodea üzerine yürüyüp efendilerini öldürerek güçlerini emmeyi ve ardından ışık tanrıları Verlyn, Rezar ve Cam'i alt etmeyi planlıyor."

Thorn bu haber karşısında bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Bu, Malachai'nin tüm orijinal Kaynak tanrılarının gücüne sahip olması anlamına geliyordu.

Biri hariç.

Malachai'nin annesi. Ama onun oğlu olduğu düşünülürse, zaten başlangıçta ondan çok şey taşıyordu.

Bunu diğerleriyle birleştirebilseydi... Malachai tüm dünyalara hükmedebilirdi.

"Bunu yapabilirler mi?" Devyl yüzünü ona döndü.

Soruyu geçiştiren Acheron, Thorn'a doğru gergin bir bakış attı. "Cam ve Rezar'ın nerede olduğunu biliyorlar mı?"

Thorn'un midesi korkuyla burkuldu. "Onları bulmak için Verlyn'i kullanabilirler. Gerekirse Seth bile Rezar'ın izini sürebilir."

Mara kaşlarını çatı. "Seth?"

"Hiçbir şey." Thorn boğazını temizledi. "Kalder'i nasıl yakaladılar?"

Öfke yanaklarını kararttı. "Ona verilen yüzük gerçekten annesine ait değildi. O, boyun eğdirilebilir bir kroguydu."

Thorn, bir Simeon Büyücüsünün ustalık yüzüğü için kullanılan bu eski terimi duyunca homurdandı. Nadiren de olsa, bir iblisin güçlerini bağlamak ve yarattığı onu büyüleyen kişiye köle etmek için yaratılmışlardı.

Tamamen boyun eğdirme.

Bir kez aktive edildiğinde, giyen kişinin efendilerinin onlara verdiği dışında kendi aklı ya da iradesi yoktu.

Yüzyıllar önce büyücüler tarafından etik olmadığı gerekçesiyle kınanan sinsi bir cihazdı. Böyle bir şey yarattıkları için iblislerin misilleme olarak kendilerine neler yapabileceğinden korkan konseyleri tarafından yasaklanan yüzüklerin toplanıp yok edilmesi emredilmişti.

Görünüşe göre, bir tanesini
kaçırmışlar. Muhtemelen daha
fazlasını.

Lanet olsun.

Paden kız kardeşinin koluna girdi. "Ne oldu sana böyle?"

Cameron yanağından tek bir kristal gözyaşı süzülürken duraksadı ve tüm olayı zihninde yeniden canlandırdı. Yaşadıklarının acısı hâlâ taze ve kanlıydı ve onu perişan etmişti. "Bunun bir hile olduğunu bilmeden Kalder yüzüğü bana verdi."

Zihni Kalder'in onu savunmak için koşuşturmasını tekrar tekrar canlandırdı. Malachai'nin yeni güçleri etraflarını sarmışken kendini tehlikeye atarken ona olan sevgisini gördü. Kendi davası dışında hiçbir davaya ihanet etmeyen Gadreyal, artık Noir ve Azura ile aynı safta değildi.

Kalder'in çenesi onu ve Vine'ı görünce düştü. "Efendileriniz nerede olduğunuzu biliyor mu?"

Vine onların yüzüne gülmüştü. "Artık yeni bir efendimiz var. Ve Adarian Malachai'nin Karanlık Olanlar'a ihtiyacı yok. O artık yükseliyor ve yakında hepimiz için unutulmuş bir kâbustan başka bir şey olmayacaklar."

"Güç arayışınız sırasında parçaladığınız tanrılara ve kahramanlara dikkat edin. Onların yerine yükselen şey düşündüğünüz gibi bir hayal olmayabilir. Aksine, bugün sizi yöneten aç kurt, yarın gözlerini size çeviren kurtla aynı olabilir. Çünkü bir düşman düştüğünde, saldıracak başka bir düşman arar. Zehri için sıranın size gelmemesi için dua edin."

Gadreyal güldü. "Bağışıklığımız var. Bize daha iyi bir gün vaat etti."

"Hepsi gibi. Onlara daha kötüsünü vaat ettiğinizde birilerinin sizi takip etmesini sağlamak zor. Çok geç olmadan gözlerinizi açın. Sadece ayaklarınızın önündeki yolu değil, sonunda sizi nereye götüreceğini de görün."

"Kendi kışın için endişelensen iyi olur dostum," diye alay etti Vine. "Çünkü Malachai'ye yedirmek üzere olduğumuz kişi o."

Cameron'ı ondan ayırmak için üzerine yürüdüler.

Kalder, sanki hızla üzerlerine gelen sürüye karşı tek başına durabilecekmiş gibi, önlerini kesmek için harekete geçti. "Ona dokunmanıza izin vermeyeceğim."

"Sormuyoruz."

"Ben de öyle. Yapabiliyorken bizden uzak durmanızı söylüyorum."

Gadreyal yine onun yüzüne gülmüştü.

Onun hatası.

Kalder, Cameron'ın elini kendi elinin içine aldı ve bakışlarını Cameron'a kilitledi. "Hayatım boyunca başkalarında zehir gördüm ve ona karşı korkuyla saldırdım. Doğduğum andan beri, herhangi bir şey tarafından sahiplenilmeyi ya da herhangi biri tarafından yönetilmeyi reddettim. Bu piçlerin bildiğim tek liliüm inter spinas'ı koparmalarına seyirci kalırsam lanetleneyeceğim."

Ve kadın kırıdayamadan, adam onu öptü.

Dudakları birbirine değdiği anda, adamın vücudundan bir şeyler çektiğini hissetti. Adını koyamadığı ya da tarif etmeye bile başlayamadığı bir şey. Bununla birlikte, vücudundaki tüm renk hızla çekildi ve Kalder'inkinin, onu ilk kez dehşete düşüren yaralı Cyphnian canavarına dönüşmesine neden oldu.

Yüzüğü parmağından çekerken vücudundaki ateş geri döndü.

"Hatalar okulu, Bayan Jack, buna hayat denir. Benimkilerden biri olmanıza izin verirsem lanet olsun. Onlardan yeterince var. Sen benim karanlıktaki tek ışığımsın ve hep öyle kalacaksın. Bir hizmetçi istiyorlarsa, bunun bedelini şeytana ödetecekler."

Kız itiraz edemedi ya da onu durduramadan Kalder kendini ondan uzağa, denize doğru fırlattı. "Ben babamın oğluyum, Gadreyal. Ve annemin. Eğer istediğin bir savaşa, bunun için yüzelim."

Cameron onun yanında savaşmaya gittiğinde, görünmeyen bir güç tarafından ondan uzaklaştırılmıştı.

Bir an sahildeydi.

Bir sonraki sefer, Ölü Adamlar'ın toplandığı salonun kapısının önündeydi.

Şimdi arkadaşlarına bakıyor ve yüzündeki gözyaşlarını siliyordu. "Ona yardım etmeliyiz!"

Devyi başını salladı. "Yemin ederim, bu çocuk daha çok pisliğe bulaşıyor. Bu sefer onu tutmalarına izin vermeyi düşünüyorum."

Thorn bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Yapmayacağım. Sadece cazip geldiğimi söyledim." Devyi Sallie'ye baktı. "Ruhunu serbest bırak, dostum. Yapılacak başka bir dövüş daha var."

Acheron sırttı. "Savitar'ı uykusundan uyandıracağım. Bu eğlenceli olacak." Ses tonundan alaycılık damlıyordu. "Halka açık bir forumda bağirsaklarının deşilmesi gibi."

Thorn onun koluna vurdu. "Bu yüzden gönüllü olmana sevindim, çünkü sen onun tahammül ettiği birkaç kişiden birisin."

Simi onlara doğru burnunu kırıştırdı. "Simi onu uyandıracak. En çok beni sever. Sahilde iblisleri yiyebilir miyim?"

"Benimkilerden biri olmadıkları sürece," dedi Thorn nazikçe. "Onların yerini doldurmak çok zor."

Sanki onun kısıtlamasına çok sinirlenmiş gibi iç çekti. "Şey, bunun üzerine kaka, ama tamam."

Cameron Paden'ın kılıcını ondan aldı.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

"Bunu kirletmişler kardeşim." Eli kabzaya dokunduğu anda metaldeki farkı hissetti. "Bizi serbest bıraktıklarından beri sana bulaşılıyor. Ve bu yüzden böyle bir pislik oldun."

"Yapmadım!"

Thorn'a vermek için odayı geçerken ona ters ters baktı. "Bir fark görebiliyor musun?"

Ona dokunduğu anda tısladı ve sanki yanıyormuş gibi yere düşürdü.

Hepsi onun tepkisine bakakaldı.

"Ne?" Thorn homurdandı. "Sanki hepiniz kökenimi bilmiyormuşsunuz gibi. Bu bir Seraph kılıcı. Onlar benimkilerden biri için ölümcüldür."

gibi. Her ne kadar artık Michael'ın ruhu bunun içinde olmasa da, yine de içimi yakıyor."

"Ne?" Paden'ın rengi soldu.

Cameron kılıcı geri alırken Thorn çenesini kılıca doğru salladı. "Kız kardeşin söylediklerinde haklı. Kılıcını kontrol eden Gadreyal'ın madalyonu. Michael'ın değil. Bu yüzden o yanındayken ve saldırı altındayken artık adil değilsin. Madalyonunu geri almalısın. Madalyon Gaddy'de olduğu sürece sana bulaşabilir ve seni kontrol edebilir."

"Onu temizlemenin bir yolu yok mu?"

Thorn ona böyle bir soru sorduğu için tamamen aptal olduğunu söyleyen bir bakış attı. "Evet. Madalyonunu geri al. Ya da kılıcı Michael'a götürüp ondan bir iyilik isteyebilirsin. Ben olsam ikincisini önermezdim, çünkü kendisi asabi, uçarı bir piçtir. Muhtemelen sana yardım etmek yerine seni ezip geçecektir. Ama bu aptallığı her zaman deneyebilirsiniz." Elini silmek için mendilini çıkardı. "Bu arada, onu kullanmanı tavsiye etmem. Yine de cenaze töreni sizin seçiminiz. Güzel bir cenaze töreni olsun."

"Ve zaman kaybediyoruz!" Cameron kapılara doğru yöneldi. "Me Kalder dışarıda. Tek başına. Ayaktayız ve savaşıyoruz. Kendimiz için değil, sevdiğimiz ve değer verdiğimiz şeyler için. Arkadaşlarımız için. Ailelerimiz için. Geleceğimiz için. Şimdi siz iblis piçler kaçsanız iyi edersiniz!"

Devyi onun cesaretine güldü. "Evet, evet, Bayan Jack. Her zaman hazırım."

Kanatlarını geren Cameron, fırtınanın içinden olabildiğince hızlı bir şekilde geri uçtu.

Ama bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeylerden biriydi. Şiddetli rüzgâr vücudunu yırtıyor ve onu doğrudan yere düşürmekle tehdit ediyordu. Strixa siyah baykuş formuyla onun yanında uçuyor ve elinden geldiğince ona yardım ediyordu.

"Başını aşağıda tut. Akıntıya karşı koyma yoksa kanatlarını parçalayacak."

Cameron itaat etti.

Kalder'i bıraktığı sahile vardıklarında kalbi duracak gibi oldu. Hayatında hiç bu kadar katliam görmemişti. Cesetler her yere saçılmıştı. Kan ve bağırsaklar kumları ıslatmıştı.

Karnı şişti.

Yere sertçe indi ve sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü, o bükülmüş, tanımlanamayan kalıntılardan birinin Kalder'e ait olmasından korkuyordu.

Ürkütücü bir sessizlik çınladı. Rüzgâr bile ses çıkarmadı.

Strixa onun yanına indi ve insan formunu aldı. "Ne oldu burada?"

Cameron konuşamadı. Dört gözle bekledikleri şey bu muydu? Malachai ve ordusunun yapabilecekleri bu muydu?

O anda dünyanın geleceğini gördü ve bu onu dehşete düşürdü. Thorn'un Ölü Adamları savaşmak üzere geri getirmek için şeytanın kendisiyle takas yapmaya razı olmasına şaşmamalıydı. Bu düşünülemez kadar korkunçtu.

Bir çığlığı bastırırken yumruğunu dudaklarına bastırdı. Bu nasıl olabilirdi? Gideli o kadar da uzun zaman olmamıştı.

Chthamalus onun yanına kaydı ve iki dokunacıyla sırtını sıvazladı. "Biliyorum leydim. Biliyorum. Prensimin yeteneklerini görmek biraz bunaltıcı."

Cameron bu beklenmedik sözler karşısında dondu kaldı. Sersemlemiş bir halde, doğru duyup duymadığından emin olmak için ona doğru döndü. "P-p-pardon?"

Ona boş boş baktı. "Bu dağınıklık... savaşla meşgul olduğunda pek düzenli biri değildir. Onu gençlik günlerinde görmeliydiniz. Çok daha kötüydü."

Gözlerini kırıştırdı ve tekrar kırıştırdı. "Onun ölmediğini mi söylüyorsun?"

Şimdi şok olmuş görünen Chthamalus'tu. "Sanmıyorum." Gözlerini kırıştırdı ve etrafına bakındı. "Hayır. Bu önemsiz birkaç kişi için değil."

Cameron zorla kendisi için stand üzerinde
sallamak Bacaklar. "Kalder?" diye
seslendi.

Cevapları parlak bir parıltı ve altlarındaki zemini sarsan
parlak bir patlama olarak geldi.

Sonra Cameron suda tanıdığı küçük bir parıltı gördü. Chthamalus
haklıydı! Bu oydu.

Gözleri yaşlarla doldu.

Ama rahatlaması kısa sürdü.

Bir şeyler ters gidiyor gibiydi....

Kalbi küt küt atmaya başladı ve ona doğru uçmaya
başladı. Elbette Kalder'di ve anlayamadığı nedenlerden
ötürü ayakta kalmak için mücadele ediyordu. Bir kez daha o
güzel kalay rengine bürünen gözlerindeki panik yanıltıcı
değildi.

Cameron ona doğru atladı. "Kalder!" Ellerini uzattı.

Cameron tereddüt etmeden ona uzandı.

Onu tuttu ve sudan çıkaracak gücü olmamasına rağmen,
kıyıya ulaşana kadar kanatlarıyla onu su üstünde tutmayı
başardı.

Orada, Bart ve Will, kaptanla birlikte onu sahile çekmeye
yardım ettiler. Cameron onun yanında dizlerinin üzerine
çöktü.

Çok kötü yaralanmıştı. Ama onu en çok şok eden şey,
yüzgeçleri ya da işaretleri olmamasıydı. İnsana benziyordu.

Kafası karışmış bir halde sırtını ovuşturdu. "Kalder?"

Boğulur gibi oldu, hırıldadı ve öksürdü. "Bir Malachai'yi
asla kızdırma."

Devyi sırtına vurdu. "Ne oldu?"

"Emin değilim." Ellerine baktı. "Ama sanırım güçlerimi
emdi." Kaşlarını çatarak Thorn'a baktı. "Bunu yapabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse. Hayır derdim
ama o Malachai. Baktan daha yaşlı ve bildiklerimden çok
daha yaşlı bir yaratığın anılarına sahip. Savitar ya da
Acheron'dan bile." Savitar da onlara katılınca başını kaldırıp
baktı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Savitar konuşmadı.

Orada durmuş, derin ve karanlık bir sır taşıdığını söyleyen gözlerle onlara bakarken Cameron'ın içinden kötü bir his geçti.

"Ne oldu?" Cameron sordu.

"Thorn'un da dediği gibi, Malachai diğerlerine benzemez. Adarian kendisinden önce gelen herkesten daha çılgın ve daha güçlü." Derin bir iç çekti. "Soruna cevap vermek gerekirse evlat, evet, ona yeterince yaklaşırsan güçlerini alabilir. Bu küçük beceride ustalaştığını bilmiyordum. Ama..."

"Ne?"

Acheron Savitar'ın yanında durmak için hareket etti. "Biz dikkat etmezken, Adarian'ın iblisleri etrafımızdan dolandı."

Devyi dondu kaldı. "Mara nerede?" "Onu ve Valynda'yı aldı." Cameron'ın nefesi kesildi. "Neden?"

Thorn, Devyi'nin bakışlarıyla karşılaştığında lanet okudu. "Çünkü o bir Deruvian ve hamile. Ve Valynda benim yüzümden."

Cameron anlamadı. "Sen mi?"

Başını salladı. "Hiçbirinizi bu işe bulaştırmamalıydım."

Thorn uzaklaşmaya başladı.

"Hey!" Savitar bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Bu soru karşısında dehşete düşmüş gibiydi. "Bununla başa çıkmak için." "Onunla tek başına savaşılamazsın, Leucious. Delirdin mi sen?"

Thorn onlara şöyle bir baktı. "Sizi tehlikeye atamam. Zaten çok şey istedim."

Devyi ağzı açık kaldı. "Onlar benim karım ve çocuğum. Bir an bile bensez savaşmanıza izin vereceğimi düşünmüyorsunuz değil mi?"

Kalder ayağa kalktı ve Cameron'ın elini tuttu. "Biz bir aileyiz. Hep birlikte. Birleştik."

"İşlevsiz," diye ekledi Zumari. "Ama asla sıkıcı değil."

Sancha onun yanağına bir öpücük kondurdu ve kolunu omuzlarına doladı. "Buna evet. Sonsuza dek ölüler."

Devyl başını salladı. "Renklerimizi fırlatın Bay Ölüm. Önümüzde yeni bir macera var. Ve durdurulamayacağız."

* * *

Mara güçleriyle kapıları patlattı.

Valynda yıldırım benzeri patlama sekip saman kafasını kıl payı iskalayınca eğildi. Şansı yaver gitseydi, patlama onu yakabilirdi. "Affedersin anne? Biraz sinirlerimize hakim olabilir miyiz?"

"Kız kardeşimin kafasını demir ocağında tutmayı tercih ederim."

Şu anda, o da öyle. Ama mantıksız öfkeler onları fazla uzağa götürmezdi. "Eminim kaptan ve diğerleri bizim için geleceklerdir."

Mara başını salladı. "Beni endişelendiren de bu."

Valynda, Mara'nın elinin karnının üzerinde gezindiğini fark edince durakladı. Bu, kadınların kendilerine her dokunduklarında kullandıkları eşsiz bir yöntemdi...

Sessizce küfretti. "Şans eseri, hamile misin?"

Yüzündeki kızarıklık, utangaç bir şekilde başını sallamadan önce bile cevap verdi.

Bu da düşmanlarının kaptanın karısına el sürmek için neden bu kadar hevesli olduklarını açıklıyordu. Valynda hamile bir Deruvian'ın bedeninden ne kadar güç aktığını ancak hayal edebilirdi. Mara'nın içinde ek bir yaşam yokken sahip olduğu güçler düşünüldüğünde, şimdi daha da güçlü olması mantıklı geliyordu.

Ama onu almaları için ...

Nedenini biliyorsun.

Korkudan midesine kramplar girdi ve yanılmış olması için dua etti. Ama birkaç dakika sonra Gadreyal ortaya çıktığında, Irin'in yüzündeki ifade Valynda'nın ilk tahmininde haklı olduğunu gösteriyordu.

"Malachai seninle konuşmak istiyor."

Valynda başını eğdi. "Bundan emin misin?"

"Evet, senin yerinde olsam dediğini yapar ve onun için Ghede Nibo'yu çağırırdım."

Bu ifadenin kendini beğenmişliğine güldü. "Kimse Ghede'yi çağırılmaz, özellikle de Nibo'yu. Kibarca rica edersiniz ve o da dilerse gelir."

"Bunu Malachai'ye söylemen için sana meydan okuyorum."

Valynda Mara'ya bir bakış attı. "Bakıcımızın gözlerindeki korkuyu görüyor musun anne?"

"Gerçekten."

"O zaman belki de Nibo'yu partimize davet etmeli ve yalnız bırakılması gereken şeylerle oynadığınızda neler olacağı konusunda hepinizi eğitmeliyim."

EPILOG

Kalder rıhtımda oturmuş, karanlık denize bakarken mürettebat da yolculukları için erzak topluyordu. Vine ve Gadreyal'ın Mara ve Valynda'yla birlikte nereye kaybolduğunu henüz bulamamışlardı ama yılmamışlardı.

Onları bulacaklardı ve bunun bedelini Devyl'in cehennemi ödeyecekti.

"Yüzmeyi özlediniz mi, Bay Dupree?"

Kendisini granitten daha sert bırakan tatlı ve yumuşak sese gülümsedi. "Evet, Bayan Jack. Ama başka bir şeyi özlediğim kadar değil."

"Peki bu ne olacak?"

Elini tutmak için uzandı ve onu yanına oturması için aşağı çekti. "Benim en değerli meleğim."

Kendisine sarılabilmesi için kollarının arasında erirken ona gülümsedi. "Kaptan geride kalmamızı ve Williamsburg'a dönmemizi istediğini söyledi. Artık Ölü Adam'ın işaretine bağlı olmadığın ve Malachai'den kaynaklanan güçlerini kaybettiğin için, sana ya da bana zarar gelme riskini almak istemiyor."

"İstediğin bu mu?"

Karanlıkta onun bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. "Benim evim sen neredeysen orasıdır, Kal. Sen nereye götürürsen ben de oraya giderim."

"Tavernanıza geri dönmeseniz bile mi?"

Bakışları kararırken dudağını ısırdı. Bu ifade onu endişelendirmişti.

"Cameron? Ne oldu?"

"Düşünüyorum da... bir taverna, bir bebeği babası olmadan tek başına büyütmek için uygun bir yer değil. Özellikle de bebek annesini babası sanıyorsa."

Kadının ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü. Sonunda kafasına dank ettiğinde, sanki taşları dövülmüş gibi hissetti. "Hamile misin?"

Başını salladı. "Leydi Belle şüphelendiğim şeyi doğruladı."

"Çiçek mi? Hanımefendi için çiçek mi?"

Yaşlı bir kadın solmuş bir buketi aralarına sokunca Kalder dondu kaldı. Normalde onu yoluna gönderirdi, ama ...

"Evet. Teşekkür ederim." Ona ödeme yapmak için parasını çıkardı. Dişsiz kocakarı gülümseyerek buketi uzattı.

"Gelecek oğlunuz için gardenyalar ve menekşeler. Güzel bir geleceği var. İpi çek ve gör."

"Pardon?" Kalder, içinde şok ve öfke birbirine karışırken kaşlarını çatı. Bu kadın bir iblis miydi yoksa onlara zarar vermek için gönderilmiş başka bir yaratık mı?

Yaşlı kadın şefkatli elini adamın yanağına koydu. "Hiçbir ebeveyn bebeği olmadan yaşamak zorunda bırakılmamalı. Burada

Daha büyük bir acı yok. Çünkü çocuk, bedenin dışında büyüyen ve atan bir kalptir. Zaman ve mesafe böyle bir organ için hiç önemli değildir, çünkü onun yargılama yeteneği de yoktur. Aksine sadece hisseder ve bilir." Onun yanağını sıktı. "Her zaman bilir."

Ve böylece ortadan kayboldu.

Cildi yanmaya başladığında Kalder lanet okudu. Nefes nefese kalan Cameron geriye yaslandı. "Yüzgeçlerin..."

İşaretlerin geri döndüğünü görmek için aşağı bakarken çenesi gevşedi.

Cameron istavroz çıkardı. "Kalder... sanırım o senin annendi, aşkım. Senin gerçek, öz annen. Melusine."

Buna inanamayarak, buketi tutan narin dantelin etrafına sarılmış ipi çekti. Bunu yaptığı anda, bir değil, üç halkanın bağlandığını ve düğümlendiğini fark etti.

Kafatası ve çapraz kemikleri olan gümüş bir mühür yüzüğü olan bir erkek yüzüğü. Narin parşömen işçiliği ve büyük bir deniz yeşili taşı olan küçük bir kadın yüzüğü. Ve büyük deniz tanrıçasının armasını taşıyan başka bir yüzük.

Cameron haklıydı.

"O benim annemdi." Kelimeleri soludu, hâlâ onunla gerçekten tanıştığına inanamıyordu.

Kız karşılarında dururken bunu bilmeyi dileyen adam, onu görmeye bu kadar yaklaşmış olmasına rağmen çok geç olana kadar bunu fark edememiş olmanın verdiği açıklanamaz bir acıyla suya baktı. Nasıl bu kadar kör olabilmişti?

"O da ne?"

Cameron'ın çiçeklerden başka bir şeyi daha parmakladığını görmek için aşağıya baktı. Paketin içine deri bir zarf sıkıştırılmıştı.

Kalder onu çıkardı ve açtı.

Daha da şaşırmış bir halde, görmesi için Cameron'a uzattı. "Bu senin Siyah Kuğu'nun tapusu." Kısa bir an için annesinin bunu nasıl bildiğini merak etmişti ama o bir tanrıçaydı.

Cameron gözleri yaşla dolarken nefesi kesildi. "Teşekkür ederim, benim sevgili tatlı Melusine'im!" diye bağırdı denize doğru. "Teşekkür ederim! Oğullarınıza iyi bakacağıma söz veriyorum. Her zaman."

Kalder onu öptü. "Ben de seninle ilgileneceğim."

Geri çekilerek adamın kolundaki işaretlere baktı ve burnunu kırıştırdı. "Ama bu görevi bitirmeden olmaz mı?"

Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Önce biz kötülükle ilgilenelim ki kötülük bizimle ilgilenmesin."

"O zaman cehenneme geldiğimizi haber verin. Ve onları ölümün kapısına ve ötesine kadar takip etmek zorunda kalsak bile kadınlarımızı geri alacağız."

Sherrilyn Kenyon tarafından yazılan kitaplar

KARANLIK AVCILAR

Gece Kucaklaşması

Şeytanla Dans
Gecenin Öpücüğü
Gece Oyunu
Geceyi Yakalayın
Gecenin
Günahları Geceyi
Serbest Bırakın
Ayın Karanlık Yüzü
Rüya Avcısı Devil May
Cry
Gece Yarısı Açıkken Rüya
Kovalayıcı
Acheron
Sessiz Bir Gece
Rüya Savaşçısı
Kötü Ay
Yükseliyor
Merhamet Yok
İntikam
The Guardian
Karanlık Avcısı Yoldaşı Zamansız
Zaman
Styx
Dark
Bites
Hiç Kimsenin Oğlu
Dragonbane
Dragonmark
Dragonsworn

ÖLÜ ADAMIN HAÇI

Yürüyen Ölüler Ölüm
Pazarlık Yapmaz

LİG

Gecenin Doğuşu

Ateşin Doğuşu

Buzun
Doğuşu
Gölgelerin
Doğuşu
Sessizliğin
Doğuşu
Öfkenin Doğuşu
Pelerin ve Sessizlik
Meydan Okumanın
Doğuşu İhanetin
Doğuşu Efsanenin
Doğuşu İntikamın
Doğuşu

CHRONICLES OF NICK

Sonsuzluk
Yenilmez
Infamous
Inferno
Illusion
Instinct
Invision
Yoğunluk

Yazar Hakkında

Liza Hippler Photography

New York Times çoksatan yazarı [Sherrilyn Kenyon](#) 1 numaranın müdavimlerinden. Bu olağanüstü çok satan yazar, manga ve grafik romanlar da dahil olmak üzere yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor. Kitaplarının yetmiş milyondan fazla kopyası yüzden fazla ülkede basılmaktadır. Mevcut serileri arasında The Dark-Hunters®, The League®, Deadman's Cross™, Chronicles of Nick®, Hellchasers™, Mikro Chasers™ ve The Lords of Avalon® bulunmaktadır. Chronicles of Nick® ve Dark-Hunters® serileri yakında sinema filmi olarak gösterime girecek. Serileriyle ilgili bilgileri www.sherrilynkenyon.com, www.dark-hunter.com ve www.officialsanctuary.com adreslerinde bulabilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Tom Doherty Associates e-kitap.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

TOR- COM

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Bir pu blisher web sitesinden daha fazlası olan
Tor.com, orijinal kurgu, çizgi roman ve tüm
medyada ve tüm kaynaklardan gelen tüm SF ve
fantezi alanının tartışıldığı bir mekandır. Sitemizi
bugün ziyaret edin ve sohbete siz de katılın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

ÖLÜM PAZARLIK YAPMAZ

Telif Hakkı © 2018 Sherrilyn Kenyon

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Stephen Youll
Kapak tasarımı Russell Trakhtenberg

Bir Tor Kitabı
Tom Doherty Associates 175 Fifth
Avenue tarafından yayımlanmıştır
New York, NY 10010

www.tor-forge.com

Tor®, Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-0-7653-8571-0 (ciltli)
ISBN 978-1-250-29717-4 (imzalı baskı) ISBN
978-0-7653-8572-7 (e-kitap)

eISBN 9780765385727

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

İlk Baskı Mayıs 2018

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf
Harita

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Epilog

Sherrilyn Kenyon'un
Kitapları Yazar Hakkında
Telif Hakkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.